POLITEȚA LUI IANCOVESCU

Puiu Iancovescu se duse zilele trecute la un coafor de pe strada Academiei, pentru a se tunde. Prăvălia era plină de clienți. Puiu se așeză pe un scaun și, stoic, aștepta.

— Cine vine la rând ? răsună după vreo zece minute vocea unui lucrător

— E rândul dv. spuse un domn care aștepta și el, către Iancovescu.

— Păi... nu... da... știți ce, treceți dvs. domnule, eu nu's grăbit de fel, replică Puiu.

Interlocutorul lui se înclină cu recunoștință și se așeză în fotoliul evacuat câteva clipe înainte.

Iancovescu nu trebui să aștepte prea mult, un alt scaun fu curând liber.

La plecare, artistul se întâlni cu domnul căruia îi oferise cu atâta politețe rândul ca să fie servit de lucrător.

— Ați fost foarte amabil, domnule și vă mulțumesc din toată inima, zise clientul îndatorat, desigur un provincial și care nu-l cunoștea pe Iancovescu.

— O ! N'ai pentru ce-mi mulțumi, domnule, răspunse Iancovescu, trebue să știi că sunt foarte delicat, și persoana care șezuse înainte... nu știu dacă ai observat, avea obrazul plin de bube !...

LA MOZART

De vreo două săptămâni s'a deschis în sala Mozart expoziția pictorului P. L.... care, cu toată critica nefavorabilă pe care a avut-o cu ocazia ultimei expoziții, continuă să picteze într'o manieră care face ca tablourile lui să constitue un fel de rebusuri, decât opere de artă. Cu toate astea — mare ți-e grădina, Doamne ! — se găsesc destui naivi, ca să nu le spun altfel, cari aruncă banii pe pânze astfel smângălite.

Deunăzi, aproape de ora închiderei expoziției, pictorul P. L... zări o clientă care nu se mai decidea să plece din fața unui tablou.

Măgulit în amorul său propriu (și are pictorul ăsta un amor propriu, Doamne, Doamne...) P. L... se apropie de vizitatoare, o blondă nespus de sex-appeal-oasă.

Blondina recunoscându-l, îi zise :

— Curios tablou, stau de două ore în fața lui și nu mă mai satur să-l privesc !

Pictorul se umflă în pene mai abitir ca un sergent în noua-i uniformă:

— O ! frumoasă doamnă, sunteți foarte amabilă !

— Dar de unde, îmi bat capul să pot ghici ce anume reprezintă !...

C. TĂNASE ȘI NEPOȚELUL

C. Tănase are un nepoțel, în vârstă de vreo șapte anișori, curios nevoe mare.

Alaltăeri nepoțelul făcu o vizită unchiului și, după ce se sătură de zburdat în casă, veni de se așeză pe genuchii artistului.

Foarte serios, nepoțelul spuse :

— Unchiule Costică, vream de mult să te întreb ceva, dar tot uitam.

— Vorbește, Neluțule.

— Am tot auzit pe mulți oameni pronunțând cuvântul celibatar. Poți mata, unchiule, să-mi spui ce înseamnă asta ?

Directorul „Cărăbușului" oftă din adâncul inimei și răspunse printre șoapte :

— Celibatar, Neluțule dragă, se spune unui om care e invidiat de toți bărbații însurați !... Vezi însă să nu afle mătușa ta că ți-am spus eu asta !...

CONCLUZIE

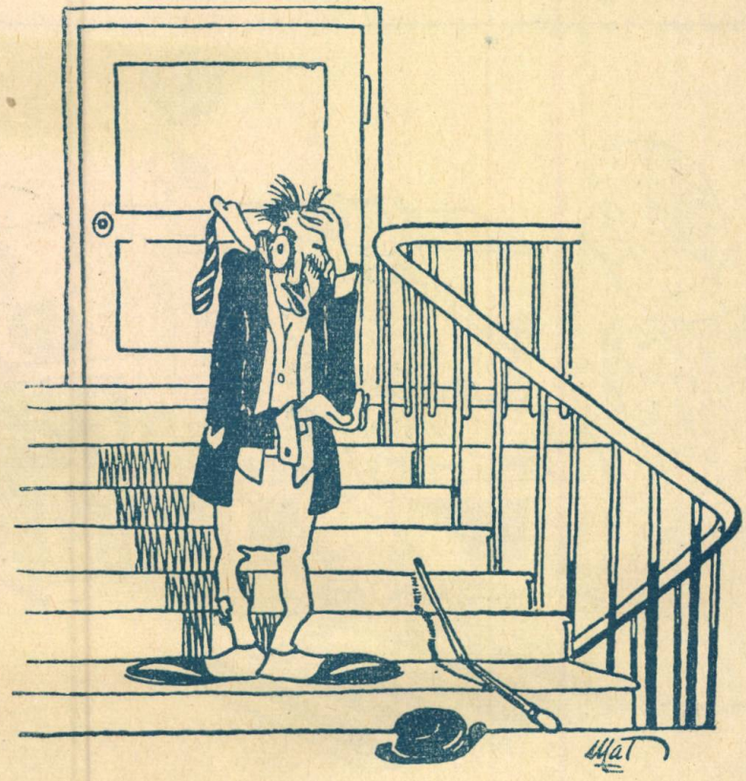

— Data viitoare, când voi veni să-i cer mâna fetei lui, o să aștept să fie plecat de-acasă !...

DEFINIȚII

Căsnicie, căsnicie !
Pentru visători poemă,
Pentru candidați problemă,
Pentru 'nsurăței dilemă,
Pentru buni amici o glumă,
Pentru casnici șreang de gumă.

Maria Rădulescu-Rimosa

...și alte

D. X care a avut de furcă cu critica până să ocupe locul pe care-l merita în literatură, a fost invitat de prietenul său Y la vânătoarea dela conacul d-sale.

D. X, pe lângă că e miop, nu e și versat în arta lui Nemrod. D. Y care nu e nici una nici alta, îi vine în ajutor :

— Un iepure ! Un iepure ! — îi strigă d. X.

X trage și nu nimerește.

Puțin mai târziu, Y îi atrage atențiunea.

— O potârniche ! O potârniche !

X trage și ratează din nou.

In fine, Y pierde răbdarea.

— Un critic literar ! Un critic literar ! strigă d. Y. X trage și nimerește în plin.

*

— Dommule de trei luni îmi faceți curte. Vreți să mă luați de soție sau... ?

— Sau.

*

Doamna cămilă a dat naștere unei progenituri cu două cocoașe.

Bărbatul o întreabă :

— Vreau să știu : m'ai înșelat cu unul sau cu doi ?

*

O doamnă se oprește în grădina zoologică în fața unui rinocer :

— Cum, ăsta are numai un corn și nu două ca toată lumea ?

*

Doamna Broască către fierar :

— Aș dori să-mi faceți o broască.

*

Un domn se adresează unui avocat, specialist în divorțuri.

— De câți ani sunteți căsătoriți?

— De 12.

— Și deodată v'a venit pofta să divorțați?

— Da — explică clientul. In acești doisprezece ani nimic n'a turburat pacea noastră. Nici o ceartă, nici un cuvânt aspru. Dar eri...

— Ce s'a întâmplat eri ? A fugit ?

— Nu. S'a înapoiat!

*

Pierre Wolf discută cu Colette.

— Sunt anumite femei care merită să li se pue o frânghie în jurul gâtului și să fie aruncate în fluviu.

— Da, dar când le ai lângă tine, ți dai seamă că fluviul e prea departe!

*

Doamna X e bolnavă. Doctorul i-a prescris medicamentele necesare.

— Și mai ales: vă opresc raporturile cu bărbatul dvs.!

— Mi-e perfect indiferent — răspunde doamna X. — Am un amant!

„LOTERIE"

Loterie, cuvânt mistic, ce simbolizezi norocul
Pentru dumneata, coniță, azi am luat în mână tocul...
Și făcând pe... oratorul, aspru cum fu Ciceron,
Te pronunț în... trei cuvinte: loz, anexă, milion !
Loterie, loterie, nume scump ce-alină gândul
Cu'mneata se joacă astăzi, și sătulul și flămândul...
Joc și eu, joacă și tata, joacă toate neamurile
Fiindcă nu știi de unde, poat' să sară... iepurile !...
Unii joacă cu un prieten, alții joacă cu un frate,
Pe când eu, modest și logic, joc c'un sfert și c'o... jumate !
Joc mereu, joc înainte, joc ca după gramofon,
Ce contează șase sute ? Spriț-ul beau fără... sifon !
„Loterie", loterie — muza versurilor mele,
Cred că nu ai să te superi, că te-am pus în ghelemele ?!
Mi-ești prea dragă, și de-aceia, m'am gândit că ar fi bine
Să te onorez cu-aceste... versuri scrise pentru tine !
Să nu crezi că eu te perii. sau în mod lingușitor.
Te oblig la cincisprezece, să mă scoți câștigător !
Nu ! să nu-ți închipui asta, fiindc'-atunci mă supăr foc
Și vă dau cuvântul, doamnă, că mă faci să nu mai joc !

. . . . . .

Loterie 'ncântătoare, eu să fiu al dracului
Dacă nu ți-așî face festa, de n'ai fi a... statului !
Să nu-ți închipui c'am tupeul, ca să-ți cânt din mandolină,
Dar, în schimb ți-aș rupe gâtul, ca la puiul de găină !
Asta fiindcă ești perversă și mă duci cu zăhărelu
Promițându-mi că mă faci proprietar (poate la Bellu !)
Nu-i nimic, s'o 'nvârți roata și la mine vreodată
Ce crezi tu că mult îți merge, să mă minți cu șocolată ?!
Loterie, cuvânt mistic, ce simbolizezi norocul
Dacă vrei să fim prieteni, și ca să-mi continui jocul,
Mergi pe blat și fă mișcarea — fiindcă joc în două feluri,
Dacă nu câștig la matcă, scoate-mă la... două zeruri !
Și-ai cuvântul dela mine, că de-ajung milionel
Nu mă uit la două piese, toți îi dau pe tulburel !...

Sandy Lefter

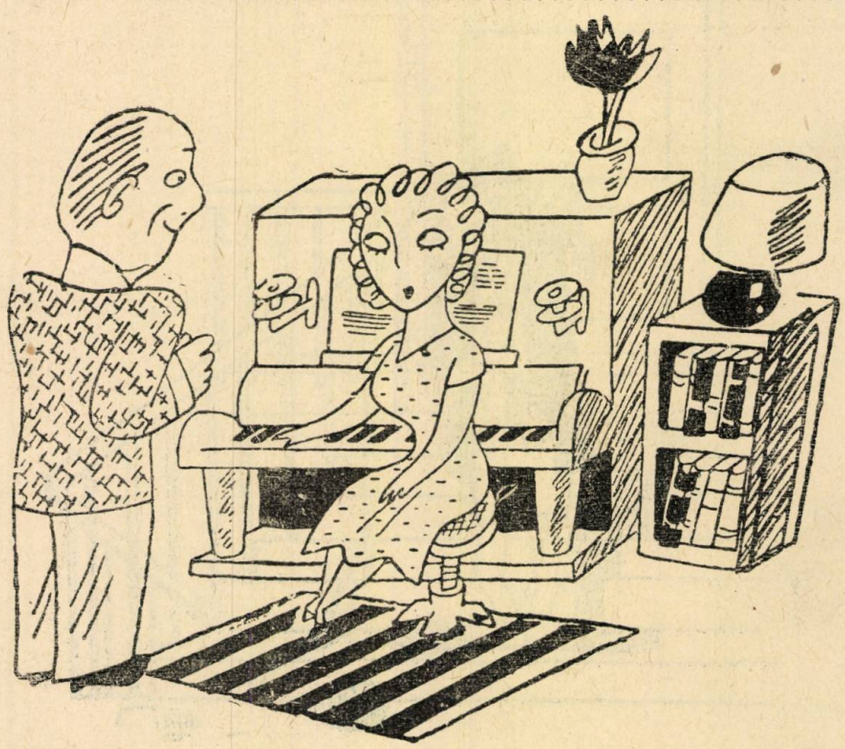

EA. — *Vă place muzica ?*
EL. — *Da, foarte mult, dar nu importă, puteți continua...*

— Cum laşi pe fata d-tale să umble cu individul ăla? A făcut cinci ani puşcărie...
— Mizerabilul! Mi-a spus numai doi ani!

DIAGNOSTIC

Doctorul Barbu Em.... pe care-l cunoașteți cu toții, — începe să povestească la Café de la Paix, scriitorul C. Or... — primi într'o zi vizita unui client care se simțea rău, cât se poate de rău. Diagnostic. Examinare serioasă. Rețete.

— Domnule, nu-ți voi ascunde de fel că starea d-tale este foarte gravă, conchise practicianul. Ești bărbat și-ți pot spune tot fără niciun înconjur... Cel mult dacă mai ai de trăit patru luni de zile... Poți încerca și o operație dacă vrei, dar rezultatul e absolut îndoelnic. Fii curagios.

C. Or... mai trage o înghițătură din paharul cu vin rubiniu și urmă :

Pacientul plecă, posomorât la extrem...

Trecuseră trei luni dela scena de mai sus și doctorul Barbu Em... fu foarte surprins pomenindu-se într'una din zile în cabinet cu bolnavul a cărui soartă părea pecetluită. Pacientul era gras, roșu la față ca un bujor și vesel din cale afară.

— Nu se poate ! exclamă medicul. Nu pe d-ta te-am examinat, acum patru luni...

— Ba da, domnule doctor. M'am operat și acum sunt vindecat, complet vindecat !

— Imposibil, bolborosi medicul, imposibil... Nu ești d-ta... ori atunci n'a fost bine făcută operația !...

GRONER CAUTA CASA

C. Groner, simpaticul artist dela Alhambra, certându-se zilele trecute cu proprietarul „blocului" în care locuește, se decise să-și caute un alt domiciliu. Zis și făcut. Profitând de faptul că n'avea nici un rendez-vous ori repetiție, Groner porni după casă.

Pe strada Artei găsind ceia că căuta, Groner spuse viitorului proprietar, domn respectabil ca volum :

— Apartamentul dvs. îm place nespus de mult și cred că o să mă simt foarte bine aci. Trebue să știi că ultimul meu proprietar a plâns când m'am mutat !

— In cazul ăsta, dragă domnule, să nu te superi, dar mie trebue să-mi plătești chiria înainte !...

SUCCES MONSTRU

Singura gazetă teatrală de la noi are aproape zilnic câte o coloană consacrată marelui „succes" obținut în fiecare seară, într'un teatru din pasaj, de o piesă al cărei autor e Fodor Laszlo, ungur de origină și care a fost schimbat pentru circumstanță în englez sadea : Henry Sherck. Ca să-și poată face și cititorii noștri o ideie despre ce fel de succes este vorba, reproducem următorul dialog, prins de redactorul rubricei de față, în sala pe jumătate goală a teatrului în chestie.

— „Îți place așa de mult piesa asta ?

— „Da de unde !

— „Nu te mai înțeleg nici un pic. Atunci de ce tot bați din palme după fiecare replică a artiștilor ?

— „Dar prost mai ești ! Bat din palme, fiindcă ăsta e singurul mijloc ca să nu adorm !...

N'A JUCAT !

Vasiliu Birlic, — ăsta nu-i un secret pentru nimeni, — are mania curselor de cai, indiferent dacă e vorba despre trap ori galop. Nu trece o zi de curse fără ca Birlic să-și dea tributul pe altarul rasei cavaline, reprezentat prin cele două hipodroame din Capitală. Cu toate mustrările colegilor, Birlic continuă să-și golească buzunarele pe câmpurile de curse.

Joia trecută, „călugărul" fu întâlnit de un cronicar teatral, la Hipodromul Floreasca. Foarte serios, Birlic spuse către mânuitorul de condei:

— Noroc, Georgescule ! Știi că astăzi sunt trei curse la care n'am jucat de fel.

Bătându-l pe umăr, cronicarul răspunse :

— Bravo ! Birlic, îmi pare bine că ai început să te faci și tu om serios.

— Da de unde, dacă n'am jucat a fost din cauză c'am pierdut toți banii în cursa a doua !...

SAVANTUL DISTRAT

— N'aveți batiste cu șase colțuri, fiindcă am adesea mai mult de patru drumuri de făcut ?

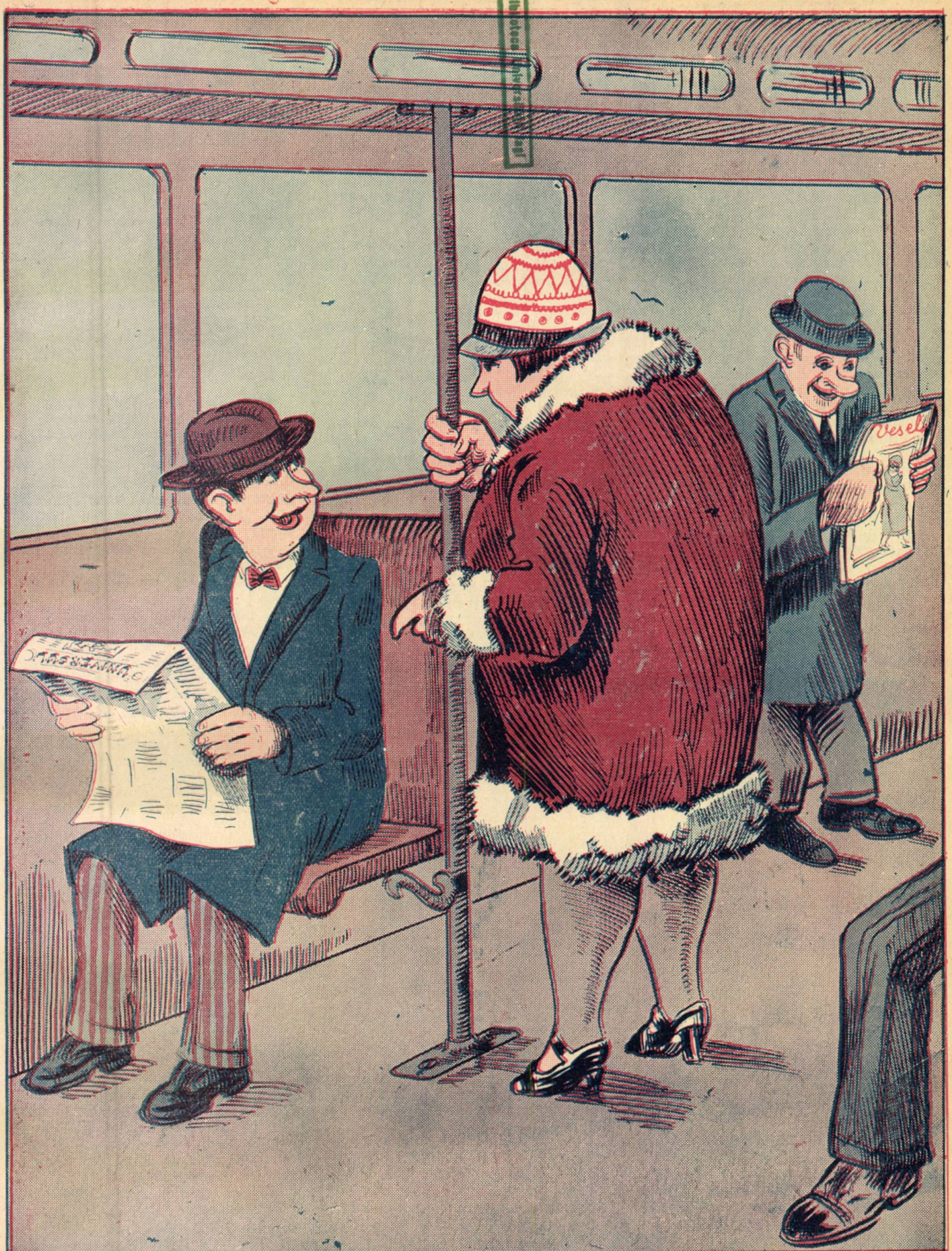

— Când aveam vârsta d-tale, domnule, un cavaler n'ar fi lăsat niciodată să stea in tramvai o femeie in picioare!

— Vă cred! Pe vremea aceea lumea călătorea cu poştalionul!

O problemă polițistă pentru cititorii „Veseliei"

FURTUL DIN HOTEL

— Pentru ce ați lăsat să treacă atâta vreme până să chemați în ajutor ? întrebă c'o voce destul de severă profesorul Fordney, celebrul criminalist dela Scotland Yard.

— Păi, domnule profesor ! răspunse Edith Gill, cu destulă indignare în ton, îmi luam tocmai baia caldă de fiecare zi și eram singură în apartament!... Mă vârâsem sub duș de vreo cinci minute când auzii că cineva umblă în camera mea. Am ridicat o privire trăgând puțin perdeaua, și am văzut prin oglinda sălei de bae, un necunoscut luând de pe masa de toaletă inelele mele și colierul de perle care m'a costat cincizeci de mii de franci, la Paris, vara trecută. Am așteptat câteva minute spre a-i lăsa vreme să plece. Mi-era atât de frică ! Apoi mi-am luat capotul pe mine și am telefonat imediat poliției.

— Vă place totdeauna ca dușul pe care-l faceți să fie cald ? întrebă profesorul Fordney.

— Da, cât de fierbinte îl pot suporta.

— Nu e oare greu, în vreme ce apa curge, să auziți sgomotul făcut în camera de alături?

— Ba da... dar hoțul răsturnase o măsuță de ceaiu...

— Imi puteți face o descriere a individului care v'a jefuit ?

— O! desigur: Era un bărbat înalt, de vreo treizeci de ani cel mult, c'o față ce-ți inspira frică. Purta un costum bleumarin și o pălărie de fetru... și... ținea în mâna stângă un revolver browning.

— Câte minute s'au scurs între momentul când s'a comis furtul și chemarea dvs. în ajutor?

— Nici cinci minute, răspunse Edith Gill, artista cu cele mai frumoase pulpe din tot Imperiul Britanic.

— Apoi ?

— Imediat și-a făcut apariția detectivul hotelului, care m'a sfătuit să chem poliția. O ! domnule profesor, vă implor, găsiți-mi bijuteriile! Țiu atâta la ele ! Ajutați-mă să intru în posesia lor !

Ochii artistei erau plini de lacrimi, lacrimi adevărate, nu de glicerină, cum avea ea obiceiul să plângă atunci când apărea în fața aparatului de filmat sub lumina crudă a studioului.

— Voi face tot posibilul să găsesc biijuteriile, miss Edith, răspunse Fordney inspectând cu niște ochi de vultur sala de bae. *N'aveți decât să-mi spuneți unde le-ați ascuns; altfel n'ați fi inventat furtul ăsta. Haide, mărturisiți, unde sunt bijuteriile, miss Edith?*

De ce punea la indoială profesorul Fordney spusele tinerei și frumoasei artiste ?

(Vedeți soluția acestei probleme polițiste în pagina 15).

— Ai fost răsturnat de un camion și apoi transportat la soacra d-tale. Mare noroc ai avut, prietene!...

— Dece?... Soacra mea nu e acasă?...

Soldatul Teacă, după paisprezece luni de tranșee, sosește acasă noaptea și găsește în pat pe nevastă-sa, care-l primește cu căldură și pasiune.

— Ah, comoara mea... dragostea mea, lasă-mă să te sărut... lasă-mă să te strâng... sunt paisprezece luni decând sufăr... ah!... da... sunt a ta...

Din camera alăturată unde doarme un pensionar, se aude :

— E timpul s'o sfârșești odată !... ce dracu... Nu se poate dormi în casa asta !?

★

Intre stăpână și servitoare.

— „Nu mai faceți mutra asta: sunt mai frumoasă decât dv.!

— „Cine ți-a spus ?

— „Bărbatul d-v.! Și port rochiile d-v. vechi cu mai multă eleganță, decât le purtați dvs., când sunt noui.

— „Și asta ți-a spus-o bărbatul meu?

— „Da; și știu să fac dragoste mai bine decât d-vs....

— „Cine ți-a spus-o? tot bărbatul meu ?

— „Nu, doamnă. Mi-a spus-o șoferul dvs.!

★

Ionel și Zizi, proaspeți logodiți, se găsesc în preluna de miere. Au hotărât că oridecâteori Ionel va săruta pe Zizi, să depue un leu, într'o casetă de economie.

In ajunul căsătoriei, golesc caseta și depun pe masă grămezi de monede.

Deodată pică afară un pol.

Și Zizi cu o grimasă :

— Da ce crezi că toți sunt avari ca tine?

★

— Câte porunci există?

— Depinde.

— Cum asta ?

— Pentru bărbat zece și pentru femei nouă.

— ...

— Pentru femei nu există porunca „să nu râvnești la femeia altuia".

★

Un domn avar intră cu servitorul său într'un restaurant și comandă.

— Două ouă tari pentru mine...

După câteva minute de gândire.

— Și pentru el, o pârjoală cu puțină, foarte puțină carne, pentru că suferă de arterioscleroză. Și fasole, dar puțină, cât mai puțină.

Chelnerul aduce pentru servitor o farfurie cu două porții de fasole.

— Și unde-i pârjoala ?

— Sub fasolea din stânga.

Pernița cu ace

„TĂRIE" COMUNISTĂ

Neavând ce face, străbăteam străzile Capitalei și ascultam răbdător injurăturile birjarilor periferici sau dulcegăriile „elitei".

In fața unei săli de spectacol văd lume adunată. Curios, mă strecor prin gloată — sunt subțirel așa că pot intra oriunde — și după câteva minute eram în sală. Pe scenă un omuleț cu cioc de Scaraoschi făcea niște gesturi bizare, vorbind necontenit.

— Muere trebuia să se nască ăsta, mormăi un tip lângă mine, că tare vorbăreț e.

— Și mincinos totdeodată, completă un altul.

Privind mai atent pe „scamator" scosei un țipăt scurt.

— Ai mâncat lauri, tovarășe ? mărâi un vlăjgan mângâindu-mi fugar coastele cu un ghiont.

— Vezi să nu-ți mănânc ție coliva, răspunsei luând mutra cruntă a unui veritabil oborean și apropiindu-mă de scenă de unde Dem. Dobrescu (căci el era) împărțea norodului principiile sale... umanitariste. Nu fără oarecare greutate putui prinde următoarea frază :

„Noi nu suntem mulți dar suntem tari...".

La cap, completai în gând, făcând cu ochiul unei „tovarășe" destul de apetisantă.

„AMINTIRILE" D-LUI MIHALACHE

Politicienii alcătuesc o ramură de oameni foarte manierați așa că, atunci când anumite motive îi opresc să adreseze complimente altora, își laudă propriile... calități, cum a făcut zilele trecute „rozatul" I. Mihalache („Culoarea a căpătat-o din împreunarea *albului* țărilor cu *roșul* concepțiilor amicului său dr. Lupu).

„Unii au fost mulțumiți, a spus domnia-sa, când partidul nostru a părăsit guvernul. Dar numai după plecare au văzut ce *gol* mare am lăsat".

In vistierie ?

CIRCULARĂ

Fiecare „om mare" — ca situație nu statură — se crede obligat să dea directive și mai ales ordine. Că acestea sunt sau nu luate în considerație e o altă chestie, dar fapt sigur este că se nasc pentru a trăi pe garduri sub formă de ordonanțe până când un copil le cântă aleluia.

Astfel prefectul sau unul din subalternii săi a găsit de cuviință să tipărească o circulară, care spune între altele :

„Sergenții de oraș nu au dreptul să doarmă în post".

Dar în... alcovul unei bucătărese, da ?

„NEGUSTORIE" ORIGINALĂ,

Negustoria este o meserie cinstită care se practică și la noi pe o scară destul de întinsă. Mărfurile, drept este că sunt foarte variate. Astfel : unii își *vând* conștiința (ca M. Sadoveanu), unele inima, dar iată că un sătean din comuna Racovița a descoperit o nouă „marfă", cu care se poate face afaceri destul de rentabile.

„Dionisie Măerean, scrie „Universul", a vândut lui Ion Balteș din Bradu pe soția sa".

Cu ghiotura, sau cu... kilogramul ?

O NOUĂ FERICIRE BIBLICĂ

Plimbarea pe jos — plăcere foarte puțin costisitoare — este una din pasiunile mele, așa că meseria de „culegător de secrete" îmi dă satisfacție deplină.

Dumineca trecută hotărâsem să vizitez un cartier mărginaș pentruca din romantismul și năbădăile cetățenilor să trag concluzii hazlii.

In ziua aceea biserica mahalalei, luminată feeric, părea o făclie diriguitoare către credință și bunătate. Nu apucai să mă apropii, că un băețandru cu obrajii roșii ca doi gogoșari bine conservați mă întâmpină zâmbitor :

— Cunună boerul Dinu pă Gheorghe Vintilă cu Lenuța și a mai cununat el boeru pă încă zece oameni după aici.

Atunci, gândii eu, trebue adăugată la „Fericirile biblice" încă una: fericiți acei, cari... nenorocesc pe alții.

„BĂTAIE" LOGICĂ

La oraș bărbații de îndată ce simt că le crește sub pălărie cornițe, își iau revanșa plătind soției cu aceiaș monedă. La țară însă lucrurile stau altfel.

Și iată cum :

„Tânărul Vasile Gerdan zis Fasole, având legături cu nevasta lui Gheorghe Sicău, a fost surprins de acesta și bătut crunt".

De, a bătut și el ca la... fasole.

Th. Brud

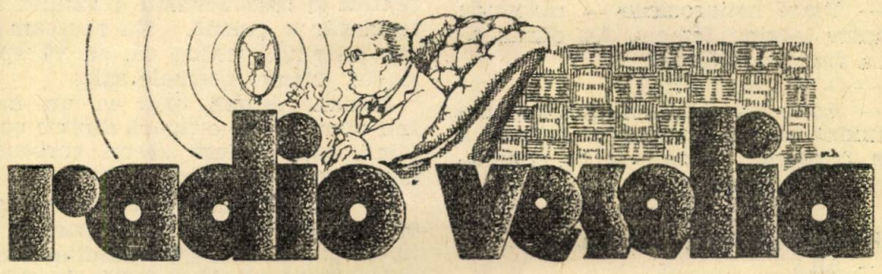

Allo ! Radio-Veselia !
Cititori și cititoare,
E în interesul vostru
Să aveți un pic, răbdare,
Căci la toți, — de asta 's sigur —
O surpriz'am să vă fac.
Azi la microfon vorbi-va
Iară Niță Pitpalac.
Fiți deci trezi. Nici pe bunică
N'o lăsați ca să se culce,
Căci deși-i „post", postul nostru
Va transmite doar de... dulce.

★

Bună ziua mă dragi preteni,
Demoazelelor bonjur,
Am să spun fo două vorbe
Dă un sobiect „d'amur".
Și cum nu's o măgăoaie
Cum don Crăcănel ar fi
Voi începe să-i dau drumu
Defeniției inti.
„Dragostea este o aia
Ce te'ntoarce, te mângâe
Și te stoarce de putere
Pân' ajungi ca o lămâe.
Iar apoi te lasă cloșcă
Cu sgâeli de om năuc,
Deci devii cât zis-ai pește
Cadențat la... balamuc".
Fiindcă vă vorbii de asta
Să vă spun acu cevaș
Ce i s'a 'ntâmplat lu nentu
Când era jun Jean Tehaș
Voia Ghiță zis Ciupitu
Junimist conservator
Să mă ia pă șest dă membru
In partidul dumnealor
Io bățos :: — Nu vreau mă Ghiță.
El : neicuță, fă-mi plăcerea.
Da n'aș fi băgat-o 'n cofă
De nu 'nterveneа muierea.
Că avea Ciupitu-o vară
Cu ochi mari ce nu te perde,
O vădană durdulie,
Ca un castravete verde.
Io ginesc spre ea odată
P'ormă o ciupesc dă cot.
Ea întinde-un deșt și 'ncepe
Să mă gâdile sub bot.
O iubeam așa dă tare
Că d'al dragostei amor
Mă făcui în ziua aia
Junimist conservator.
Pentru asta, dela damă
Am primit un sopliment
Și știți ce ? Mă, dragi prieteni,
„Șase luni de... tratament".

★

Alivoar la toți și toate
O cam șterg un țoi să-i trag,
Că m'așteaptă Itidentu
La ristaurantul „Steag".

p. conf. **Pufulache**

HAI SĂRÂDEM

— E inutil, cu femeile trebue să ştii cum să te porţi. Te plângi de nevastă-ta că nu e gentilă cu tine, pentru că nu uzezi faţă de ea de acele delicateţe cari fac plăcere femeilor.

Când vii acasă, o săruţi ?

— Nu.

— Îi spui vreun cuvânt dulce ?

— Nu.

— O mângâi ?

— Nu.

— Încearcă acest tratament ş'ai să vezi cum o să te primească.

In aceeaş seară, prietenul, înapoindu-se acasă, dă o sărutare soţiei, o mângâie şi-i zice.

— Scumpa mea, ce mai faci ?

Femeia izbucneşte într'un hohot de plâns.

— Nenorocita de mine ! Nenorocita de mine !

— Ce e? Ce e? — întreabă înspăimântat bărbatul — calmează-te ! Ce s'a întâmplat ?

— Toate nenorocirile — răspunde printre lacrimi femeia. Azi dimineaţă a fugit servitoarea...

— O să găsim alta.

— Apoi, s'a stricat robinetul şi a inundat casa... Acum cinci minute a ars friptura... şi tu ? şi tu spurcăciune... vii acasă beat ?

*

Răsună un zgomot şi un ţipăt.

— Ah !

Vine servitoarea.

— Ce s'a întâmplat ?

— A căzut pendula cea mare în timp ce trecea soacra.

— A murit ? A murit ?

— Nu ! dacă ar mai fi întârziat o secundă...

— Am spus totdeauna că această pendulă merge înainte !

★

NEDUMERIRE ŞI CLARIFICARE

— Ascultă, doctore, poţi să-mi explici un lucru care mie mi se pare tare complicat? M'am însurat acum cinci luni şi eri nevastă-mea a născut o fată. Înţelegi ceva de-aici?...

— Lucrul e foarte simplu. Aştia sunt aşa zişii copii de şapte luni, cari se nasc cu două luni mai de vreme.

L. T. BERNARD

SECRETUL POETULUI

Pinskill e un poet. Acesta-i, de fapt, singurul lucru ce-i se poate imputa, pentru că sub orice alt raport e gentleman perfect. E chiar optimist, în ciuda cronicei lui lipse de bani.

Când îl revăzui, nu de mult, fuma o ţigară scumpă. Cea mai mare ţigară pe care o văzusem în viaţa mea. Minunata ei aromă mă îmbăta; mă îndreptai spre Pinskill, împins de curiozitate.

— Pinskill, exclamai, desigur c'ai reuşit să vinzi o poemă şi această ţigară e sacrificiul pe care-l oferi divinităţii.

Zicând acestea, fixai atent ţigara pentru a mă convinge dacă era autentică şi dacă Pinskill a vândut într'adevăr o poemă. Nu reuşeam să mă conving, pentru că, să vă spun sincer, citisem poemele sale.

Pinskill deveni roşu ca un mac. Îmi oferi şi mie o ţigară dintr'o cutie plină, dar refuză să-mi vorbească despre poemele sale.

Găsii ciudată această rezervă şi-l salutai, gândindu-mă că poezia, ca libera profesiune, e o calamitate, mai puţin gravă, decât se crede de obicei.

Îl întâlnii după câteva zile şi-mi păru şi mai straniu. Scoase din buzunar o cutie cu 250 ţigarete de lux şi-mi oferi una. Cum putea, un poet, să-şi permită capriciul de a cumpăra, en-gros, ţigarete atât de scumpe ?

Data următoare notai că avea în cap o elegantă pălărie, care trebuia să coste cel puţin o mie cinci sute de lei. Mai târziu avui o nouă surpriză, întâlnindu-l. Avea o pereche de pantofi, pantofi pe cari îi poartă numai aristocraţii.

Toate aceste circumstanţe făcură să se nască în mine dorinţa de a şti ceva, în legătură cu izvoarele sale băneşti şi-i făcui o vizită.

Îl găsii în faaţ unei farfurii pline cu supă. Faţa sa era contractată de desgust.

— Prietene, mi se adresă el, dacă ţii la mine, cât de puţin, condu-mă undeva, ca să pot mânca ceva solid. Aroma supei îmi produce un rău de mare. De nouă zile, consecutiv, nu mănânc decât supă.

Când ne găseam aşezaţi la o măsuţă într'un restaurant, îmi povesti melancolic.

— Iţi jur, prietene, că, mâncând ceva solid, mi se pare că renasc. Supa e un lucru bun, dar supă dimineaţa, supă la prânz, supă la cină, devine o exasperare.

— Nu mai înţeleg nimic. Acele ţigări, ţigarete, pălăria, pantofii? Va să zică n'ai devenit milionar? N'ai găsit un editor milionar sau aşa ceva ?

— Nu, răspunse el lugubru. Am renunţat să mai sper că editorii vor înţelege vreodată poezia de înaltă valoare artistică. Sunt oameni fără cap.

Acuma scriu poezioare pentru rereclamă. Trimit sextine celor mai disperaţi negustori şi dacă se servesc de ele îmi trimit puţin din marfa lor. Plata în natură, înţelegi ? Nu vor să plătească în bani, idioţii.

Astfel mi-am procurat ţigări, ţigarete, pantofi şi pălărie. Scriu acum o serie de poezii care îmi vor aduce un costum nou.

Din nenorocire am trimis o poemă fabricei de „Extract de supă în zaruri". Mi-au trimis atâta extract, cât ajunge să navigheze în el un translatlantic.

Îi strânsei mâna spre a-l încuraja. Cazul lui îmi părea demn de cea mai mare compătimire. Dar el era bine dispus. Tradiţionalul său optimism nu-l desminţea.

— Mi-a venit o idee genială ! exclamă el. Voi face o serie de poezii în care să exaltez frumuseţea ideii de a depozita banii la „Banca de Economii". Pentru mine va fi o afacere bună. Cel puţin în acest caz îmi va părea bine că sunt plătit în natură !...

Trad. de **Mollo**

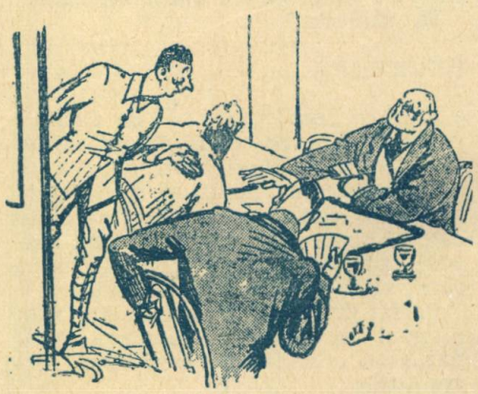

— Domnule Ionescu, soţia dvs. vă poftеşte la telefon!

— Mă poftеşte? Atunci e o greşeală, trebue să fie un alt Ionescu.

MARII UMORIȘTI

Omul care vorbea in somn

de **Bernard Gervaise**

Răul nu veni din cauză că Julien o înșela pe Monica, nevasta lui, nici din motive c'o înșela pe Simona, una din bunele ei prietene, ci din faptul că o înșelase pentru prima oară și, lipsit de obișnuință, el dedea o importanță exagerată acestui păcat.

— Numai de n'ar afla nimic Monica! repeta Julien în orice ocazie.

Această temă, prea adesea exprimată în fața ei, sfârși prin a plictisi pe Simona.

— Și ce-i dacă o să afle! spuse ea într'o zi. N'o să fie nici prima și nici ultima femeie înșelată din lume! Și eu am fost înșelată de bărbatul meu!

— Și ce-ai făcut când ai aflat faptul ăsta grozav?

— O! nimic teribil. Am aplicat necredinciosului legea talionului: ochiu pentru ochi, dinte pentru dinte, corn pentru corn! Așa am devenit amanta ta!

Lucru curios, revelația asta fu neputincioasă să readucă liniștea în cugetul lui Julien.

— Numai de n'ar afla nimic Monica!

Ideia asta fixă începu să-l sâcâe până și în somn.

Intr'o dimineață, nevasta îi spuse:

— Ce-ai visat eri noapte? dragul meu.

— Ce-am visat? făcu el. De unde știi c'am visat?

— Știu, fiindcă visând ai și vorbit.

— Am auzit că ești logodit. Îmi dai voie să-ți strâng mâinile?

— Da... dar am rupt logodna!

— Atunci felicitările mele.

Nimic mai periculos decât monologurile astea nocturne, când nu-ți este cugetul curat. In inconștiența visului, se întâmplă adesea că rostești unele vorbe cari n'ar trebui spuse. Foarte alarmat, Julien voi să știe dacă n'a comis vreo gafă.

— Despre ce-am vorbit? întrebă el.

— Nu știu, ai rostit vorbe neclare.

Julien respiră ușurat. Din nenorocire, în dimineața următoare, Monica îi spuse pentru a doua oară:

— Iarăș ai vorbit în somn, dragul meu.

— Adevărat!

— Da, și de data asta am înțeles perfect ce-ai spus. Ai chemat-o pe Simona.

Julien, înspăimântat, încercă să pareze lovitura.

— Trebue c'ai înțeles greșit, se răsti el la Monica. Ce rost avea s'o chem în somn pe Simona?

— Nu știu! Ai avut poate un coșmar, răspunse Monica, care știa să fie șireată când trebue.

Din ce în ce mai îngrijorat, Julien avu o zi rea, urmată de o noapte agitată. Dimineața, el întrebă c'un fals aer degajat:

— Am mai vorbit în somn, draga mea?

— Da.

— Tot pe Simona am chemat-o?

— Nu. De data asta ai vorbit despre strada Zorelelor. De ce, nu știu!

Julien, cel puțin, știa destul de bine.

In strada Zorelelor se afla garsoniera care le servea de cuib de dragoste.

Situația devenea tragică.

— Dumnezeule! murmură el, ce o să mai vorbesc în nopțile viitoare? Trebue neapărat să găsesc un mijloc spre a îndepărta pericolul.

După ce se gândi câtva timp, el spuse către Monica:

— Dragă, ar trebui să te duci la un medic...

— Să mă duc la un medic! strigă Monica mirată. De ce? Nu sunt de fel bolnavă, mulțumesc lui Dumnezeu!

— Nu ești bolnavă, dar ești nervoasă; noaptea, o nimica toată te deșteaptă din somn. O! nu e nimic grav. Du-te la doctorul Paradeux. O să-ți prescrie puțin Veronal ori Luminal...

Monica refuză cu încăpățânare să urmeze sfatul ce-i fusese dat.

— Bine, spuse Julien, știu ce-mi rămâne de făcut!

Se duse el la medic.

— Doctore, de câtva timp dorm foarte mult, și desigur că lucrul ăsta nu prea e bun pentru sănătate, n'ai putea să-mi prescrii ceva care să mă țină mai mult timp treaz?

— Nimic mai ușor, răspunse medicul.

Ii întinse o rețetă:

— Vei lua din asta în fiecare seară înainte de culcare.

— Dar ce regim de mâncare?

— Fripturi în sânge, vin negru, cafele stropite cu alcool și lecturi erotice.

Julien urmă scrupulos prescripția medicului.

Incepând din momentul acela el nu mai închise ochii toată noaptea, dar cum natura nu-și poate pierde drepturile, Julien dormea toată ziua, în autobuz, în tramvai, pe stradă și, lucru mai mult grav, chiar în brațele Simonei, amanta lui.

Plictisită să se mai deranjeze pentru a-l vedea dormind, Simona îi dădu într'o bună zi pașaportul.

— Cu atât mai bine! își zise Julien. In felul ăsta, o să pot părăsi regimul tâmpitului de doctor.

Renunțând la mâncările picante și lecturile erotice, Julien încetă să mai doarmă ziua spre a sforăi toată noaptea.

Intr'o dimineață, când se deșteptă, își văzu nevasta cu ochii plini de lacrimi.

— Ce ai? întrebă el.

— Mă înșeli! strigă furioasă Monica.

— Te înșel, eu! De când?

— De... de câteva zile!... Inutil să negi, știu ce zic!... In fiecare seară, acelaș lucru: abea te vâri în pat și adormi bușteau. Lucrul e cu atât mai curios fiindcă înainte, era tocmai pe dos...

— Dar, draga mea... încercă să zică Julien.

— Nici un „dar, draga mea", e prea limpede totul, ai o amantă, pentru asta adormi imediat ce vii acasă... Să nu crezi însă c'am să accept lucrul acesta fără a riposta! De oare ce mă înșeli, te voi înșela și eu! Ochiu pentru ochiu, dinte pentru dinte! Legea talionului!

Iată pentru ce, înspăimântat de amenințarea asta, Julien nu mai doarme de fel, nici ziua, nici noaptea!...

Trad. de I. Trif.

JOS BEȚIA! *)

Tănase Bușteanu, noul primar al comunei Dogești, măsura în lung și'n lat cancelaria primăriei, cu pașii unui leu supărat.

Notarul și câțiva consăteni mai răsăriți, îl priviau serioși, neîndrăsnind să strice liniștea „leului".

— Nu mai merge, dom'le. Asta e. Eu vreau să piară beția din comuna mea. Ce? Să ajungem ca pârliții ăia din Butoieni? Mie dom' prefect mi-a spus așa: „Te facem primar Bușteanu pe Dogești. Da' să isprăviți odată cu beția, că ați ajuns de vă curg doagele".

Ei! Și, vasăzică? Noi trebue să ascultăm de dom' prefect din Dogești. Scurtă vorbă și s'a terminat".

Intre timp curtea primăriei se umpluse de lume. Vătășelul primăriei și alți ortodoxi chemaseră tot satul, ca să le spue ceva dom' primar dela dom' prefect. Și veniseră bărbați tineri și bătrâni, femei cu țânci în brațe și cu golănești pe de lături, băețandri obraznici și codane fudule.

— „Mă' că ce-o avea să ne spue alde Tănase Bușteanu, deșteptul adormiților și învățatul tâmpiților?".

Deodată însă, numai ce apare primarul în ceardacul primăriei. Face ochii roată — vorba cântecului: „să cuprindă lumea toată" — apoi tușește apăsat să'și dreagă bine glasul și începe furios:

— „V'am chemat să vă aduc laude dela dom' prefect. Că în tot județul n'are alți bețivi mai tari ca voi. Și nici alți sdrențuroși ca voi. Ați pricopsit cârciumarii, iar voi ați sărăcit și v'ați prostit. Vacile, boii și oile voastre sunt mai sănătoase și mai cu cap decât voi, pentrucă ele nu se duc la cârciumă.

Lăsați băutura și apucați-vă de muncă. Am să vă fac în primăvară încă trei puțuri cu apă bună și rece. Să nu vă puteți văeta că n'aveți ce bea. Iar pe cine-oi mai prinde beat pe ulită de azi înainte, am să-i trag 25 de bețe d'astea, acolo unde ustură".

Și dom' primar încheie cuvântarea arătând o prăjină de să te treacă toți fiorii numai privind-o.

Ingânduraţi, trăgându-și căciulile și mai mult pe urechi — să nu iasă așa ușor de-acolo cele spuse de dom' primar — oamenii se risipiră, plecând pe la casele lor, pe la casele altora, pe la... cârciumă.

Când da să plece acasă și dom' primar, numai iată că se oprește în fața primărei o sanie de țară, cu doi cai roibi. Venise Niculae Aschie și el tot primar în comuna învecinată, Butoeni, și cumnat cu Tănase Bușteanu.

— „Hei, bine-ai venit, Niculae! Da'ncotro?".

— „Bun găsit, Tănase! Incotro? Hai cu mine și'i vedea".

Că hăr, că mâr, că are treabă, că nu'ș ce, Tănase Bușteanu se urcă totuși în sanie, alături de cumnatu-său și porniră.

Era între Anul Nou și Bobotează. Gerul se muiase binișor. Mai ales că toată ziua fusese soare. Picau streșinile. Doar că soarele acum da să intre pe după coama dealului, căutându-și culcușul.

Niculae întoarse sania și o porni spre Butoieni. După vreun ceas de mers cam pela jumătatea drumului, cârmi deadreptul peste luncă, fără pic de drum.

— „Incotro ai luat-o, Niculae?" Nu mergem la tine acasă, la Butoeni?

— „Ași! Ce să căutăm acasă la mine?... Ai să vezi".

Și-au mers așa o bucată bună. Era împrejurul lor tot o masă întinsă, acoperită de zăpadă. Caii sforăiau și trăgeau încordat.

Intre timp se înserase binișor. Incepuse a se mai întări și frigul. Deodată sania sdupui și Niculae schimbă la dreapta. Trecuseră peste un șanț și intraseră într'o șosea.

Peste câteva minute sania se opri în fața unui han.

— „Ioane! Ioane-e! Du sania în curte și ai grije de cai!" strigă cumnatul Niculae.

Un băiat dela han se repezi afară și prinse caii de dârlogi.

Intrară. O căldură plăcută le mângâe obrajii. La lumina lămpii atârnată în mijlocul odăii, Tănase Bușteanu văzu — văzu întâi o teșghea acoperită cu tot felul de sticle, pahare și ulcele, iar apoi, îndărătul teșghelei, o hangiță tânără și durdulie, cu gură roșie și niște ochi cari te bagă'n fundul iadului. In aer un miros dulce și aromat de băuturi amețitoare.

— „Uite-l Ancuțo, ăsta e Tănase, cumnatu meu din Dogești".

— „Așa? Imi pare bine. Da'm auzit că nu prea se'mpacă cu ăi de umblă cârciumili".

— „Apăi, vorbi Tănase" — desghețându-și brusc limba și plimbându-și privirile pe sânul plin și șoldurile frumoase ale hangiței — „apăi așa zici când ești primar. Dar acu, vasăzică, nici eu nici cumnatu-meu Niculae nu suntem primari. D-ta ești primarul".

Au râs cu poftă de gluma asta, de i-a pufint râsul și pe cellalți 3-4 mușterii ce se mai aflau la o masă. Apoi s'au așezat și primarii și-au început băuturica.

Le-a adus Ancuța hangița tot vin matosit, îndemnându-i mereu cu zâmbetul și cu gluma.

— „Să știi așa, primar Tănase, că la Ana din Strugurași e vin bun și puișori fripți cu mestețug. Aici e bine, cum nu găsești în altă parte".

— „Da, da, îngâna Tănase dând s'o mângâe pe Ancuța, care se ferea șireată. Da, da. Aici e bine, așa de bine"...

Și turna pahar dupe pahar și se golea carafă dupe carafă.

— „Ce spui, cumnate Tănase — zice Niculae Aschie — tot e bine să mai și bei".

— „Par'că".

— „Eu nu's ca tine, contra băuturii. Să mai bea omul, că destul o să stea uscat pe lumea cealaltă. Așa-i Ancuțo?".

— „Sigur că-i așa".

— „Apăi și eu zic tot așa" — aproba Tănase, cu ochii galeși la Ancuța.

— „Mai adă-ne o carafă!"

Ancuța, cu mânecile sumese, de i se vedeau brațele albe și pline, cu ochii scăpărători, negri, și cu șorțul alb, le aducea mereu.

Când au plecat dela han, tremurau stelele pe cer. Dar tremurau și picioarele primarilor, mai ales ale primarului Tănase Bușteanu.

Au pornit-o înapoi, tot peste luncă. Și-au mers iarăși o bucată bună. Tănase Bușteanu, primarul „Jos beția, că vă trag 25 la spate" se afumase mai dihai decât bețivii din Dogești. Urla cât îl ținea gura, cu-o poftă nebună de cântat:

Foaie verde foi și-o fragă
Anicuța neichi dragă..

— „Frumoasă Ancuța aia, măi Niculae. De unde dracu-ai dibăcit-o tu?".

— „Hei!... Păi ce, eu mor ca tine, în noroiul Dogeștilor? Mai umblă și tu lumea".

Tănase Bușteanu oftă, înghițind în sec.

Când au intrat în șoseaua lor, trebuia s'a ia unul la dreapta spre Dogești, altul la stânga spre Butoieni.

— „Oprește Niculae, că eu cobor și merg pe jos. Am cale scurtă până'n sat".

Amețiți deabinelea, au pornit-o spre satele lor, unul pe jos, celălalt cu sania.

Tănase, cu gândul la hanul din Strugurași, murmura ca într'un vis frumos:

— „Ana, Aneta, Ancuța"...

După câțiva pași Tănase Bușteanu s'a oprit. Gândul la Ancuța, la vinul ei bun, l-a întors cu fața spre luncă. Colo, departe, sclipea o luminiță. O fi lumina dela han?

— „Ana, Aneta, Ancuța"...

Primar Tănase se înțepeni pe picioare. Trecu șanțul șoselei și-o porni pe luncă, pe urmele saniei, cu ochii împăienjeniți căutând spre cealată margine a luncii.

Uitase pe dom' prefect. Uitase bețivii și sdrențuroșii lui din Dogești. Uitase chiar și cele 25 de prăjini acolo unde ustură, pentru cine-o mai eși beat pe uliță.

Jos beția!... Dece? Pe lumea cealaltă tot uscat o să stai.

— „Ana, Ancuța"...

Stelele pe cer nu mai tremurau. Nu. Ci se învârteau cu toatele într'o horă nebună, împrejurul lunei. Și luna râdea cu-o jumătate de obraz, îngropându-și răsfățată cealaltă jumătate în perna nopții albastre.

Tănase Bușteanu s'a așezat în zăpadă, privind ca un copil la joaca stelelor. Privea și râdea încântat. Din cer se auzea sunet vesel de clopoței. Ancuța îl luase pe după gât cu brațele ei albe și Tănase o strângea fericit în brațe.

Sunetul de clopoței se auzi tot mai tare. Apoi.. sforăitul a doi cai speriați. Și deodată răsună o bubuitură de pistol.

— „Hei! Care-i acolo?".

S'a oprit o sanie. Caii scuturară neliniștiți clopoțeii dela gât. Un om s'a coborât cu pistolul în mână. Un om pe care spaima vederei „lupului" întins pe zăpadă, îl desmeticise ca la comandă. Și omul s'a apropiat încet, cu pistolul întins. Deabia când fu aproape de „lup" îl recunoscu.

— Tu ești, cumnate Tănase?

Cumnatul Tănase, primar în Dogești, râdea cu fața la cer, culcat în zăpadă.

— „Ana, Ancuța... Ha-ha-ha-ha-a-a!".

Niculae Aschie l-a luat pe sus și l-a urcat în sanie. A privit apoi crunt spre hanul Ancuței. Tot într'acolo îl întorsese și pe el beția. Dar acum spaima trasă îl trezise de par'că nici n'ar fi băut.

A dat bice cailor îndemnând de zor spre Butoieni, acasă la el.

Iar primarul „Jos beția!" îngâna fericit, în legănarea saniei:

— „Ana, Aneta, Ancuța... Destul o să ne uscăm pe lumea cealaltă"...

Zefir-Pitești

*) Din volumul apărut de curând: PAGINI VESELE de d. *Zefir-Pitești.*

GINETTA

Orele două. Buduarul d-nei Lulu Monval. Ea-i întinsă pe divan. Topart, bătrânul ei prieten, șade pe un scaun.

Lulu. — Deci, nimic de făcut ?

Topart. — Ți-am spus odată, draga mea, că-mi este imposibil să dispun în momentul ăsta de o asemenea sumă.

Lulu. — Totuși știi că cea mai vie dorință a mea e să am o vilă la Nisa, și deoarece acum am găsit una eftină...

Topart. — O sută de mii de franci, asta numești tu eftin !

Lulu. — Merit oricum un sacrificiu !

Topart. — Nu zic ba, dar nu-ți pot satisface dorința.

Lulu. — Bine, să nu mai vorbim despre asta, să nu te mire dacă mă voi adresa unui alt bărbat, mai puțin bogat dar generos.

Topart. — N'ai decât. Și fiindcă atașamentul tău nu depinde decât de bani, nu sunt gelos. Adio. (Se ridică de pe scaun și pleacă).

Lulu. — Opt, cu a brânzei nouă !...

Orele șapte seara. Anticamera d-nei Lulu.

Topart. — Bună seara, Marietto, doamna e acasă ?

Marietta. — Nu, conașule. Conița a plecat imediat după vizita dvs.

Topart. — Adevărat că nu e aci ?

Marietta. — Vă puteți convinge căutând prin casă.

Topart. — Unde s'a dus ?

Marietta. — Nu mi-a spus nimic.

Topart. — Vreau neapărat s'o văd. Îți urc leafa dacă îmi spui unde este.

Marietta. — Vă spun, însă cu condiția să nu afle nimic conița.

Topart. — Bine.

Marietta. — Conița se află la mama dânsei.

Topart. — Institutoare la Versailles.

Marietta. — Nu ! spălătoreasă la Billancourt.

Topart. — Imposibil.

Marietta. — De fel. Am fost deseori la ea. Stă în avenue de Platanes, 53 bis, exact.

Topart. — Mulțumesc, Marietto. Ține cincizeci de franci pentru tine. (Pleacă).

Ora nouă. Sfârșitul mesei, la madam Monval. Lulu, fără fard, fără roșu, e îmbrăcată într'o rochie simplă de percal.

Lulu. — Vai, mamă, ce fericită mă simt îmbrăcată în hainele astea simple. Numai când sunt la tine pot uita toate necazurile pe cari le am.

Madam Monval. — Ce vrei ? Așa-i viața din lumea mare. Nu trebue să-ți faci inimă rea. O să se aranjeze tot. Topart a făcut rău c'a refuzat să-ți cumpere vila, iar tu nu trebuia să-i dai pașaportul.

Lulu. — Voi găsi un alt protector.

Madam Monval. — Natural. Dar sunt sigură că babalâcul are să se întoarcă la tine.

Lulu. — Crezi ?

Madam Monval. — Da.

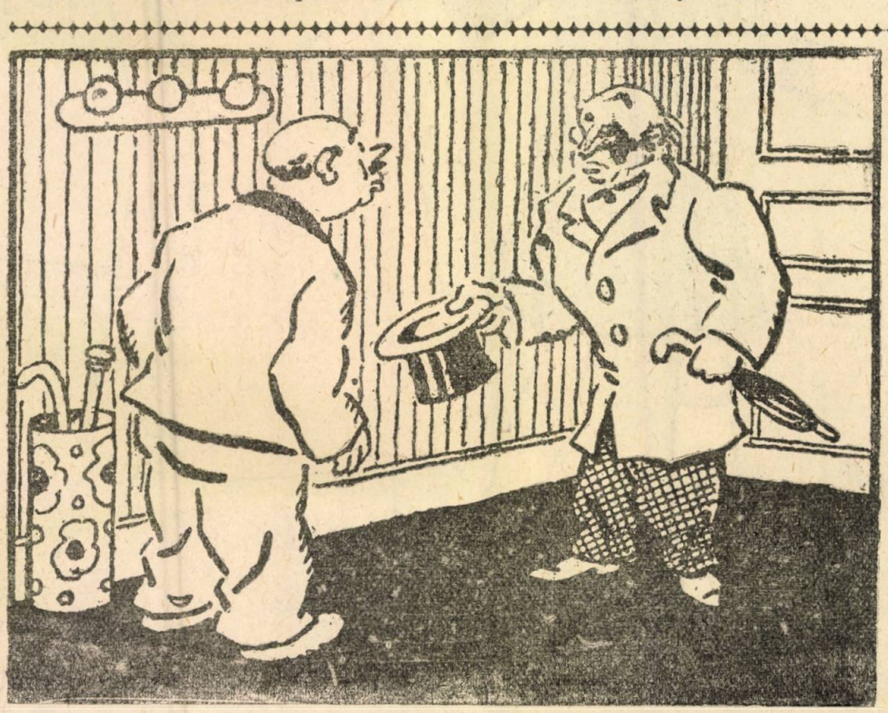

— Soția dvs. suferă mult ?
— Foarte mult doctore. Nu poate să vorbească!...

Furtul din hotel

(Răspuns la problema polițistă din pagina 10).

Dușul cald ar fi trebuit să aburească într'atât oglinda că miss Edith n'ar fi putut vedea prin ea pe pretinsul hoț !

Se aude sgomotul unui taxi care se oprește în fața spălătoriei.

Lulu, (ridicând o perdea). — O!!!

Madam Monval. — Ce s'a întâmplat ?

Lulu. — E el!!!

Madam Monval. — Ți-am spus eu!

Lulu. — De unde o fi știut adresa ?... Unde să mă ascund ? Nu vreau să mă vadă în zdrențele astea.

Madam Monval. — Prea târziu !

(Ușa se deschide brusc).

Topart. — Bună ziua ! Domnișoara Lulu Monval locuește aci? (Zărind pe Lulu). Uite !

Lulu. — Domnișoara Lulu nu-i aci, domnule.

Topart. — ???

Lulu. — M'ați luat drept ea, nu-i așa ? Lumea ne asemuește adesea, sunt sora ei gemenă.

Madam Monval. — Ginetta, domnule, așa o cheamă.

Topart. — Adevărat ? Lulu nu mi-a vorbit niciodată despre d-ta. In adevăr, ești leită chipul sorei d-tale.

Madam Monval. — Ședeți, domnule.

Topart. — Mulțumesc. (Se așează pe un scaun). Lulu n'a fost pe aci?

Madam Monval. — Nu... Ba da...

Lulu. — Adică a fost la noi, dar a plecat imediat la o prietenă din provincie.

Madam Monval. — Biata fată, părea grozav de mâhnită.

Topart. — O !... (In sine). Delicioasă fată Ginetta asta ! (Tare, către Lulu). Știai, domnișoară, că ești mult mai ispititoare decât sora d-tale ?

Lulu. — Nu, domnule, nu știam. (Ea face semn mamei sale să plece din cameră).

Madam Monval. — Iartă-mă, domnule, dar trebue să calc niște rufe.

Topart. — Nu vă jenați, doamnă. (Madam Monval pleacă).

Topart. — Ești mult mai frumoasă decât ea ! Când te mai pot vedea ? Te implor, dă-mi o întâlnire pentru mâine.

Lulu, (făcând fasoane). — Îți dau, dar numai c'o condiție.

Topart. — Care ?

Lulu. — Mă întâlnesc cu d-ta dacă cumperi sorei mele vila dela Nisa!...

O—O

— Uite, mămicule, pe bărbatul lui Venus din Milo!

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. No. 120.223/932.
TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL". STRADA BREZOIANU 23—25. BUCUREȘTI (ROMÂNIA).

Biblioteca Universității Iași

Nr. 8. ANUL XLV

joi 18 FEBRUARIE 1937

Veselia

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI
5 APR. 1937

IȚIC LA CINEMA

5 LEI

18 FEBRUARIE

Profesori și elevi

La liceul „Dumitru Cantemir" din Comrat s'a întâmplat zilele trecute un lucru care ilustrează o pagină de moravuri de actualitate.

In timp ce profesorul de științe, *Păcuraru*, explica lecția elevilor de cl. V-a, a fost mereu întrerupt de elevul *Stoicev V.* DE 23 DE ANI. Profesorul i-a răspuns cu blândețe: „Taci din gură, măgarule... Stai la loc, porcule..." Elevul, foarte respectos, s'a repezit asupra profesorului, care prudent, a părăsit și catalog și teren. Elevul a fost eliminat.

S'a aflat în urmă însă — și faptul face obiectul unei anchete — că animozitatea între dascăl și elev provenea de acolo că amândoi... vizitau și curtau o domnișoară cu moravuri prea libere...

Iată un liceu în care elevii frecventează clasa V-a la o vârstă când alții termină facultatea și unde profesori și elevi își dispută reciproc drăgutele.

Să nu ne mire dar faptul când într'un viitor apropiat se vor înființa pe lângă fiecare liceu baruri, unde în recreație, elevi de talia lui Stoicev sau a altora mai seniori încă, își vor lua spritul, în tovărășia profesorilor de aceiași vârstă, sau mai mici ca ei, și vor discuta... mondenități.

...Și un „mic rebel"

Un alt caz de rebeliune școlărească s'a întâmplat la Timișoara cu un elev al liceului comercial din localitate. Corespondentul ziarului nu dă nici vârsta elevului, nici clasa din care face parte. Spune pur și simplu că-l cheamă Constantinescu și că pe la ora 3 noaptea, într'o cârciumă de cartier, a devastat, cu un scaun, tot localul.

„Micul rebel" (termenul aparține corespondentului) fiind somat de niște polițiști să... se legitimeze, a sărit la ei cu un cuțit, și numai grație „câtorva trecători" obrazul poliției locale a putut fi salvat!...

Să fiu spânzurat dac'am înțeles ceva!...

Mă rog: Câți polițiști și câți trecători au fost în total?

Ce vârstă are „micul rebel" și eventual ce greutate? S'a recurs la ajutorul jandarmilor? Câte companii au sosit și cât timp a durat asediul până la predarea.... micutului?

S'a cercetat, după capturare, pantalonii „rebelului"?

Matusalem și ocrotirea muncii naționale

Rezultatul aplicării legii pentru ocrotirea muncii naționale, este excelent.

Din 270.000 de întreprinderi, câte sunt în țara românească, n'au putut fi controlate în doi ani, de când există legea, decât circa 2500, din aceste 2500 numai 29 îndeplinesc condițiunile legii, întrebuințând personal românesc, restul au trebuit să fie sancționate.

Dacă considerăm viitorul după trecut, atunci pentru controlul tuturor întreprinderilor din România și pentru înlocuirea străinilor cu români trebuie circa *110 ani!!*

Dacă Matusalem ar fi azi cetățean român, cred că ar mai putea apuca să mănânce o bucată de pâine.

Oracole fotogenice

De câtva timp, ziarele sunt inundate la mica și marea publicitate de fotografiile unor tinere femei, cu surâsul invitator, coafate permanent și (bănuesc), cu unghiile făcute cu „Cutex", cari poftesc pe amatorii de necunoscut să le viziteze, dacă vor să-și corijeze soarta. Dau numele câtorva din aceste oracole fotogenice și adaog și un sfat personal, care le poate folosi, fiecăreia din ele:

Janetta (cea mai mare din țară și din străinătate).
A se pune în legătură cu d. Nicolae Iorga.

Myriam (cu cuțite egiptene, descântate de fachiri indieni) dacă pot face minuni de bărbiereală, a se trimite ofertă de vânzare sau închiriere, celor trei mușchetari: Mihalache-Lupu-Madgearu.

Lisabona (care e autorizată de Onor Poliția București de a face împăcarea supărăților prin telepatie)
A se adresa d-lor G. Tătărăscu și Dinu Brătianu.

Miss Lotus (redă din nou vigoarea și încrederea în sine)
Scriți chiar azi d-lui mareșal Averescu.

Miss Elinée (reunește din nou simpatiile).
Dați un rendez-vous d-lor N. Iorga și Argetoianu Costică, în vederea apropierii pentru o nouă guvernare.

Andonia (citește în stele).
Locul cel mai propice e Camera în timpul unei ședințe. Trebuie însă un bun stenograf pentru ploaia de... stele verzi.

Titina (vă indică drumul spre bogăție).
Se recomandă urgent d-lui Cancicov, ministrul finanțelor.

Viad

— *Stinge lumina.*
— *Păi atunci, cum o să mai pot continua portretul?*

PRAFUL de DORMIT

— „Cum dracu faci tu, că totdeauna seara parcă eşti proaspăt scos dintr'o cutie !... Şi doar lucrezi şi tu toată ziua, ca şi mine. Eu, de câte ori mă 'ntorc dela birou după o zi de lucru, parcă sunt o curcă ploată şi nu mai am chef nici de plimbare, nici de petrecere. Tu însă treci prin cele opt sau zece ore de birou, ca printr'o sală de dans şi seara, spilcuit şi bine dispus, parcă te-ai fi sculat dintr'un somn întăritor. Cu mine nu se întâmplă nici odată lucrul acesta, şi chiar dacă scap şi eu din când în când caii, a doua zi mi-e capul cât o baniţă. Tu trebue să ai vre-o reţetă. Între prieteni nu există secrete. Hai, dă-i drumul, ce vrăjitorie întrebuinţezi“ ?

— Vrăjitorie !... Dar nu-i nici o vrăjitorie, dragul meu. Iau pur şi simplu un praf de dormit“.

— „Un praf de dormit ? Dar după aceia trebue să dormi“, strigă Paul.

— „Nu tocmai, dacă e vorba s'o porneşti din nou. Uite, de exemplu, eu, când mă întorc dela birou, iau un praf, mă întind pe canapea, mă odihnesc un ceas şi după aceia mă simt renăscut şi vioi ca peştele în apă“.

— „Asta e ceva minunat, exclamă Paul. Trebue să încerc şi eu. E ceva special, vre-un praf indian“ ?

— „Nimic exotic. Uite ici un praf. Am totdeauna cu mine câteva pentru cazuri asemănătoare“.

Şi puse în mâna prietenului un pachetel.

— „Nu cumva ai două“? se rugă Paul. Eu sunt o fire tare şi n'am încercat nici odată sistemul ăsta. Poate că n'ajunge unul, dă-mi două“ !...

— „Bine, zise prietenul. Nu uita însă că numai în caz de nereuşită să iei două. De obicei unul ajunge. Dar ce eveniment ai pe ziua de azi“ ?

— „Lucru mare, îi şopti misterios Paul. De el atârnă poate viitorul meu“.

Şi băgă pachetelul în buzunar.

„Am o întâlnire la 8½. Aşa dar, destul timp să dorm puţin înainte. Ce reţetă dumnezeească“ !...

Strânse recunoscător mâna prietenului şi se grăbi spre casă. Cum ajunse, luă un praf, se desbrăcă la iuţeală şi se trânti pe divan, când cineva sună la uşă. Era poşta, cu o invitaţie să-şi ridice biletul de loterie încă neachitat. Mormăi ceva furios, pe sub nas, se întoarse şi se trânti din nou pe sofa. Deabia trecuseră cinci minute de când savura liniştea, când din nou cineva bătu la geamul dela uşa de intrare. Sări din nou şi-şi căută pantofii. Probabil că nu auzise sunând. Pe măsuţa din antreu găsi un bileţel al gazdei: „Sunt plecată la Băneasa“. Coborâ să deschidă. Era un ucenic dela croitor, care-i aducea hainele călcate. Slavă Domnului !... Uitase ! Era gata, gata, să se prezinte în faţa drăgălaşei Lidia cu hainele lui uzate. Trebui să caute bani şi să semneze o ţidulă de primire. Unde dracu e stiloul ? Nici odată nu dă de el când îi trebue. In sfârşit îl găsi sub pat. Semnă de primire şi închise uşa după băiat, apoi se întoarse şi se culcă din nou. In cameră era cald. Soba se răcise de mult, aşa că trebui să caute o perină, să şi-o pună peste picioare. N'apucă să se culce din nou şi din camera alăturată se porni deodată un chelălăit groaznic. Gazda îşi închisese acolo căţelul, şi acum animalul urla şi sgâria uşa să iasă afară. Era un câine alintat şi capricios. Cum îi deschise, javra sări imediat pe sofa. El îi făcu vânt jos, dar jigodia era învăţată să doarmă acolo şi sări din nou la culcuş. Paul începu o vânătoare în lege contra câinelui cu perinele canapelei, însă acesta crezând că e vorba de vre-un joc nou, le înhăţa pe rând şi le scutura să le meargă fulgii. Cu chiu cu vai, Paul reuşi să i le scoată din gură şi animalul, lipsit de distracţii sări din nou pe canapea. „Dracu să te ia“ se gândi Paul şi-l lăsă în pace în colţul în care se chinchise. Se întinse şi el alături strângându-se la margine. Dracul de câine însă, parc'atâta aşteptase. Dintr'o săritură fu din nou jos şi de data asta pantofii lui Paul fură obiectele lui de distracţie. Ce scuturătuă! Ce tăvăleală! Ce lătrături de bucurie ! Bietul Paul se sculă din nou şi-şi ascunse pantofii; dar jigodia parcă nebunise de bucurie, făcându-şi din cameră o arenă de curse iar din canapea o trambulină de saturi. „Dracu să-l ia de praf“ bombăni el. „Nu văd nici o scofală“. Capul îi era puţin greu, dar de dormit nici pomeneală. Privi la ceas. Deabia şapte, deci încă o oră de răgaz. Avea tot timpul să mai doarmă încă. Inchise câinele în bae şi cu toate chelălăiturile lui, era mai puţin supărător ca în cameră. Deabia acum simţi cât de obosit era. Tictacul ceasornicului îi cânta o melodie monotonă... Ţr-r-rrrr !... Dracu să te ia ! Cine poate să-l mai deranjeze acum ? Şi blestemata aia de proprietăreasă tocmai azi a împis-o dracu să plece în plimbare. Ei bine, nepoftitul n'are decât să sune. Nu-i nimeni acasă. Ţrrrr !... Ţrrrr !... Paul îşi astupă urechile şi se întoarse pe partea cealaltă. Ţrrrrr !... Afurisit pisălog. Apoi, de-odată îşi aduse aminte că cine vrea să doarmă nu trebue să se supere. Deci, linişte... linişte ! Sbârnâitul soneriei a încetat. El se gândeşte cu dragoste la scumpa lui Lidia. Da, da, trebue să fie punctual. Nu trebue s'o facă să-l aştepte. Trebue s'o distreze, s'o plimbe... „Am să mai iau un praf“ încheie el. Şi-l luă. Apoi aşteptă. Numără până la 40, până la 50, dar la urmă se pictisi. Se gândi la câmpiile de zăpadă ale polului Nord, la urletele vântului cu suflarea de ghiaţă, la mişcarea valurilor în drumul lor spre mare, dar şi ocupaţia aceasta i se păru plictisitoare. Apucă un ziar, îl întoarse la mica publicitate dar ochii se încăpăţânau să nu se închidă.

Deodată în camera de bae se porni un vacarm de parcă s'ar fi încăerat o duzină de câini.

„Nu, nu merge. Sunt o natură atât de sănătoasă, că nici un ajutor artificial nu-mi poate ajuta să dorm. Trebue să mai iau un praf de un sfert de kilogram.

Bătu opt. Paul se sculă, îşi rândui lucrurile: pălăria nouă, un guler ca porţelanul, hainele geometric călcate, ciorapii, ghetele de sărbătoare. Se îmbrăcă la repezeală, îşi puse pardesiul, eşi din casă şi apucând unul din autobuze, ajunse la nouă fără un sfert în micul bar unde era fixată întâlnirea. Lidia îl aştepta cu figura bosumflată, sgribulită într'un colţ al canapelei.

El îi turnă la iuţeală o poveste în care era vorba de serviciu, de răspundere, de carieră, etc. Mâncară împăcaţi şi un dizeur patetic şi scăldat în briliantină le cânta tangouri languroase, aruncând blondei Lidii priviri înfocate.

Paul fierbea.

— „Nu găsesc localul simpatic“ făcu el.

— „Ba, din contra, eu îl găsesc

NOROC

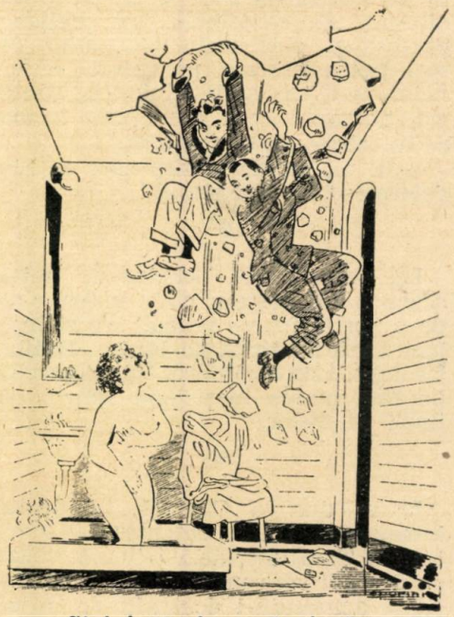

— *Şi totuşi n'am căzut rău.*

foarte plăcut" răspunse Lidia, căci ea îl alesese.

La un moment dat dânsa îl întrebă: „dar nici nu mă auzi ce-ți spun. Ai o privire rătăcită. Te simți rău ? Nu ? Atunci spune ceva".

Dar bietul Paul, de mult începuse să nu mai trăiască în lumea realității. Simțea cum i se lasă pe creer o ceață deasă. Pleoapele-i cădeau grele și chiar de le-ar fi sprijinit cu scobitori, tot nu i-ar fi ajutat la nimic.

Vocea Lidiei părea că se cufundă din ce în ce în depărtări fără ecou. Muzica cânta din ce în ce mai piano, apoi, de-odată nu mai auzi nimic.

O amorțeală plăcută îl învălui din cap până'n picioare, simțindu-se legănat ca pe o perină de nouri. Ce frumos ! Ce minunat de frumos !... Câinele nu mai lătra... Nu mai suna nimeni... Nu-l mai trezea nimeni... Nu mai trebuia să semneze nimic... Nu mai trebuia să se gândească la câmpiile de ghiață... Ce frumos !!

O mână îl sgâlțâi de umăr... Se trezi și văzu înaintea lui un chelner cu șervetul în mână.

— „Ce dorești" ? îl repezi el.

— „Plata" rânji personajul îndoliat.

Paul privi în jurul lui.

— „Unde sunt ? Unde-i...?"

— „Domnișoara ? A plecat de mult, se ploconi chelnerul.

Paul băgă mâna 'n buzunar aiurit. „Ce dracu e cu mine ? Ce s'a întâmplat" ?

— „Liniștiți-vă, domnule, continuă chelnerul. Nimic rău. Ați dormit. Dar ați dormit așa că nici pomeneală de trezit. Am încercat de câteva ori și eu și domnișoara, dar fără succes. Atunci v'am lăsat în pace și v'am pus sub cap o perină. Dar acum muzica a plecat și trebue să închidem".

— „Cât e ceasul" ? mormăi nefericitul".

— „Trei. Puteți eși prin curte. In față e închis.

Paul se ridică cu capul greu și cu membrele înțepenite. Plăti și eși. Se îndreptă spre casă în cenușa dimineței, clătinându-se ca și când ar fi mers prin nouri.

„Lidia, se gândi el, trebue să fie foc pe mine. Adio planuri de fericire !... Să-l ia dracu de praf de dormit. Așa ceva, e bun pentru Lică, nu pentru mine" !

Gherondac

In Carnaval

CONSTATĂRILE UNUI MORALIST

Desigur că n'am ieșit mascat pe străzi, în epoca carnavalului, căci lucrul ăsta e oprit de ordonanțele corpului II de armată. Dar m'am decis, într'o dimineață, să ghicesc măștile de pe chipurile oamenilor, lucru pe care îl poți face și fără a fi vrăjitor.

*

Am deschis chiar eu ușa portarului care-mi aducea poșta sosită.

— „Bună ziua, conașule. Ce mai faceți? Sper că v'a trecut răceala de care sufereați..."

Numai că nu m'a strâns la piept. Cu toate astea știu precis că eri portarul a dat asupra mea informații deplorabile, spunând că trag în fiecare zi pe dracu de coadă, că n'am o lețcae în buzunar. Dece a spus el asta?

Fiindcă în principiu un portar nu-și iubește nici odată chiriașii.

*

Am intrat să iau un aperitiv — obiceiu detestabil și de care nu mă pot lăsa — într'un local al cărui client obișnuit sunt.

Patronul a venit imediat, afabil, să-mi strângă mâna, având pe buze un surâs forțat.

— „Am citit eri articolul dvs... Ah! dacă toți ziariștii ar scrie astfel de articole n'am fi ajuns în situația jalnică în care ne aflăm" !

Asta e absolut falș. Căci nici odată un articol de ziar, la fel ca și un discurs, n'a contribuit să schimbe părerea și obiceiurile oamenilor. Și mai puțin părerea patronului cafenelei unde-mi sorb zilnic caputinerul, patronul care a răspuns unuia ce întrebase cu ce mă ocup:

— E un fel de ziarist care se îndeletnicește cu șantajul !

*

La restaurant, chelnerul mi-a afirmat că peștele care putea cale de-o poștă, fusese pescuit c'o zi înainte dintr'o baltă de lângă Brăila. De fapt, asta-i meseria lui, să poarte pe față masca încrederei spre a da iluzii clienților.

*

M'am dus la Cameră, în dealul Mitropoliei. Un reprezentant al partidului Țărănesc, dela tribună, arătă cu degetul spre un ministru în funcțiune acuzându-l de trafic de influență. După o jumătate oră, pe culoarele Camerei, se plimbau amândoi la braț, schimbând vorbe prietenoase.

Singura dificultate ar fi să știu când purta interpelatorul o mască : la tribună, ori pe culoare în vreme ce se plimba cu adversarul.

*

Intâmplarea m'a dus în redacția unui ziar, unde unul din prietenii mei era pe cale să scrie, c'un stilou muiat în vitriol, un articol fulminant spre a apăra interesele și virtutea stăpânului său, francmazon notoriu.

— Ah ! Câte trebuie să mai faci pentru a-ți câștiga pâinea de toate zilele ! Nu numai că directorul meu e unul dintre cei mai mari șnapani, dar cei cari îl atacă nu știu nici pe sfert din cât știu eu!

— Atunci ?

Și prietenul meu își puse din nou masca, pe care o dăduse o clipă la o parte, pentru a putea sfârși articolul.

*

„Aveam întâlnire să prânzesc c'o societară a Teatrului Național care mă cunoștea de când eram mic (societara, nu Teatrul!) O găsii în foyer cu câteva camarade schimbând complimente:

— Ai jucat rolul ăsta cum n'a mai jucat încă nimeni dela Aristița Romanescu încoace !

Am plecat amândoi din teatru.

— Ai văzut pe maimuța asta cum m'a comparat cu Romaneasca ! Cu toate astea, alaltăeri s'a dus la Paul Prodan să-i spună că rolul e mult prea greu pentru talentul meu anemic !

— De ce nu i-ai arătat că ești în curent cu toată ipocrizia asta ?...

— De ce ? Păi ăsta-i teatrul, dragul meu. Surâsul, veșnic surâsul pe buze !

CHELTUELILE UNUI AUTOMOBIL

Scriitorul M. N... și-a cumpărat de curând un foarte frumos automobil de fabricație americană. Să nu vă închipuiți că el și-a permis luxul ăsta cu banii câștigați de pe urma scrisului! Pe lângă mânuirea condeiului, M. N. conduce și un birou de agentură, situat în preajma Palatului Justiției.

Mai alatăeri, M. N. fu zărit de un confrate pe splaiul Unirei. Foarte prietenos, scriitorul opri imediat mașina și strânse mâna prietenului care, vădit interesat, prinse a privi cu multă atenție la automobilul de patruzeci cai putere a lui M. N.

— Ascultă, Mihai, știi c'am găsit la un garagist un automobil de ocazie, în foarte bună stare, pe care sunt gata să-l cumpăr. Aș vrea însă înainte să te întreb ceva; tu care ai automobil, ești în măsură să știi când posezi o mașină din astea, ce te costă mai mult: Benzina, uleiul, cauciucurile ori asigurarea?

M. N. care, pe lângă darul de a scrie, mai e și un pince sans rire, se grăbi să replice:

— Nu, spitalul!...

VANATOARE

Alecu Cazaban care e, după cum știu cititorii noștri, un foarte talentat scriitor, are o nespus de mare pasiune: vânătoarea. Alaltăeri fu întâlnit de un amic, pe șoseaua Kiselef, pe când se întorcea dela o vânătoare din județul Prahova. Prietenul lui Cazaban se afla la volanul unui torpedo bleu.

— N'ar strica să avem Radio în timpul când mâncăm...

— Mersi, prietene, avem și așa destui paraziți!!!

— Noroc, c'oane Alecule! Ai avut azi baftă la vânătoare?

Cazaban zâmbi fericit:

— Da, am împușcat patru epuri și două vulpi.

Dar tu, că zăresc o grămadă de lighioane în automobil?

— Șase găini, trei rațe și patru curcani!

— Ei, drăcie! Și toate astea cu pușca ta?

— Da de unde, cu automobilul!...

IMPOSIBIL

Lucia Ionescu, fata industriașului cu același nume, o brună îndrăcită și cu sută la sută sex-appeal, e surprinsă de tatăl ei, într'o zi când erau mosafiri, sărutându-se c'un invitat.

Mânios la culme, rotind niște ochi grozavi, Ionescu se răstește la fată:

— Ascultă, Lucio, nu mă așteptam la așa ceva din partea ta. Dar bine, frate, de ce n'ai strigat când te-a sărutat invitatul?

Isbucnind într'un plâns care se cunoștea cale de o poștă că e fals, Lucia răspunde printre sughițuri:

— Păi nu puteam, papa... Mama era în odaia de alături!...

REMEDIUL

C. Tănase, popularul artist care descrețește în fiecare seară atâtea frunți bucureștene, a avut mai zilele trecute o indigestie. Repede s'a dus la un doctor.

Medicul după ce supuse pe marele comic la o serie de întrebări foarte meticuloase, îi spuse:

— Domnule Tănase, să știi că un leac sigur în contra indigestiei de care suferi, ar fi să bei, în fiecare dimineață, câte o ceașcă de apă caldă.

Tănase, ridicând ochii spre cer, pardon, spre tavanul cabinetului de consultații, răspunse:

— Păi, domnule doctor, lucrul ăsta îl fac eu de când m'am însurat; vedeți însă că nevasta mea îi spune ceștei cu apă caldă: cafea!...

— Te rog, aș putea să-l văd pe căpitan?

— Da, vedeți, e puțin mai nainte.

— O, n'am nevoe de el!

CAMI

Castelul istoric

CALAUZA (în sine). — Astăzi turiștii întârzie puțin. Iată că traversează podul umblător, peste câteva minute vor fi aici; să ne pregătim! (vizitatorii sosesc).

CALAUZA (vorbind tare).—In partea asta, poftiți în partea asta, domnilor și d-nelor, pentru a vizita subterana faimosului castel istoric... Observați la dreapta d-voastră un chepeng, adică o ușă de pivniță. Acest chepeng conduce la uitătoarea, așa numită pentru că Jean Marie (Falpalet des Falpalets) a uitat acolo în 1642 propria sa consoartă și umbrela. Iată scheletul consoartei, iată scheletul umbrelei, amândouă în perfectă stare de conservațiune. Inaintați, înaintați în partea aceasta, domnilor și doamnelor! In partea aceasta se găsește „galeria ecoului minunat".

UN TURIST CU OCHELARI.— De câte ori repetă ecoul?

CALAUZA. — De șapte ori. Abia strigați „AHA!" și ecoul vi-l repetă de șapte ori în toate limbile.

TURISTA GRASA CU VOCEA PUTERNICA (strigând). — Aha! Aha! (un plic închis cade depe tavanul galeriei în mijlocul turiștilor. Unul din ei ridică, îl deschide și citește):

„Aha, aha! Aha, aha! Aha, aha. Aha, aha! Aha aha, Aha, aha!".

„P. S. Ecoul roagă pe domnii turiști să-l scuze, că din cauza unei răgușeli neașteptate, nu poate să răspundă decât prin scris".

Trad. de **Mello**

PERNIȚA CU ACE

„SILUETA“ D-LUI POTARCA

Băiatul când e prunc face... harta Europei în scutice; mărindu-se nițel, începe să facă zile fripte mamei; la 12 ani face curte verișoarei, pentruca la 20 ani să se apuce de politică.

Dar cum poate parveni în această din urmă meserie, dacă nu asigurând pe un V. Sassu că e chip leit cu... Adonis sau spunând doctorului Lupu că mai sunt ființe, cari văd... roșu (N. R. Nebunii și... bivolii înfuriați).

Ba unii — „români“ din neamul lui Radeck — scot volume omagiale ca drăgălașul purăț Ioină Nathanson (Dumbrăveanu), care voind să proslăvească printre alții și pe d. Virgil Potârcă, a tipărit „Siluete țărănești“.

Iată o „siluetă“ cam fără... siluetă.

IAR VORBIT-A PREMIERUL

Vorbele premierului, rare ca dinții unei babe, produc emoție în rândurile cetățenilor, deslănțuind în acelaș timp diverse comentarii. Și cum „Veselia“ este prezentă totdeauna când e vorba de glumit, s'a sesizat și de ultima sa declarație, făcută într'un cerc intim.

Fiecare își închipuie pe conu Guță umflându-se în pene ca un curcan și spunând prietenilor, cari îl ascultă cu gurile căscate:

„Am venit cu *înfrigurarea* dragostei de neam“.

Iar soarele primăverii vă va... topi.

AMICUL MEU ȘI UN ȚARANIST.

Timpul, năbădăios ca un deputat și schimbător ca doctorul Lupu, ne chinuie îngrozitor. Aci ninge și viscolește de parcă Siberia și-a mutat reședința la noi, aci plouă ca în mijlocul verii. Și atunci îți înfășori gâtul cu un „fost“ fular nou, îmbraci paltonul confecționat din stofă englezească în timpul războiului (că-i puțin înverzit, n'are aface: verdele e culoare modernă) și o ștergi la cafenea.

Aci te desbraci, zâmbești chelnerului, care te cunoaște ca pe un cal breaz, comanzi un pahar cu... apă și aștepți ca să sosească vr'un cunoscut pentru a-l tapă de o țigare.

Acesta cel puțin este obiceiul meu, așa că Duminică, conform lui, eram instalat la „Coroana“ cu amicul Sissy.

La un moment dat, ușa se deschise și d. Aurel Dobrescu intră.

Cum ne cunoșteam de mult, ne strânse mâinile și se retrase într'un colț.

— Dar ce faci Sissy, mă mirai eu văzând că amicul meu își privește atent dreapta.

— Simplu, răspunse acesta, am dat mâna cu un țărănist, deci îmi număr degetele să văd dacă... le am pe toate.

CAZUL SERGHIE ȘI... MATURATORII.

Șomajul, boală ce bântue și la noi ca în orice colț al lumii, face tot mai multe victime.

Intelectuali și analfabeți rătăcesc pe străzi căutând... ceeace n'au pierdut, sperând că va sosi o zi când iahnia și ciorba de fasole vor fi înlocuite cu fleiculițe stropite din plin cu rubiniu de Cotnar.

Și pentru a vă arăta ce mult face speranța la om, vă voi povesti o întâmplare de cea mai recentă actualitate:

„Emil Serghie, scrie „Universul“, și-a început „cariera“, lipind afișele teatrului Național din Iași și după un timp a devenit directorul instituției“.

Pe semne că din acest motiv, publicându-se vacante două posturi de... măturători de stradă, s'au prezentat 150 cadidați.

Sperau bieții, că după un scurt stagiu, vor ajunge cel puțin... primari.

Th. Brud

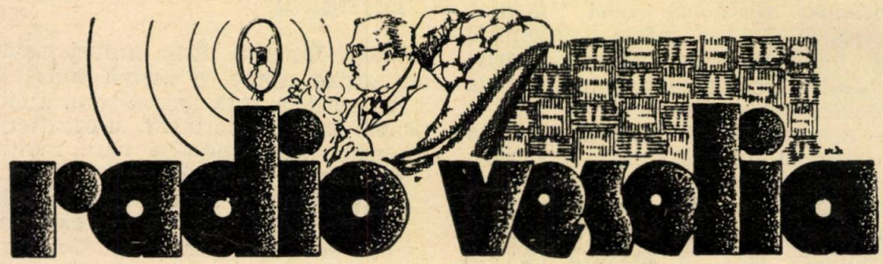

Allo! Radio Veselia!
Doamn'anunță-ți duduița
Și veniți în grabă mare
S'ascultați pe coana Sița
Și pe cât e cu putință
Să-i urmați în totul sfatul
Căci „sobectul“ vă privește:
„Cum să vă păstrați bărbatul“.

Doamnelor și domnișoare
Țin să spun din prima'nti
Că mi s'a schimbat la coadă
Tetlul la ce oi vorbi.
Că io nu am zis „bărbatul“
Dacă-i zic, și-o ia'n cap flețul,
D'aia mai întotdeauna
Îi spun semplu: mălățul
Da sfrijitul ce anunță
N'a 'nghițit al meu „decton“,
Care-atinge la sensibel
P'ăi dă poartă pantalon.
Cam dădui prea mult cu pliscu
Trebue deci punt să pui
Că sarmalele's pă plită
Și m'așteaptă dumneatui.

Ca să îți păstrezi bărbatul,
Adică să nu ți-l perzi
N'ai nevoie dă „esență“
Ca la castraveții verzi.
Și nici nu-i bună metoda
Că de cum face o fiță
Să-l „păstrezi“ în raft la morgă
Ca madama Niculiță.
Nu, pentru această treabă,
Spun s'audă orișicare,
Trebe să aibă fomeia
Șmecheria cea mai mare
Că de află cumva dânsul
Că ești bleagă ca o oaie
La iuțeală-ți trage clapa
Cu știu io ce marțafoaie.
D'aia când îl vezi că vine
Câte-odat' cu țâfna 'n nas
Arde-i un „descurs“ pă grabă
Să rămâie fără glas.
Dacă vrea la bătrânețe
S'aibă un sgâmboi, drăguță,
Nu-l trimete la enjecții
Cu „ixtracte dă maimuță“
Ci te dă odată bine
Pă lângă alde Gigel,
Care fără de pretenție
Lucrul greu îl face el.
Și la șapte luni — știți, timpul
S'a scurtat fiindcă e criză —
Poți turna pă negândite
Mălățului supriză.

Alivoar, că'nchei cu sfatul
Altfel zău îmi este teamă
Că de întârzii de-acasă,
Iar sughiță biata mamă.

p. conf. Pufulache

— Ionel, sărută pe tanti Lucia, ori iţi trag o palmă.
— Bine, papa, dar vezi nu da prea tare!...

MOTIVUL

Ion Manu e întâlnit pe bulevardul Elisabeta de un prieten care-l întreabă:

— Noroc, Ionică, pari foarte obosit.

Manu se grăbește să riposteze:

— Nici o mirare, mâine se împlinesc opt zile de când n'am mai putut închide un ochiu.

Prietenul adoptă o mutră speriată:

— Ascultă, Ionele, nu prea trebuie să te joci cu sănătatea! Du-te de-l consultă pe medicul tău!

— Imposibil, replică Manu, mi-a trimis deunăzi nota și tocmai asta mă împiedică să dorm!...

INTELIGENȚA LUI CRACANEL

Crăcănel Eftimiu e un prost patentat, știe toată lumea, dar nu toată lumea știe că acest albanez, rătăcit pe meleagurile noastre, continuă să fie primit în unele așa zise cercuri literare.

Un prieten al nostru, care se afla deunăzi — doar din simplă curiozitate — într'un astfel de cerc, ne-a narat o scenă la care a fost martor și din care reese în mod vădit ce fel de inteligență sălășluește în tărtăcuța lui Crăcănel. In salonul gazdei se aflau diferiți smângălitori de hârtie printre cari și albanezul în chestie.

După ce vreo patru „scriitori" au citit câte un fragment din viitoarele lor opere cari vor servi la vindecarea insomniei, se formară câteva grupuri de „literați" și „literate" care începură să vorbească despre subiecte fără nici o legătură cu arta scrisului.

Pe canapeaua unde-și tocea Crăcănel pantalonii, ședea și o doamnă, cu pungi sub ochi și varice la picioare.

Galant nevoe mare, Crăcănel după ce îi sărută mâna, se adânci într'o conversație semialimentară, în care era vorba despre cafele și băuturile cari contribuie la stimularea talentului scriitorilor.

Interlocutoarea albanezului, boțindu-și gura spuse:

— Și eu, domnule Eftimiu, deși nu's scriitoare, beau multă, foarte multă cafea neagră. Insă un lucru curios: la prânz, cafeaua neagră mă adoarme, seara, contrariul, mă împiedică să dorm.

Crăcănel, deștept nevoie mare, se grăbi să dea un sfat doamnei, lărgindu-și gura până după urechi:

— Frumoasă doamnă, dece nu beți atunci cafeaua dela prânz seara?!...

PARERE PROASTA

Doi artiști dela teatrul Național, amândoi juni-primi și tot amândoi însurați, ședeau deunăzi la „Café de la Paix" și sorbind câte un caputiner, prinseră a vorbi despre colegi și colege, despre regisori și... natural, despre turneurile prin provincie ale teatrului ai cărui angajați sunt.

— Minunat se mai petrece în astfel de turnee, spuse Val... Ce entuziasm la public, ce primiri fastuoase!

— Foarte adevărat, pe mine mă încântă însă foarte mult orașele pe cari am ocazia să le văd fără să mă coste vreun ban, răspunse P. St... Apropos, cunoști orășelul Mediaș, vechi burg german, așezat într'o poziție pitorească pe malul Târnavei, înconjurat de păduri de brazi și vii?

— Cum să nu-l cunosc, acolo doar am văzut-o pentru prima oară pe nevasta mea!

— Și ce părere ai despre orașul ăsta?

Oftând din adâncul inimei, Val. răspunse posomorât:

— Uf! nu-mi mai pomeni despre el, blestemat oraș!...

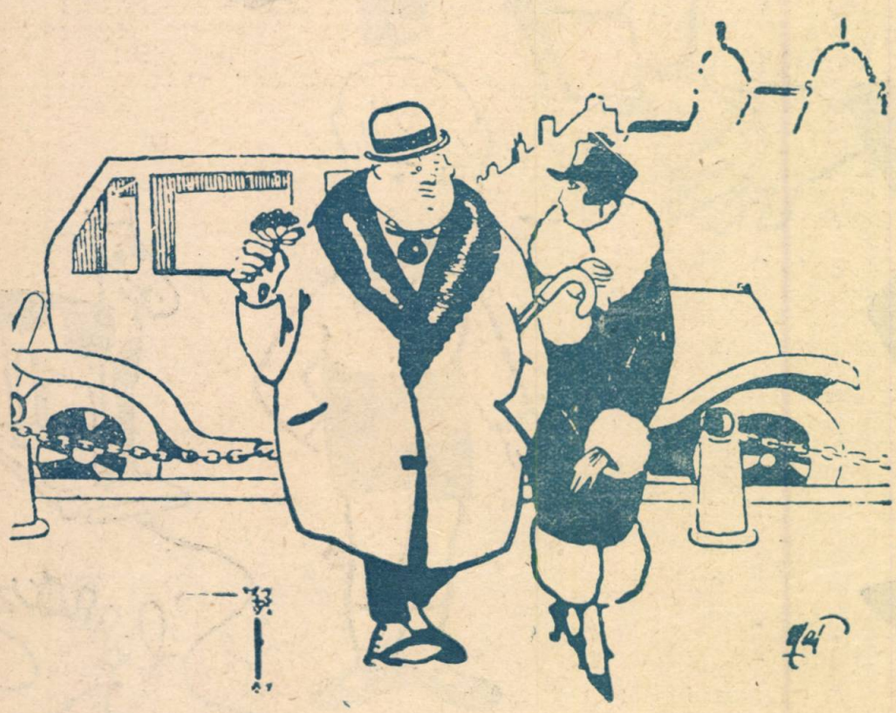

— *Marietto, ai un rol foarte greu în noua piesă dela Național!*
— *Greu? Păi, n'am nimic de spus!*
— *Tocmai pentru asta!...*

LA BAL MASCAT

— Nu vi s'a deslipit incă barba?
— Nu.
— ?!?!
— Foarte simplu: e o barbă veritabilă.

— *E o boală grozavă. Sau mori sau rămâi tâmpit toată viața!*
— *Cine ți-a spus?*
— *Păi... n'am avut-o eu!*

FABULE

VANITATE

O femeie, tânără încă, era pe moarte. Rudele plângeau la căpătâiul ei.

— Fiica mea! — sughiță disperată mama ei.

Dar fiica nu se mișcă.

— Comoara mea! — suspină îndurerat bărbatul strângând mâna rece a soției.

Dar mâna soției rămase de ghiață.

— Mamă! — implorară fiii.

Dar mama nu deschise ochii.

— S'a făcut atât de urâtă! — se gândi mai mult în sine, decât spuse prietenul casei care-i făcea curte.

Atunci femeia se ridică, se așeză pe pat și ceru o oglindă.

CONVERSAȚIUNI

Seară de gală. Domnii în frac. Doamnele cu rochii decoltate mai mult decât se permite. Bufet rece. Ceaiu. Spumante. Țigări. Mesuțe. Perechi.

O doamnă grațioasă (vecinului ei, un tânăr elegant). — Ce mai spuneți de timpurile astea teribile? Când se vor normaliza lucrurile?

Tânărul (cu mare compasiune).— Dece? La dv. e ceva anormal?

O altă măsuță. Două doamne.

Una. — Uită-te la Elena cum flirtează. Mi-e milă de bărbatul ei sărmanul. Nici Jean n'a fost mai norocos cu toată căsătoria bogată.

Cealaltă. — Dece? Acuma trăiește ca un melc.

Una. — Nu înțeleg.

Cealaltă. — E adevărat că are coarne, dar cel puțin trăește în casa sa.

LITERATURA

Maestrul Necunoscut, înțeleptul străzii, ședea la cafenea, fumând melancolic o „virginia" amară.

Discipolul favorit se apropiă de el și așteptă cu neliniște și devoțiune cuvintele maestrului:

— In curând voi ajunge să nu mai pot scrie nimic! zise maestrul disperat. Nu-mi vine nimic în minte.

— Nu, nu, — îl consolă discipolul — cum puteți vorbi așa, maestre? Dacă ați ști câte noutăți așteaptă încă dela d-ta imitatorii dv.

MODA

In camera unui tânăr medic se găsea un schelet de femeie. Medicul avea o prietenă foarte vioae care puse, odată, pe craniul scheletului, pălărioara ei, ultima modă.

Dar apoi neavând curajul s'o scoată, pălărioara rămase pe țeasta scheletului.

Tânărul medic făcu o călătorie în străinătate și nu se întoarse decât peste un an și jumătate. Găsi totul neschimbat în camera sa. In timpul nopții cineva îl trezi. Privi cu spaimă. Scheletul, așezat pe marginea patului, îi zise supărat:

— Trebuie să-ți spun că nu mă tratezi bine. De un an și jumătate mă plimb cu aceeași pălărie.

VADUVA NECONSOLATA

O văduvă fermecătoare se înapoiă dela funeraliile bărbatului ei.

Toți respectară durerea ei; prietenii și rudele o lăsară singură cu lacrimile ei, ca să-și ușureze durerea. Numai un domn rămase lângă dânsa, un tânăr care era îndrăgostit de ea de mult timp. Rămași singuri, el îi descrise, prin cuvinte înflăcărate, sentimentele sale.

— Fii, te rog, soția mea, zise el mișcat.

— Dar nenorocitule, — isbucni văduva — acuma mi-o spui?

— Când ar fi trebuit să spun?

— Inainte de funeralii... Câte lacrimi inutile aș fi economisit!...

POPULARITATE

Un poet avea o amantă foarte frumoasă.

— Vreau să deviu popular, dintr'o lovitură — îi zise poetul. Am compus o poezie minunată, dar nu știu unde s'o public ca să fie citită de toți.

Apoi se lovi pe frunte. Avea o idee grandioasă: scrise poezia pe pielea trandafirie a amantei sale. După o săptămână tot ținutul o știa pe de rost.

SINUCIGAȘII

Un tânăr bogat iubea nebunește o fată săracă, dar nu putea s'o ia de nevastă. Fata era onestă și vroia să rămâie atare.

— Vezi? Viața ne desparte. Deci să murim împreună.

Fata consimți imediat. Tânărul închiriă o cameră într'un hotel dela periferie și cei doi candidați la sinucidere se închiseră înăuntru.

— Nu vreau să mor, dacă mai întâi n'o să fii a mea — declară tânărul. Oricum trebuie să murim.

— Și acuma să murim! zise fata, după ce se desprinse din brațele amantului.

Tânărul isbucni în râs:

— Ești nebună? Abia acuma începem să trăim.

— Gardianul închisorii. — *Fiecare trebue să învețe aci un meșteșug. Tu pe care-l alegi?*

Arestatul. — *Aș vrea voiajor comercial.*

Calea Griviţei *)

Oaspeţilor de ocazii, gospodari sau haimanale,
Proaspăt debarcaţi în pragul scumpei noastre Capitale,
Celor amăgiţi de glasu-i de sirenă-amăgitoare,
Calea Griviţei le'ntinde mâna ei ocrotitoare.
Vestibul anost, cu colţuri unde colcăe apaşii,
Ros de urmele acelor ce şi-au şters într'însul paşii,
Împletind în ea culoarea centrului şi-a mahalalei,
Calea Griviţei e holul de intrare-al Capitalei.
Gara îi procură oaspeţi; ea i'ntâmpină blazată,
Îmbiindu-i cu surâsu-i de cocotă tarifată,
Iar când le-a ghicit, expertă, patima şi portofelul,
I'nfrăţeşte la o laltă cu bodega şi bordelul.
Ziua, strada e-un amestec de luxură şi gunoi,
Cu miros de fleici şi rânced, cu băltoace de noroi.
Un panoptic de paiaţe, anonime şi grăbite,
Cu mişcări mecanizate şi cu feţe obosite,
Se perindă ca pe-o sdreanţă de peliculă: artişti,
Proxeneţi, cocote-stafii, peşti, şomeri şi ceferişti.
Sucursală disparată de bazar şi panoramă,
De femei desexuate, cimitir şi melodramă,
Calea Griviţei, şi'ntinde cloaca-i ospitalieră,
Din Victoriei, la gară şi de-aici la barieră.
Strada cârciumilor stranii, cu masculi porniţi pe pradă,
Plămădite din sudoare, sânge şi femei de stradă,
Plasă de păianjen... gură de insectă parazită...
Proxenetă exersată, buhavă şi 'mbătrânită;
Firma de hotel, în care totu-i tarifat cu polul...
Gură de canal în care obştea-şi leapădă obolul;
Caracatiţă hidoasă, înrudită cu coşmaru,
Asta-i Griviţa 'ntre gară şi Matache Măcelaru.
Când hornarii înserării, mâzgălesc cu negru zarea,
Şi aşterne peste fire doliul şi 'nsingurarea.
Calea Griviţei renaşte sub un fard, violentat
De lumini multicolore, de beţie şi păcat.
Cârciumile se animă; melodii se înfiripă.
Gara-şi scuipă musafirii şi-i împrăştie în pripă.
Cârduri de prostituate o pornesc după vânat,
Îmbrăcate 'n toalete, sarbede, de bal mascat.
Au umplut împrejurimea, ganguri, cârciumi, trotuare;
Te împiedici la tot pasul de-un surâs şi-o invitare.
Colcăe 'n obscuritatea gangurilor de hoteluri,
O vermină omenească fără sex şi fără ţeluri...
Clacsonări, pocnesc timpanuri; fluer de locomotivă
Stăruie c'o persistenţă tâmpă şi ostentativă...
Miros de untură 'ncinsă, de fripturi, de mititei,
De duhoare omenească, bere proastă şi femei...
Jazuri hotentote, stranii, siluite de orhestre,
Ţipă ascuţit şi-adună vagabonzi pe la ferestre;
Un întreg norod de-artiste, de artişti şi de dizeuri,
Se întrec prin mii de trucuri să atragă trecători,
Iar când vinul oboseşte şi clocoteşte prin pahare,
Toate cârciumile acestea se transformă 'n lupanare.

. . . . . .

Revărsat de zori.. Cenuşă... Zarea se înveneţeşte.
Calea Griviţei buhavă, somnoroasă, pirotesţe.
Prin hoteluri, vlăguite, zac otrepe de femei,
Stoarse în îmbrăţişarea zecilor de derbedei;
Cârciumile afumate, umede şi înăcrite,
Par a fi convalescente, bolnave şi obosite.
Totu-i o părere însă, fiindcă strada blestemată,
Reînvie ca prinţesa din povestea fermecată.
Oaspeţi noi... cu noi senzaţii şi cu-o droaie de bagaj,
Năvălesc să se refacă, dup'o noapte de vo'aj.
Calea Griviţei se'ntinde, cască de-i trosnesc pereţii,
Îşi reface toaleta, îşi fardează iar pometii,
Şi ca o amfitrioană grijulie şi glumeaţă,
Îşi primeşte musafirii cu cafea şi cu dulceaţă.

Gion Vas.

*) Privită prin ochelari speciali pentru eclipse.

— Nu, mulţumesc, m'am răzgândit! prefer să-mi cumpăr o pereche de pantofi...

Fiți politicoși

Bărbați, luați exemplu de politețe dela orientali. Dați-vă osteneala să nu vă serviți față de soțiile voastre de un ton aspru și răstit ci întrebuințați limbajul înflorit al fiilor ceresculuí imperiu. Iată un exemplu edificator de politețe desăvârșită: Un condamnat la moarte își așteaptă călăul. Acesta apare cu zâmbetul pe buze, se înclină adânc în fața delicventului și îl roagă extrem de ceremonios, să nu-și piardă capul la vederea săbiei.

Condamnatul, cu același zâmbet fermecător, îl asigură din parte-i că nu și-ar simți în mâna nimănui mai bine capul decât în mâna părintească a călăului.

Formele acestea de politeță sunt un balsam în drumul vieții și îndulcesc fiecare pilulă din care e compusă o căsnicie, chiar dacă nu e totdeauna dulce.

In aparență fiecare formulă de politețe aruncă o punte de aur peste toate prăpastiile vieții.

De aceia, bărbați, zâmbiți totdeauna cei dintâi soțiilor voastre, dacă vreți ca la urmă voi să fiți aceia cari să râdeți în pumni.

Iată câteva formule pe cari vă sfătuiesc să le întrebuințați:

Toată noaptea nevasta a sforăit de a cutremurat pereții. Nu-i spune: „Azi noapte, dragă, ai sforăit de se clătina casa"... ci zâmbește și vorbește-i dulce: „Azi noapte, dragă, te-ai adihnit liniștit și fără vise. Pereții au prins respirața ta și au tremurat ca să te deștepte".

★

Vii flămând acasă și găsești friptura, talpă. Mângâe-ți nevasta pe bărbie și spune-i delicat: „Friptura asta e minunat preparată. Păcat că dinții mei slabi, nu-mi permit să o savurez în toată frăgezimea ei".

★

Altă dată, o găsești vopsită foc. Spune-i cu mina cea mai încântată: „Astăzi arăți iarăș minunat și culorile feței tale pot provoca invidie celui mai frumos curcubeu".

★

Chiar când țipă la tine, scoasă din minți, nu-ți pierde sărita. Spune-i zâmbind: „Chiar când te răstești la mine, în tonul tău e o muzică. Spre a savura deplin plăcerea farmecului ei, am să-mi schimb din nou membrana timpanelor".

★

Dacă e leneșă și-n casă e murdar, spune-i zâmbind: „Toată lumea îngenunchiază înaintea ta, dar nimeni ca mine, în gunoiul casei mele".

★

Ți se anunță vizita scoacrei. Nu te 'ncrunta și nu-i spune nevestei că ai s'o dai afară, ci ia-ți cel mai dulce zâmbet, și spune-i: „Mămița ta vrea să ne viziteze? Mă simt foarte jenat. Eu i te-am furat. Nu mi-e plăcut ca ea să stea în casă cu răpitorul fiicei sale, chiar dacă el s'a căit sincer de fapta făcută"...

★

Bărbați, fiți politicoși. Căsătoria în toate timpurile a fost un hap, care nu se poate în deajuns auri cu humor.

Vas.

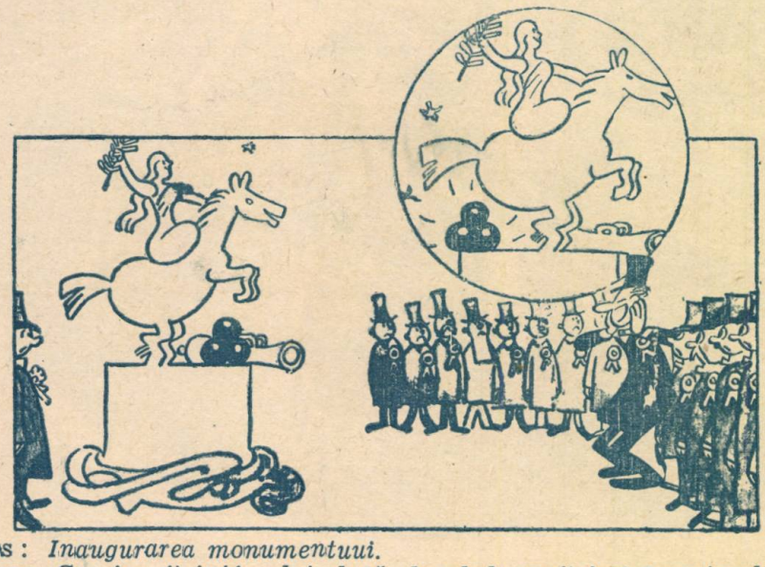

Jos: *Inaugurarea monumentuui.*
Sus: *Ce s'ar fi întâmplat dacă bombele ar fi fost așezate altfel!...*

RIDENDO

CASTIGAT MORIT...

URIAȘUL GERMANIEI ?

Intr'o școală evreiască, profesorul explica elevilor cât de bine ar fi putut trăi, dacă unor blestemați de conducători ai unor țări sălbatice, nu le-ar fi trăsnit prin minte să scornească o otravă care se chiamă naționalism.

— „...Cel mai blestemat din acești canibali de evrei este Hitler. In definitiv ce vrea acest Hitler" ?...

In clasă, o liniște de moarte.

— „...Ce vrea acest Hitler care se intitulează Uriașul Germaniei" ?...

Din fundul clasei două degete plutesc deasupra câtorva capete roșcate.

— „Vrei ceva, Cohn" ?

— „Vreau să spun că domnul Hitler nu poate să fie uriaș, fiindcă n'are decât 1,60 m.".

— „De unde știi ? Ce, l-ai măsurat ?

— „Nu, dar tata are 1,70 m. și de câte ori vine seara acasă, duce mâna la gât și zice: „Pe Hitler, îl am dija pân'aici".

CONJUGAREA LUI GOLDENBERG

— „Vasilescu, ia conjugă-mi verbul ajutător *a fi* la indicativ prezent cu un compliment".

Vasilescu rotește ochii în jur, se uită în tavan, înghite și tace.

— „Vasilescule, ești un prost. „Ești prost" este indicativul prezent, persoana treia singulară, a verbului a fi, cu compliment. Ia conjugă-l tu, Rădulescu.

— „Eu sunt, prost, tu ești prost, el este prost; Noi suntem proști, voi"... etc.

— „Bine. Ionescule, conjugă-l și tu".

Ionescu se execută mulțumitor.

— „Tu ce vrei Goldenberg" ?

— „Să *cunjug* și eu".

— „Conjugă".

— „Iu sunt prost ? *Tu* ești prost. *El* este prost. Noi suntem proști ? *Voi* sunteți proști. *Ei* sunt proști !

O—O

UN AMATOR DE SUPĂ

Gusturile și culorile nu se discută. Iulian Ravei adora supele. Nimic nu părea mai bun acestui tânăr ca o supă savuroasă... Nici un client nu se arăta mai pretențios, mai dificil ca Iulian.

Capriciile lui culinare, pretențiile-i gastronomice erau celebre în toate cabaretele și restaurantele.

O fantezie maliţioasă făcea întotdeauna ca acest șiret mistificator să tulbure nevinovata îngrijorare a chelnerului...

Intr'o zi, la restaurantul „Potârnichea fezandată", Iulian ceru o supă fierbinte.

Chelnerul se grăbi să aducă pe masa eroului nostru o farfurie cu

supă din care exala o aromă ce-ți gâdila plăcut nările. Iulian se uită cu atenție în farfurie și răspunse dispreţuitor:

— Chelner!... Ia de aci supa asta... Nu e destul de caldă!

Chelnerul se grăbi să execute ordinul și cinci minute după asta se întoarse c'o altă farfurie cu supă. Iulian mirosi supa, se uită bine în farfurie și spuse:

— Nu-mi trebuie... E prea rece!

Directorul restaurantului, care urmărise scena dintr'un colț, mustră aspru pe chelner...

Acesta, furios, se întoarse la bucătărie și aduse după vreo două minute o altă supă cu temperatura ridicată.

Pretențiosul client își aruncă ochii spre farfurie și mormăi vădit plictisit:

— Nu e destul de caldă!

— Domnule, se încumetă să spună chelnerul, vă știu pretențios, dar nu în chipul acesta exagerat. V'am adus de trei ori câte o supă fierbinte, și dvs. spuneți că nu e deajuns de caldă!

— Evident! replică Iulian, dacă supa ar fi fost cu adevărat fierbinte, n'ai fi putut d-ta, în trei rânduri, aducând farfuria, să ții degetul cel mare dela mână înăuntru!

Gastronomul nostru emigră la restaurantul „Curcanul umplut". Personalul îi cunoștea maniile. Directorul recomandă chelnerilor cea mai adâncă supunere.

Totul trebuia să meargă ca pe roate.

Iulian intră în sală, căută o masă liberă, cercetă îndelung lista de bucate și ceru în cele din urmă o ciorbă de potroace.

— Bun! gândi chelnerul. Tipul ăsta s'a săturat de supe. Ciorbele noastre sunt reputate...

Chelnerul aduse curând o farfurie pe care o puse în fața lui Iulian. Acesta se uită lung la farfurie și răspunse blând:

— Chelner, nu pot mânca ciorba asta...

— Poate că nu vă plac ciorbele de potroace? se informă chelnerul. Uneori ciorba cade greu la stomac. Poate doriți să alegeți o supă de găină, cu fidea?

— Adu-mi dacă vrei, consimți Iulian.

Trei minute după conversația de mai sus, o farfurie cu supă de găină se afla pe masă. Insă Iulian repetă cu blândețe:

— Chelner! nu pot mânca supa asta!

Directorul, îngrijorat, interveni și, discret, șopti la urechea lui Iulian:

— Imi permit să vă recomand borșul nostru cu perișoare, a cărui faimă e grozavă.

— Dacă crezi d-ta, bine!

Directorul se grăbi să aducă chiar el dificilului client delectabilul borș.

Iulian aspirând îndelung aburul ce-l exala, pocni din limbă și răspunse sentențios:

— Imposibil să pot sorbi acest borș!

Patronul restaurantului, prevenit, veni în grabă acolo. Un chelner se duse să cheme pe bucătar. Tot personalul „Curcanului umplut" se strânse în jurul mesei.

— In fine, domnule, se auzi vocea rugătoare a patronului, ce fel de ciorbă ori supă doriți să vi se servească? Suntem cu toții la dispoziția

dvs. Refuzurile astea succesive ne dezonorează. Asemenea critici sunt susceptibile să aducă reputației restaurantului nostru o grea lovitură!... Nici o supă ori ciorbă nu v'a plăcut! Sunt oare bucatele astea așa de proaste ?

— N'am spus că sunt proaste, răspunse cu voce blândă Iulian. Am zis doar că nu pot mânca ciorba asta!

Și, arătând spre tacâmurile aflate pe masă, Iulian adăugă:

— Nu vedeți că n'am lingură!...

Trad. de I. Trif.

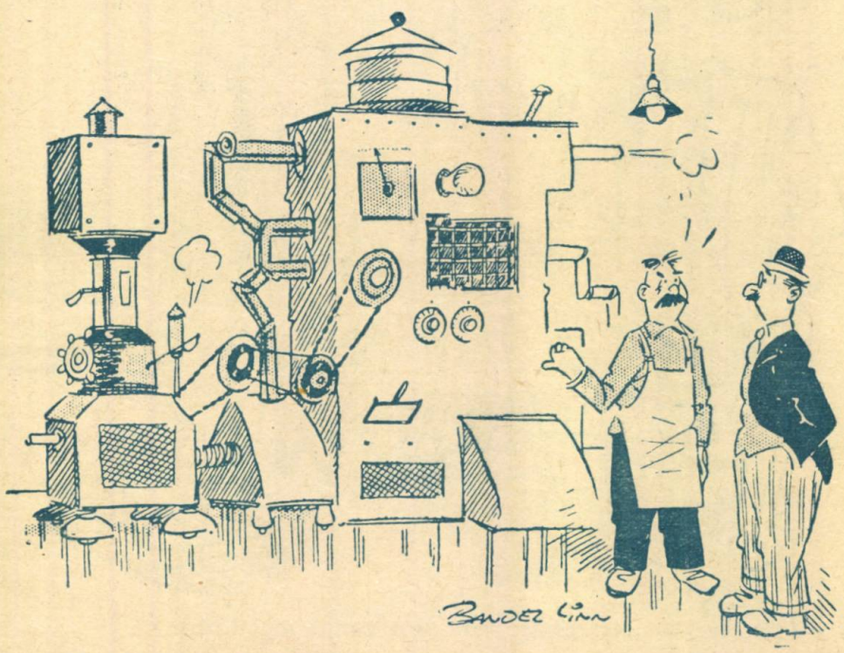

— *E ultima mea invenție. O bricheță care funcționează întotdauna...*

Albin Valobregue

ȘTIINȚA IUBIREI

Acțiunea se desfășoară în 1940. Annibal, membru al Academiei de Științe și Filozofie, intrând în salonaș, vede pe soția sa Emma care pălăvrăgește cu Leon.

Profesorul. — Ți-aș fi recunoscător, domnule, dacă mi-ai permite să măsor distanța între d-ta și soția mea. *(Scoate din buzunar un metru și măsoară atent distanța).* Și ți-aș fi recunoscător dacă ai avea bunătatea să-mi spui care e înălțimea d-tale.

Tânărul. — Un metru și șaptezeci.

Prof. (După ce a făcut câteva calcule mintale). — Tinere, distanța între d-ta și soția mea nu trebuie să fie mai mică de un metru și patruzeci și trei. D-ta te afli la o distanță de numai cincizeci și șapte centimetri.

Tânărul. — Domnule profesor, se poate respecta o femeie stând la o distanță de ea mai mică de un metru și patruzeci și trei. Esențialul e de a ști intențiunile sale, scopurile sale, modul său de a se comporta și rezerva pe care o sugerează doamna, soția unui membru al Academiei de Știință și Filozofie.

Prof. — Nu, tinere. Din calculele mele rezultă că e indespensabil ca distanța între d-ta și soția mea să nu fie mai mică de un metru și patruzeci și trei. De altă parte se vede clar că d-ta, tinere, nu știi ce e iubirea.

Tânărul. — Iubirea e un contact în general cald și voluptos între două ființe de sex diferit. Există sexul concav, — femeia și sexul convex — bărbatul.

Prof. — Foarte bine, dar știi cum se naște iubirea?

Tânărul. — E invaziunea întregii ființe de o dorință splendidă de posesiune. Nu există decât o gândire, o dorință, imensă și magnifică: de a ține în brațe, sub sărutări, ființa adorată.

Prof. — Tot ce spui e poezie, nu e știință. E un limbaj pitoresc, expresiv, dar nu e exact. Ți-aș fi deosebit de recunoscător dacă ai avea bunătatea să te depărtezi cu douăzeci și cinci de centimetri, pentru că te-ai apropiat pe nesimțite... Iubirea e fuziunea, sau mai bine, asimilațiunea unui fluid magnetic *„femeia"* cu un fluid magnetic *„bărbat"*. Când o femeie se simte fericită în vecinătatea unui bărbat, e pentru că emanațiunile fluide ale bărbatului se amestecă, se asimilează, se integrează, cu curentele care emană dela ea și, dacă femeia se lasă sedusă de voluptatea demonică care derivă dela acest proces fizico-chimic, e pierdută. Acum, mă vei întreba care e raza de acțiune a acestui fluid magnetic și cum poate femeia să evite sau să combată o asimilațiune voluntară sau chiar involuntară a celor două fluide. Răspund. Raza de acțiune a fluidului magnetic e egală cu înălțimea individului, împărțită prin numărul fix care după profesorul Arnaki Sunzoff dela Universitatea din Moscova ar fi 1,0433, după Arnold Biric 1,0431, iar după mine 1,0432 și care e raportul între înălțimea individului și greutatea din epoca pubertății. Acum, e logic, distanța între un bărbat și o femeie trebuie să fie egală cu suma celor două raze de acțiune plus cel puțin, un milicron. Deaceea, regulă generală: o femeie care vrea să rămâie credincioasă bărbatului, nu trebuie să ofere ocaziune și, dacă involuntar a căzut, nu trebuie să aștepte invaziunea ființei sale de proiecțiunea fluidică a bărbatului. Ci brusc, hotărât și inexplicabil trebuie să rupă contactul când a avut senzațiunea că acest contact a avut loc.

Tânărul — Dar, domnule profesor, fiind la o distanță mai mică, de soția d-tale, decât limita necesară, n'am relevat aceste simptome, pentru că, repet, respectul ce-l am pentru soția unui atât de ilustru membru al Academiei, e superior, fără îndoială, unei oricât de violente dorințe.

Prof. — Tinere, nu întotdeauna dela două fluide, întâlnindu-se, se asimilează „illico et immediate". Asimilațiunea e câte odată imediată, da, dar prin stadii și gradațiuni.

Tânărul. — Înțeleg, poeții ar da pentru...

Prof. — Lasă în pace poeții și-ai bunătatea să afli mijloacele cu cari se poate combate această asimilațiune și chiar anihila efectul în cazul când a avut loc. Ai auzit vorbindu-se despre teoria mea asupra imaginilor interpuse?

Tânărul. — Nu.

Prof. — E un mijloc radical pen-

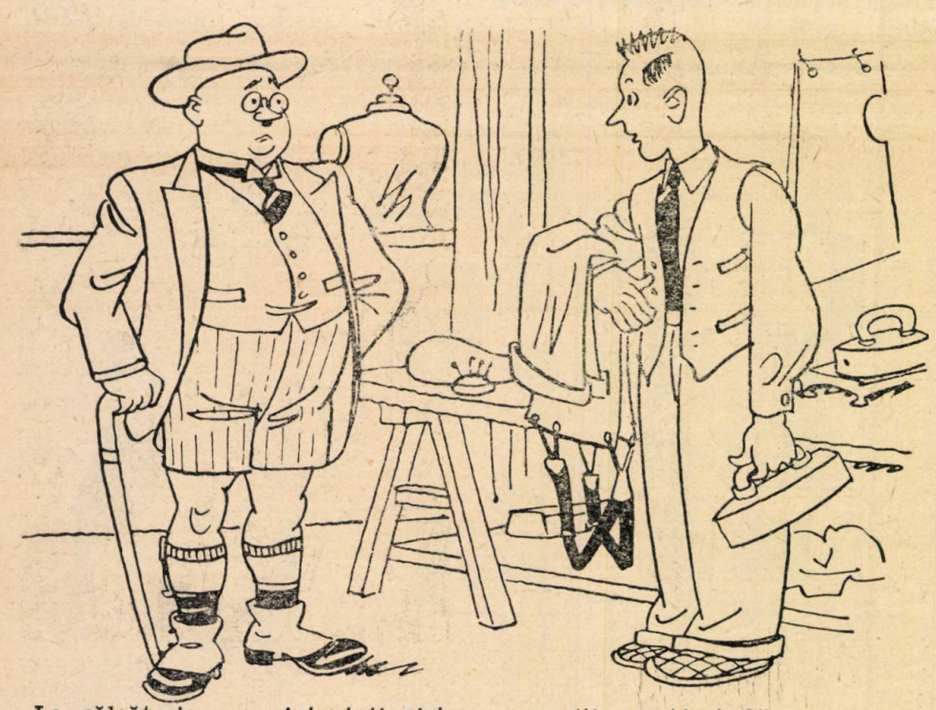

La călcătorie. — *„Așteptați aici sau veniți mai târziu?"*

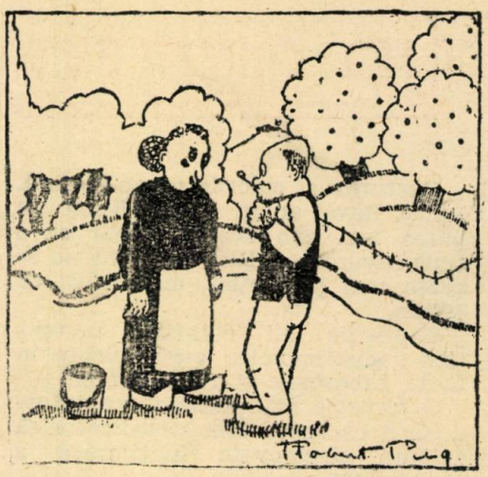

— Dece nu te căsătorești, Măriuco? Bărbați sunt, slavă Domnului, mulți la noi în sat!

— Da, nene Toadere, bărbați sunt, dar vezi, toți sunt însurați.

tru suprimarea adulterului. (Cu tonul solemn de profesor universitar). Numesc teoria „imaginilor interpuse“ substituirea „imagini-atracțiune“ cu „imagini consecvente“. Cum naște iubirea? Prin asimilațiunea fluidului femeiei din partea „fluidului bărbat“. Ce produce această asimilațiune fie în mintea bărbatului, fie în mintea femeii? Produce dorințe, voluptate, pasiune, viziuni nesăbuite, obsesie! Iată imaginile-atracțiune. Femeia se poate salva dacă opune imediat acestor imagini-atracțiune, imagini lugubre din consecvențele posibile: sinuciderea bărbatului care o adoră, detunăturile de revolver, pac! pac! sângele care curge. Intre adulterul care ți se prezintă sub o formă surâzătoare, interpune imaginile oribile, multiplică-le la infinit și fii sigur că nu vei comite niciodată adultere. Femeia în loc să-ți spună: „Iată un tânăr frumos, în brațele căruia aș petrece divin“ trebuie să-și spuie: „Iată un imbecil care îmi va transmite o boală inominabilă, un cretin care e capabil să formuleze o părere oarecare, etc.“.

Tânărul.— Domnule profesor, teoria dv. e într'adevăr minunată: aș fi fericit s'o pot studia profund. Se găsește poate într'o carte?

Prof. — Această teorie cât și ideile expuse mai înainte, sunt schițate și ilustrate în cartea mea „Știința iubirii“. Colegul meu, deputatul Anatole Persoc, a propus un proiect de lege, pentru a distribui cartea mea, pe spezele Statului, în toate familiile. Eu îți cedez bucuros un exemplar, care costă 12 franci, cu un rabat de 25%. Dă-mi voe... *(profesorul se duce să ia cartea. Leon dă o sărutare fugitivă Emmei).*

Tânărul. — Fluidul, pentru Dumnezeu! *(profesorul se întoarce și scrie o dedicație pe carte).*

Prof. — Iată. Am scris: „Bunului cunoscător, sănătate“. Face 29 franci.

Tânărul. — Cât ați spus?

Prof. — Nouă franci cartea, inclusiv rabatul de 25% și 20 franci dedicația.

Tânărul. — Țineți-vă cartea! *(îi înapoiază volumul).*

Prof. — Tinere, sunt mulțumit de d-ta, *(îl îmbrățișează).* Nu e nimic între d-ta și soția mea, *(îl sărută pe frunte).* Dacă ai fi fost în relații cu ea sau ai fi fost încă în epoca dorinței, mi-ai fi dat 29 franci fără să discuți, *(deschide cartea și citește).* Pagina 164: „Bărbatul care refuză o mică sumă de bani soțului, nu e amantul soției...“

CONGRESUL DEBITANȚILOR SPECIALI C. A. M.... DIN ROMANIA

Debitanții CAM... așa, CAM... ne așa, pentru a protesta împotriva distribuirei pe sprinceană a brevetelor CAM... rare, s'au întrunit în congres special la București.

Au luat parte d-nii: Bucurescu-Ploești, Ploeșteanu-București, Focșăneanu-Râmnic. Râmniceanu-Focșani, Gălățeanu-Brăila, Brăileanu-Galați, și mulți delgați, sau nu, din orașele mici și mari din țară. Cei din străinătate n'au putut lua parte din cauza războiului spaniol, fiind angajați cu procurarea de... *„militare“* beligeranților.

La discuția de *„specialitate“*, d. Ionescu-*Plugaru*, aduce salutul *arzător* al cetățenilor din urbea domnieisale congresului debitanților speciali CAM... din România. D. Ploeșteanu-București, se ridică în contra impozitelor. Printr'o peroratie *diplomatică*, domnia-sa spune: Fraților! Ne *ardem* până la *scrum* dacă nu ne ridicăm cu toții într'o legătură *intimă*. Interesele noastre *comerciale* nu mai sunt susținute de *reporterele* de altă dată pentruca glasul nostru să ajungă în sferele *regale*. Din această cauză sunt privite de către pătura *funcționarelor, meseriașelor, plugare,* etc. și chiar de *jokeii* timpurilor bune ca niște *chioștecuri* netrebnice. Trebue să deschidem larg gura. Și din *unirea* glasurilor noastre să răsune *Carpații* cu *Bucegii* lor cu tot ca să se vadă *focul* nostru. Noi nu facem un *„Lux“* nici *sport* din profesiunea noastră. Totuși nu suntem lipsiți de vlagă ca o *denicotinizată* pentru a protesta din toate *foițele* plămânilor noștri contra nedreptății ce ni se face. Dacă *Mihai Viteazul* sau *Ștefan cel Mare* n'au fumat niciodată havane, asta nu înseamnă, domnilor, că serviciul nostru nu este un comandament național.

De asemeni: nu e scandalos că brevetele se acordă... așa... primului venit și pe sprinceană? (Voci din public: Desigur! Așa-i! Jos cu primul venit!). Este de datoria forurilor superioare CAM să nu distribue asemenea brevete decât numai celui din Asociație și care nu are încă 16 brevete.

Nu se procedează tot astfel și cu perimetrele, consiliile de administrație, slujbele, furniturile, și alte asemenea bagateluri de Stat, județ, comună și... de partid?

Iar noi nu suntem și noi „de-ai noștri“? (Voci: Da! Da! Așa-i! Bravo!) Dacă este așa, atunci, dece pentru unii mumă și pentru alții ciumă? Ei sunt havane și noi „tutun de râe“?.

Discursul a fost viu aplaudat iar oratorul felicitat de cei prezenți, încât noaptea la ora când închidem ediția, încă nu s'a terminat numărul celor cari țin să strângă mâna distinsului specialist C. A. M.

★

Intrebat de noi asupra importanței acestui congres din punctul de vedere al specialității d-sale, d. Eugen Decusară, cunoscutul statistician, zice: „De altfel eu nu fumez decât țigări făcute de mine. Totuși după numărul lor, se evidențiază o recrudescență sinusoidală a curbei lui Nonius. Vom asista deci la o formă agresivă a grupului haș, întrucât aceasta este sensul în care se ridică indicele statistic respectiv“.

Părerile d-sale astfel exprimate țin mai mult de Mafalda decât de curba lui Nonius, totuși pe baza acestor constatări credem că pentru menținerea echilibrului democratic, este necesară intervenția unui politician pentru a determina o normalizare a raporturilor între debitanții CAM și CAM-ul respectiv.

R Runcu

— Nu fii gelos, scumpul meu, cu ceilalți nu-i nimic serios, îți jur că tu ești singurul care îmi dai bani!...

— Ai citit pe Jean Jacques Rousseau?
— N'am citit nici pe unul, nici pe celalt!

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. No. 120228/932.
TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" STRADA BREZOIANU 23—25. BUCUREŞTI (ROMANIA).

Biblioteca Universităţii Iaşi

Nr. 9. ANUL XLV

Veselia

JOI 25 FEBRUARIE 1937

(MENAJ TÂNĂR). — EA. — Dragul meu, ce vrei să iei azi, ceai sau cafea?... 5 LEI
EL. — Dacă ce mi-ai dat eri era cafea, atunci dă-mi un ceai, iar dacă era ceai, fă-mi o cafea.

BIBLIOTECA UNIVERSITARĂ
5 APR. 1937

ANUL XLV Nr. 9

25 FEBRUARIE

Primul anunț de căsătorie

In ziarul englezesc *„Manchester Weckly"* din 1727, a apărut primul anunț de căsătorie din lume. Prin el, o domnișoară, Hellen Marisson, căuta un bărbat, care să îndeplinească toate condițiunile pentru a fi un soț ideal.

Originala domnișoară a fost imediat arestată și internată într'un ospiciu, de oarece după părerea specialiștilor, starea sa mintală inspira serioase deranjamente.

Biata fată !... Trebue să-i trimit o mângâiere *post mortem*. In 1937, adică mai bine de 200 de ani de atunci, faptul de a căuta prin mica publicitate un soț ideal, e la fel de riscant. Astăzi o fată normală publică anunțuri de talia următoare:

„Caut bărbat, bine situat, discret, cu care să mă pot distra și care să-mi avanseze la nevoe sume rezonabile de întreținere. A se adresa la ziar sub: Izvor de plăceri".

Cloști ovreești care-și fură ouăle

Un cotidian cu greutate dă știrea că la Dorohoi frații *M.* și *H. Gropper*, proprietari a două magazine de galanterie și parfumerie, au fost surprinși în cursul unei nopți, de un gardian public, furând marfă din propriile lor magazine. Cu marfa furată au fost ridicați și duși la poliție.

Peste câteva zile un alt ziar de „categorie muscă" prin corespondentul ei (pun mâna 'n foc că-i moisist) desminte cu violență știrea și arată că frații de mai sus sunt niște cetățeni bravi și că tot tămbălăul nu-i decât o confuzie regretabilă și condamnabilă, fiindcă e o nebunie ca un om, și încă un om cinstit, să se fure pe dânsul.

Spunem domnului corespondent numai două vorbulițe :

Adică, *pintrâ* ci frații Gropper cari au două magazine cu marfă cumpărată *pi datorie*, n'ar cere... puțin concordat, trăgând pe sfoară *pi găinarii di creditori*, iar cu marfa furată noaptea, n'ar deschide dija un alt magazin *„pi numili dila nivastă ?"* Parcă-i așa di greu ? Wuus ?

Săpun original

In comuna Arded, județul Satu-Mare, o țărancă dând naștere unui copil din... flori, l-a tocat în bucățele, l-a pus într'un cazan pe foc și a făcut din el săpun !...

Brrr !... Țăranca e un fenomen. Nu înțeleg de ce a ținut ea să facă numai decât săpun ? Să-și spele cu el rușinea ? Sau își avea pregătită din vreme și funia ?

Voiaj de nuntă minor

In comuna Curluiuș-Satu-Mare, tânărul Selim, de 17 ani, amorezat lulea de fata, de 13 ani, a unui morar din aceeași comună, a luat eroica hotărâre să calce peste sentința de prohibire a ambelor categorii de părinți și să se însoare cu aleasa inimii. După pregătiri înfrigurate și după ce și-a asigurat și complicitatea a doi săteni, Duminica trecută și-a urcat viitoarea mireasă într'o căruță și au pornit-o într'un sat vecin, la unul din complici, unde imediat au și început zaiafetul de nuntă.

Dimineața când tinerii, uniți în fața lui Dumnezeu, gustau o odihnă binemeritată, au fost deranjați de jandarmii locali, cari i-au invitat *politicos* să se pregătească pentru voiajul de nuntă. Itinerariul a fost : postul de jandarmi, parchetul, etc. și, după câte suntem informați, își vor petrece, în camere separate, mai multe luni de miere într'un institut de corecție, fiindcă imprudentul mire nu citise noul cod penal și nu știa ce înseamnă degenerare de rasă !...

Un voiaj de nuntă ca cel de mai sus nu-i de loc banal, totuși nu știu zău dacă tentează pe vreunul din cititori.

— Cum, nu știi că am telefon? Nu citești deci cartea de telefon?

Păduchele San-José

După vizita exantemateculuí, care a dat o raită funebră printre concetățenii noștri, o nouă pacoste ne amenință acum plantele : faimosul păduche de San-José, care 'n ciuda tuturor măsurilor luate, se înmulțește prodigios și ne decimează ierboasele. Un întreg departament agricol și-a întrunit savanții specialiști în păduchi, au prins câteva exemplare din nespălații delicvenți, și au fixat o serie întreagă de ședințe pentru venirea de hac a acestor musafiri nepoftiți.

Această măsură a produs panică și printre păduchii noștri naționali. Să stea liniștiți însă. Păduchii noștri, rurali sau urbani, de cap sau de corp, nu vor avea a se teme de nici o măsură de represiune contra lor.

Jandarmi model

Tribunalul Buzău a confirmat mandatele de arestare ale jandarmilor: plotonier Condurache Ion, frunțaș Frățilă D-tru și Ion Manea Marin, cari au *„anchetat"* timp de 11 zile pe săteanul Ion Gonțescu pentru furt. Săteanul a fost schingiuit în mod rafinat. Bătut până ce mușchii i s'au deplasat de pe oase... gura i-a fost arsă cu jar... O noapte întreagă, pe un ger de 20 grade, a fost ținut afară legat cu lanțuri de o căruță și poate seria ar fi continuat, dacă neînțelegătorul țăran n'ar fi luat în serios gluma jandarmilor și n'ar fi murit !

Ni se ridică părul în cap și mintea refuză să creadă că în secolul 20, faimosul Torquemada mai are prozeliți. Capetele acestor schingiuitori n'ar sta oare cu demnitate în muzeul morgei, alături de ale faimoșilor bandiți, cari i-ar primi cu rânjete de satisfacție ? Căci la urma urmei, care e deosebirea între un bandit și un schingiuitor ?

Viad

PATERNITATE SPONTANA

— O! Dumnezeule, ce tristă e viața când n'ai nici o iubită, oftă Paul Duval, trăgându-și ciorapii. Nu mai pot trăi așa!

Chiar în aceeași seară, decis să-și încerce norocul, Paul se ținea pe strada Speranței după o tânără blondă din cale afară rotunjoară.

Se apropiă de blondă.

— Frumos timp, nu-i așa, domnișoară?

— Da, domnule.

— Stai cu casa departe?

— Sunt venită din provincie. Tocmai căutam un hotel mai convenabil.

— Nu vei găsi nici o cameră liberă în seara asta, spuse Paul. Sunt toate arhipline.

— Dumnezeule! Ce o să mă fac? Insinuant, el propuse:

— Îți pot oferi eu ospitalitate. Sunt foarte cavaler... Poți veni fără grijă la mine, acasă.

— Dar vecinii?

— Se poate ușor găsi o soluție pentru a salva onoarea.

După ce ezitase puțin, blonda, roșind, primi propunerea. El îi oferi brațul, ea se suspendă de el, c'o vădită mulțumire.

Ajunseră astfel în strada Italiană unde locuia Paul.

Blonda, obosită, se lăsă să cadă pe o canapea.

— Te rog să te consideri aci ca la d-ta acasă, zise cuceritorul.

— Mai ai și altă cameră?...

— Pentru ce?

— N'aș vrea să mă desbrac față de d-ta.

— Voi sta în bucătărie până când îmi vei da voie să intru aci.

— Ești foarte drăguț.

Paul dispăru repede.

Blonda se desbrăcă în grabă de mantoul care o învăluia:

— Ce noroc, gândi Lucia, c'am întâlnit omul ăsta de treabă; încă puțin și năsteam în stradă.

Se desbrăcă de rochie și se vârâ repede sub plapumă, apoi, deodată, se îngălbeni:

— Domnule!... repede... repede!... un doctor!

Paul apăru în pragul ușei, îngrozit:

— Ți-e rău?

— Da... Grăbește-te, altfel nasc singură.

Paul înțelese că nu-i nici un moment de pierdut; el fugi, resemnat, monologând:

— Ce ghinion! Căutam o iubită... și când colo...

Deșteptă pe o vecină.

— Felicitările mele, domnule, spuse ea.

— Păi, madam Ionescu, eu n'am nici un amestec în chestia asta... Știi vreun medic pe aci?

— Da, alături.

Paul nu așteptă să-i spună de două ori. Iată-l, lac de nădușală, pe pragul ușei medicului.

— Repede, domnule doctor!... Copilul nu te așteaptă decât pe d-ta spre a-și face apariția în lume.

— Uite că viu...

In viteza a patra, medicul își încheiă nasturii dela vestă, și urmă pe Paul în odaia unde, acum, Lucia surâdea fericită.

— A venit!

— Cine?

— Copilul.

Ea arătă spre o formă trandafirie care mișca sub albeața cearceafului.

— Băiat? întrebă medicul. Domnule, primește felicitările mele.

— Protestez, mormăi Paul, făcându-se roșu ca un drapel comunist.

Medicul prinse a scotoci prin trusa adusă cu el.

— Ține, tinere! reluă discipolul lui Esculap, punând cu sila copilul în brațele lui Paul. Leagănă puțin îngerașul ăsta... Vezi cum îți seamănă de bine...

— Dar, domnule doctor, îți jur că.. că nu-i al meu...

„Omul ăsta e încornorat, cu siguranță, gândi medicul. Să nu sucesc cuțitul în rană".

El continuă să dea îngrijiri Luciei, în vreme ce madam Ionescu, miloasă, luă pe copil în brațe.

Paul trebui să găzduiască la el pe mamă și copil trei săptămâni de zile, vreme în care medicul veni de două ori pe zi.

Chestia asta l-a costat cinci mii de lei.

O! să nu-i pomeniți nici odată lui Paul despre căsătorie. A jurat să rămână toată viața celibatar!...

EXPLICAȚIE PLAUSIBILĂ

— *Nu citești colo că e oprit pescuitul?*

— *Păi... nu... nu pescuesc... sunt entomologist... calculez vremea cât poate sta o râmă în apă fără să fie mâncată de pești!...*

Săptămâna de 0,00 ore

Naie Ionescu, unicul funcționar al Casei Bergher & Co. (ciorapi de mătase, export-import), bătu la o oră neobișnuită în ușa biroului stăpânului său, cu două zile înaintea Anului Nou.

— Ce este, domnule Ionescu ? întrebă d. Bergher care nu se aștepta la vizita asta.

— Vedeți că... că !...

— Ce ? Haide vorbește ! Nu cumva ești bolnav ?

— Nu, am venit să vă rog, ca începând de poimâine, adică dela începutul Anului Nou, să-mi urcați leafa.

— Să-ți urc leafa ? Trebue să fii nebun !

— Viața e așa de grea, domnule Bergher... nevasta mea a născut alaltăeri al cincilea copil... Iată de ce am îndrăsnit să vă pomenesc despre o urcare a salariului...

— Ascultă bine ce-am să-ți spun, domnule Ionescu. D-ta ești un om foarte de treabă. Vreme de douăzeci ani de când lucrezi la noi, nu ne-am certat de fel. Fii bun și spune-mi cu ce titlu pretinzi urcarea lefii ! Știi d-ta câte zile lucrezi la mine pe an ? Să facem o mică socoteală !

„Intr'un an sunt 365 de zile, nu-i așa, domnule Ionescu ? D-ta dormi 8 ore pe zi. Asta face 122 de zile. Scade 122 din 365, rămân 243. Bun ! Afară de asta, d-ta stai în fiecare zi opt ore acasă. Asta face tot 122 de zile într'un an ! Scade 122 din 243, câte zile mai rămân, domnule Ionescu ? 121, nu-i așa ? Duminicile lucrezi d-ta ? Nu ! Câte Duminici sunt într'un an ? Cincizeci și două ! Bun. Scade 52 din 121; rămân 69 de zile. Ești atent, domnule Ionescu?

„Știi bine că biroul nostru este închis Sâmbăta după amiază ! Câte zile fac pe an ? Douăzeci și șase ? Bun ! Scade 26 din 69. Ce rămâne ? Patruzeci și trei de zile. Dar încă n'am terminat ! In fiecare zi, ești liber o oră pentru ca să mănânci ! Risipești deci pe an valoarea a 16 zile ! Rămân 27 de zile. Acum să nu uităm vacanța de vară ! Este ori nu adevărat că domnul Ionescu, funcționar al casei Bergher & Co. are 14 zile de concediu plătit în fiecare vară ? Este ! Deci scade 14 din 27; mai rămân 13. A ! eram să uit sărbătorile legale ! Câte sunt într'un an, Ionescule ? Douăsprezece, exact douăsprezece! Acum dacă scad 12 din 13 câte zile mai rămân, ai ? Rămâne o zi, doar o neinsemnată zi, adică ziua de Anul Nou.

Lucrezi d-ta în ziua de Anul Nou? Nu ! Mai cutezi acum să-mi vorbești despre vreo urcare a lefii ? Nu ți-e rușine, domnule Ionescu ?

Ionescu chiar se rușină. Coborâ capul, se adânci în scuze și ieși din biroul patronului, plouat.

Trad. de **I. Trif.**

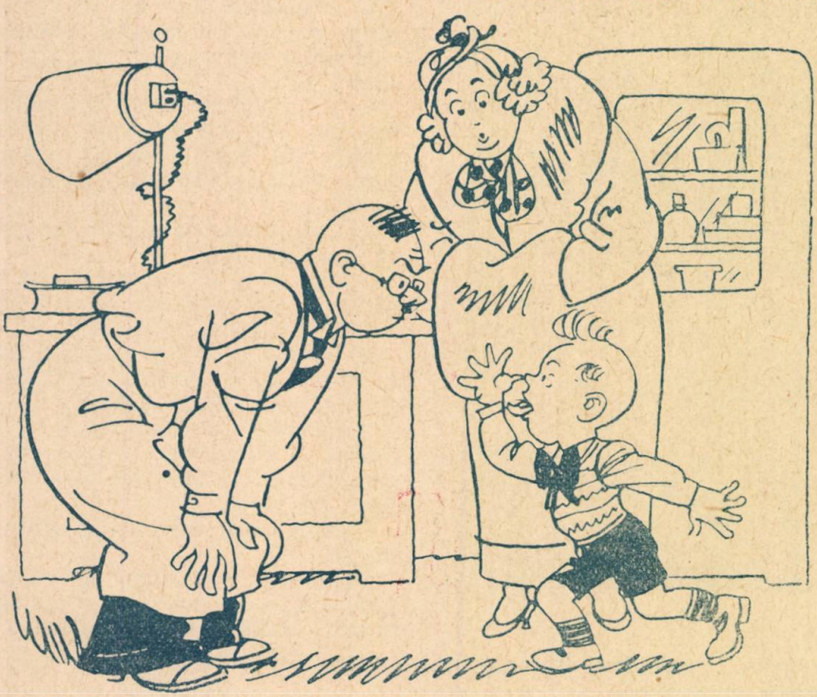

— *Ei, Bubi, nu trebue să arăți lui nenea doctorul decât numai limba.*

RIDENDO

CASTIGAT MORIT...

DEFINIȚIE

Leibușor, mica odraslă a bancherului Haimovici, e curios din cale afară. El vrea neapărat să știe fiecare lucru ce înseamnă, asaltându-și părintele cu tot felul de întrebări.

Alaltăeri, după ce s'au uitat pe calea Victoriei cum mănâncă lumea prăjituri la „Capșa", Leibușor auzi pe un trecător spunându-i altuia *„Bigam"*. Cuvântul ăsta purătul și l'a vârât în cap și, odată ajunși acasă, sărind în brațele tăticului său, el întrebă:

— Ascultă, tăticule, fii te rog bun și spune-mi ce înseamnă cuvântul „bigam".

Haimovici răspunse :

— Băiatul meu, bigam se spune despre un măgar care a făcut de două ori acelaș lucru !...

LA TEATRU

Nathan Birman, citind într'un ziar „cusăr" c'a venit în Capitală o trupă de teatru palestinian, s'a decis să meargă și el împreună cu balabusta.

După ce și-au cumpărat două bilete, iată-i instalați în fotoliul din sala teatrului „Barașeum".

Un program scăpat jos de un spectator, oferă posibilitatea lui Nathan să citească subiectul piesei din care totuși n'a înțeles aproape nimic. La un moment dat, el se adresează nevestei :

— Ascultă, Sură, știi că actul doi din piesa asta se petrece un an mai târziu.

— Oi vei, se lamentează Sura, numai de vor mai fi bune biletele noastre !...

MARII UMORIȘTI

Nevasta dvs. e infidelă și...

de **Sacha Guitry**

Inainte de căsătorie, nevasta dvs. se considera ca o poetă. Iată că acum reîncepe să scrie poeme. Ea vorbește, în versurile ei, despre singurătatea-i, despre plimbările ei sub clar de lună, de gândurile-i singuratice, plângându-se că nu e înțeleasă.

Nici o eroare; nevasta dvs. se simte singură cu dvs.!

*

Intr'o seară ploioasă, soția dvs. v'a obligat să mergeți cu ea spre a vedea, într'un cinema îndepărtat, unde trebuia de mers cu taxi-ul, un film vechiu despre care ea spunea c'o interesează enorm.

In acest film, era vorba despre o femeie virtuoasă pe care niște oameni răi o calomniară, provocând astfel o tragedie între ea și soțul ei.

Ați înțeles! E vorba să nu dați nici o crezare scrisorilor anonime pe care le-ați putea eventual primi!

*

Acum câțiva ani, ați sfărâmat inima soției dvs. înșelând-o cu cea mai bună prietenă a ei. Ea v'a iertat, dar n'a putut ierta cu nici un chip pe prietenă.

Zilele trecute, nevasta dvs. a făcut cunoștință cu un anumit domn X...

Astăzi, după cinci ani de tăcere și dispreț, ea scrie o epistolă prietenei sale.

*

De o bucată de vreme, nevasta dvs. recunoaște de bună voie că sunteți inteligent și perspicace, în vreme ce ea-i proastă și nepricepută.

In ziua în care vă va spune: „Sherlock Holmes al meu", să știți că sunteți singurul care nu vedeți ceeace-i cunoscut de toți: coarnele!

*

Acum vreun an și ceva, nevasta dvs. găsea că e o prostie ca femeile să se lase îmbrățișate de bărbați în semn de prietenie. Această atitudine severă putea părea suspectă.

Acum, ea se lasă îmbrățișată în public de prietenii dvs. lucru ce nu poate da de fel loc la bănueli.

Dar dece Jean n'o îmbrățișează niciodată ca ceilalți față de toată lumea?

*

Porniți într'o lungă călătorie, nevasta și prietenul dvs. vă întovărășesc. Mai sunt cincizeci de minute până la plecarea trenului, așa că vă duceți toți trei să mâncați la bufetul gării. Pe menu figurează și niște piftii strașnice, slăbiciunea nevestei dvs. și care împrăștie un miros picant de usturoiu.

Ea refuză totuși să mănânce, prietenul la fel.

*

Nevasta dvs. vorbea întotdeauna, ore întregi, la telefon cu prietena ei. Acum, aceste convorbiri încetează brusc treizeci de secunde înainte să intrați dvs. în salon.

*

— Mi-e așa de foame, cucoană, că nu mai știu unde am capul!

— Asta trebue să fie cauza pentru care ești așa de murdar pe obraz!...

„Scumpule, vă zice deodată nevasta, e adevărat ce scrie în ziare despre descoperirea unui ser care obligă pe fiecare să spună tot adevărul?".

Dvs. afirmați că e adevărat, și că-i deajuns pentru asta să pui puțin din serul acela în cafea el neavând nici un gust.

A doua zi, nevasta dv. nu vrea să mai bea cafea, pretinzând c'o împiedică să doarmă.

*

E nespus de cald; nevasta dvs. care e totuși foarte mândră de brațele ei frumoase, pretinde că-i este frig și poartă numai rochii cu mâneci lungi.

Să nu vă mire de fel dacă veți găsi pe brațele ei urme de sărutări.

*

Trucul e vechiu, dar prinde. Nevasta dvs. s'a dus cu Georges la Operă. Pe la miezul nopței, ei se întorc entuziasmați: „Ce frumos a cântat tenorul Y în actul trei!" exclamă amândoi.

„O da!" răspundeți dvs., „am ascultat și eu opera la radio. Din cauza unui început de incendiu, reprezentația a fost întreruptă la mijlocul actului doi!".

*

Ați observat că venind târziu acasă, nevasta dv., seamănă adesea cu pisica dvs. așa cum arată ea când a mâncat un canar?

INTRE CAMERISTE

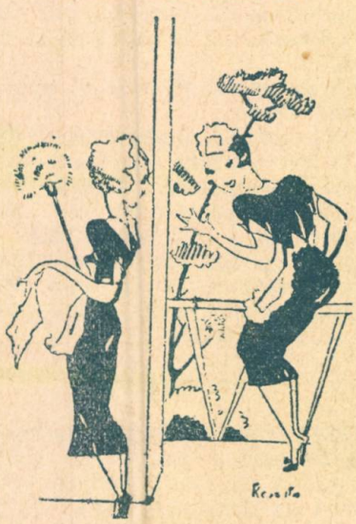

— Vino să vezi ceva! Domnul și doamna se sărută.

— E foarte natural. Sunt căsătoriți abia de o lună.

— Bine, dar ea se sărută cu vărul și el cu cumnata.

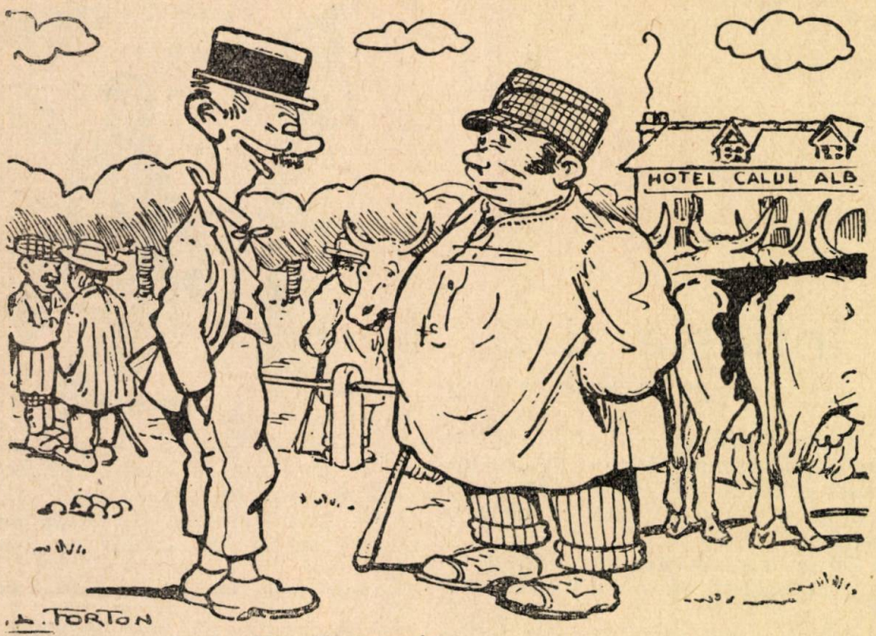

— *Şi eu sunt crescător de cornute.*
— *Dar ce creşti d-ta : boi, vaci, tauri ?*
— *Da, de unde, melci !...*

Georges Courteline

PORCUL DE MEDARD

SCENA I

Dormitorul conjugal. Irma în pat, cu coatele în pernă, citeşte un roman de Paul Bourget, la lumina unei lămpi puse pe noptieră.

Pendula sună.

IRMA.— „Douăsprezece şi jumătate ! Porcul de Medard care trebuia să fie aici la unsprezece ! De altfel, m'am aşteptat la asta; i-am şi spus: „Mă faci să râd cu ora ta unsprezece; dacă o să te întorci la douăsprezece, tot o să fie bine !... E chiar extraordinar să te poţi duce la banchetul „Pieds Gelés“ şi să nu te înapoiezi la ore extravagante“... Aveam perfectă dreptate! E douăsprezece şi treizeci şi cinci... Bestie murdară acest Medard ! Ai să mi-o plăteşti, când te vei înapoia“.

(Se cufundă în lectura romanului ei).

SCENA II

(Un stâlp. Becul e stins. Tenebre profunde).

MEDARD *(care s'a urcat cu un etaj mai sus şi care de trei sferturi de oră se încăpăţânează să sune la uşa unui apartament nelocuit).* — Nu se poate închipui cât de incomodă este locuinţa mea. E adevărat că are o vedere frumoasă şi că scara este perfect luminată... ziua ; dar, dacă se sună, abia se aude din dormitor. Astfel, iată că de o veşnicie sun şi iar sun : imposibil să fiu auzit ! Imi vine să cred că Irma a adormit.

Nimic de făcut. Doamne, ce spurcăciune de locuinţă.

(Se aude un târâit de picături pe geamuri, nevăzute). Plouă ! Plouă ! *(Sună. Tăcere).* Iar nimic ! *(Furios).* Şi când te gândeşti că toate astea nu s'ar întâmpla dacă imbecila de Irma mi-ar da cheia când trebuie să mă înapoiez târziu seara. Dar nu, doamna nu vrea ; doamna preferă să fie bestie ! „Tu n'ai nevoie de cheie ; o să-ţi deschid eu“ îmi spune ea. „O să-ţi deschid eu“ ! *(exasperat)* Ei, deschide-mi, cămilo ! *(sună pe rând, cu amândouă mâinile. Soneria, prea violent agitată, se dezechilibrează şi se rostogoleşte departe, în ecourile apartamentul gol. Medard e consternat).* Tii ! Am stricat soneria !

SCENA III

IRMA *(întrerupe lectura).* — Un lucru mă scoate din sărite : obrăznicia lui Medard. El n'are cheia ; o ştie ; şi mai ştie că atunci când se va înapoia va trebui să mă scol ca să-i deschid. Asta ar trebui să-l facă să se grăbească. Ar trebui să-şi spuie: „Soţia mă aşteaptă ca să se culce ; să mă port ca un gentilom şi să n'o las să se chinuiască“. Dar nu! Domnul preferă să petreacă cu nişte puşlamale, în jurul unei mese încărcate cu mâncăruri şi alcooluri !... Şi se mai plânge când mă răzbun ! *(Ridică din umeri. O tăcere foarte lungă. Un ceas sună).* Ce-o fi făcând ? Ce-o fi făcând ? E ora unu. Niciodată nu s'a înapoiat aşa de târziu... Are să mi-o plătească scump !

SCENA IV

MEDARD *(la etajul de sus ; cu gura pe gaura broaştei).* — Irma !... Ei !... Irma !...

SCENA V

IRMA *(la etajul de jos, necitind decât cu un ochiu distrat).* — Porcul de Medard !

SCENA VI

MEDARD *(administrează uşii o jumătate de duzină de lovituri de picior, fără efect).* — Iată ce s'o fi întâmplat. Deoarece eu benchetuiam la Pieds Gelés, Irma, plictisită c'o să fie singură acasă, s'o fi dus să cineze la mătuşa ei şi acum aşteaptă să treacă ploaia ca să se înapoieze acasă, pentrucă nu-i place să ia trăsură. N'o să întârzie mult. O să mai rabd, fumând o ţigară. *(învârteşte fără să vadă o ţigară, apoi scoate din buzunar o cutie de chibrituri care, natural, e goală).* Foarte bine ! Nici un chibrit ! Cât de tâmpită e viaţa, Doamne ! *(Se aşează pe o treaptă şi cu unghiile între dinţi aşteaptă întoarcerea soţiei sale. Ploaia a încetat. Tăcere de mormânt. Se scurge un sfert de oră; un secol !).* Aş da un franc să fiu în patul meu ! *(O nouă tăcere. Un nou sfert de oră ; un nou secol).*

(Deodată un orologiu dintr'o biserică depărtată sună ora două. Imediat o mulţime de pendule mici sună şi ele ora două. Un „cucu“ cântă orele melancolic depe înălţimile mansardelor).

Inţeleg să fii econom, dar Irma e prea avară... ar fi putut să ia o trăsură.

(Şi un sfert. Medard se impacientează). Oh !

(Şi jumătate. Medard se miră). Ah!

(Şi trei sferturi. Medard se neliniştește). E imposibil ; trebuie să i se fi întâmplat o nenorocire ! Ei, da, drace ! nu e nici o îndoială ! O fi întâlnit un hoţ care a pungăşit-o şi apoi a aruncat-o în apă. Bunule Dumnezeu, pariez că acuma e în canal !... *(Ora trei).*

SCENA VII

IRMA *(renunţă decis la lectură).* — Ora 3 ! Asta e prea ! *(Se ridică de pe pat şi cu mâna întinsă înainte)* Porcul de Medard !... Ai să fii încornorat !

SCENA VIII

MEDARD. — Când se va face ziuă, mă voi duce la morgă.

— Dragă Ionescule, te felicit! Am auzit că te-ai logodit!
— Da... am fost logodit, dar acuma...
— Bine ai făcut c'ai rupt logodna... Era o gâscă...
— Dar n'am rupt logodna, frate. Sunt de opt zile căsătorit cu ea!

MILA LUI TI...Ă

G. Ti...ă are, după cum știu toți prietenii lui, o inimă foarte bună.

Mila lui Ti...ă se manifestă în orice împrejurare, fie alinând mici mizerii, fie intervenind în unele conflicte în care ia apărarea celui slab.

Alaltăeri, în vreme ce se ducea spre casă, pe strada Esculap, într'o curte modestă, Ti...ă zări un individ bătând o femeie ce părea destul de bătrână și care țipa ca din gură de șarpe. Revoltat de cele văzute, Ti...ă intră val vârtej în curte și se răsti către bruta care continua să copleșească cu lovituri pe biata bătrână :

— Ticălosule ! Vrei să înfunzi pușcăria ! Nu știi că noul Cod Penal nu dă voe să maltratezi nici animalele, dar pe o sărmană femeie bătrână!... Cum de e posibil să bați biata femeie ?

Individul se opri un moment din îndeletnicire, se uită lung la Ti...ă, apoi ripostă scurt :

— Ce te privește pe d-ta ce fac eu ? Femeia asta bătrână *e soacra mea !*

— O! în cazul ăsta se schimbă chestia, răspunse Ti...ă, te rog din tot sufletul să mă ierți !...

E necesar să știți că Ti...ă e însurat și are soacră.

— Dragii mei, mai acu vreo patru ani cunoscusem o ispititoare baletistă dela „Cărăbuș", cu care mă înțelesei să dinez într'o seară, în sambru separé. Foarte rebelă, ispititoarea fetiță nu voi să accepte invitația decât c'o singură condiție : să vină împreună cu mama ei, care era, se pare, extrem de severă. Neavând încotro, trebui să primesc clauza asta originală, zicându-mi că la momentul oportun îmi va fi ușor să dau pașaportul bătrânei. La ora fixată ne-am întâlnit cu toți și ne-am dus la un local dela șosea. Am stat la o masă și conform planului dinainte ticluit, începu să curgă diferite vinațuri. Mama fetei, fraților, bea de stingea, vorbea mai abitir decât Trancu-Iași și era veselă ca un pompier în concediu. La desert, atmosfera îmi păru atât de veselă încât crezui c'a sosit momentul să dau pașaportul celei indezirabile. Dar cum ? Tocmai în clipa aceea, bătrâna se aplecă la urechea mea și-mi șopti drăgăstoasă :

— „Ionică maică, nu ești de părere să expediem fata ca să rămânem numai amândoi ?..."

IUBEȘTE COPII...

Puiu Iancovescu se plimba eri, împreună cu un coleg dela Național, pe bulevardul Elisabeta. După ce priviră mai multă vreme la pozele viitorului film ce va rula la „Capitol", ei se îndreptară spre Cișmigiu. Nici nu vă puteți da seama ce frumos este Cișmigiul sub zăpadă ! Ajunși pe o alee prietenul lui Iancovescu zărind o guvernantă plimbând de mână un copilaș de vreo patru anișori, se opri și începu să mângâie pe copil. Iancovescu se uită la el mirat.

— Cum, Nicule, tu iubești copiii ?

— Enorm de mult, dar numai copiii altora.

— Atunci de ce nu te însori ?... făcu Puiu Iancovescu.

O AVENTURA

Ion Manu a avut o mulțime de aventuri amoroase, pe cari îi place adeseori să le nareze colegilor de teatru. Alaltăeri, în mica bodeguță din spatele teatrului, după ce sorbise câteva pahare din niște vin strașnic de bun, Ion Manu își pocni limba, mângâiă mustața absentă și începu :

CONFIDENȚIAL

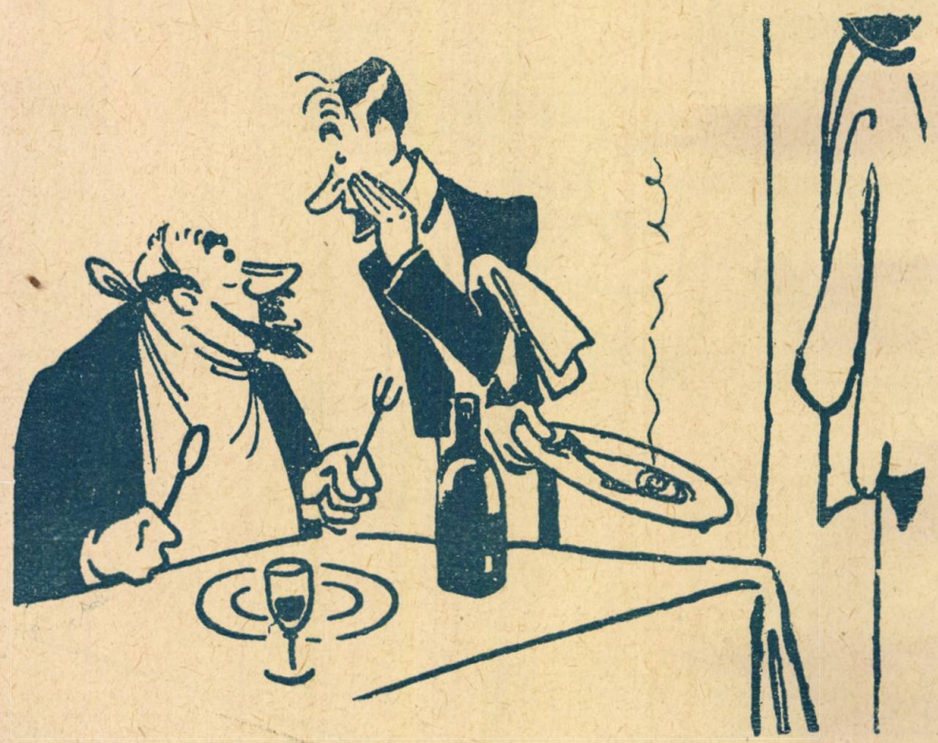

— *De ce îmi serviți mai întâi peștele ?*
— *Să vedeți... peștele n'a mai putut să aștepte..*

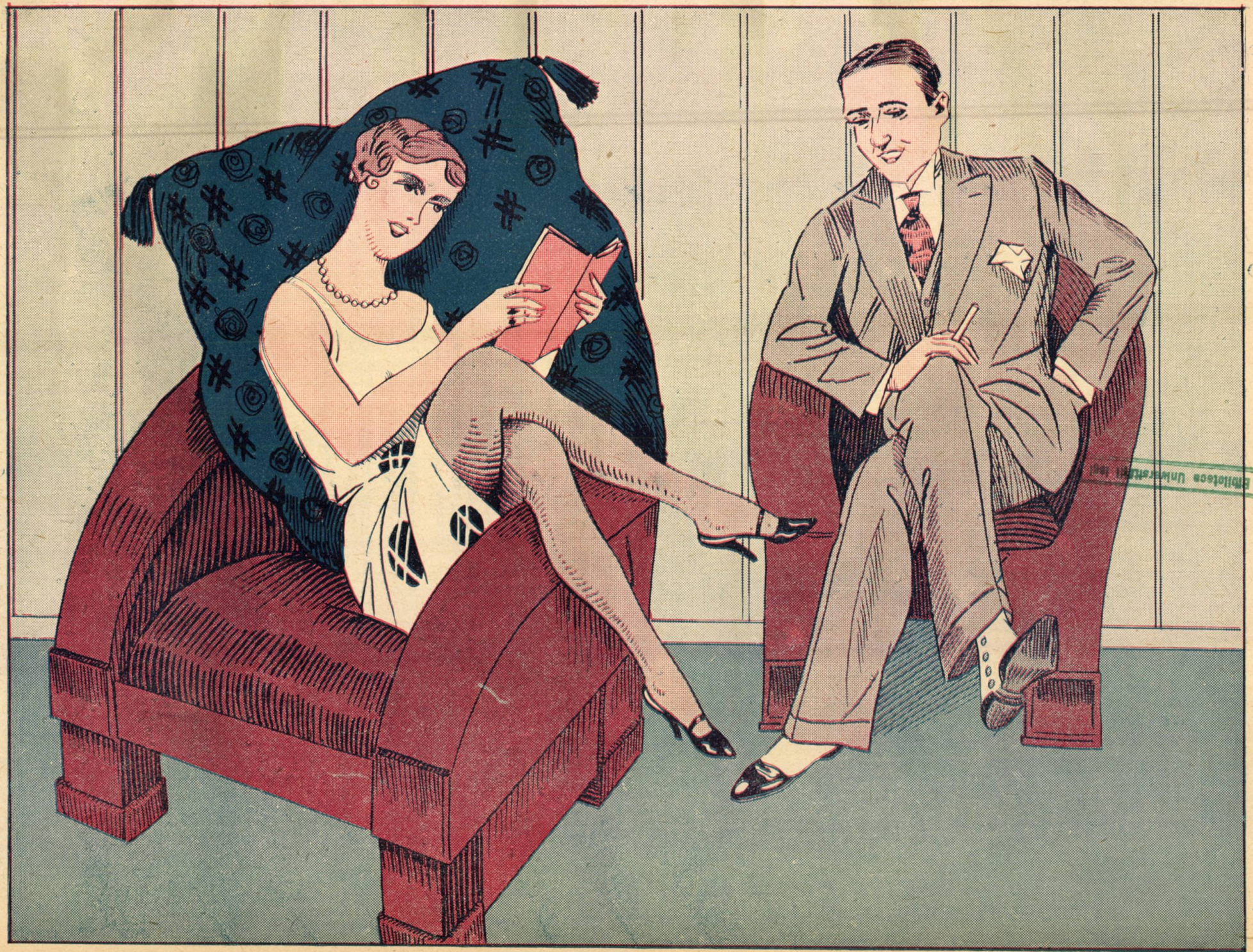

DOAMNA. — Eu, să-ți spui sincer... când citesc un roman pasagiile cari nu-mi plac, nu le citesc.

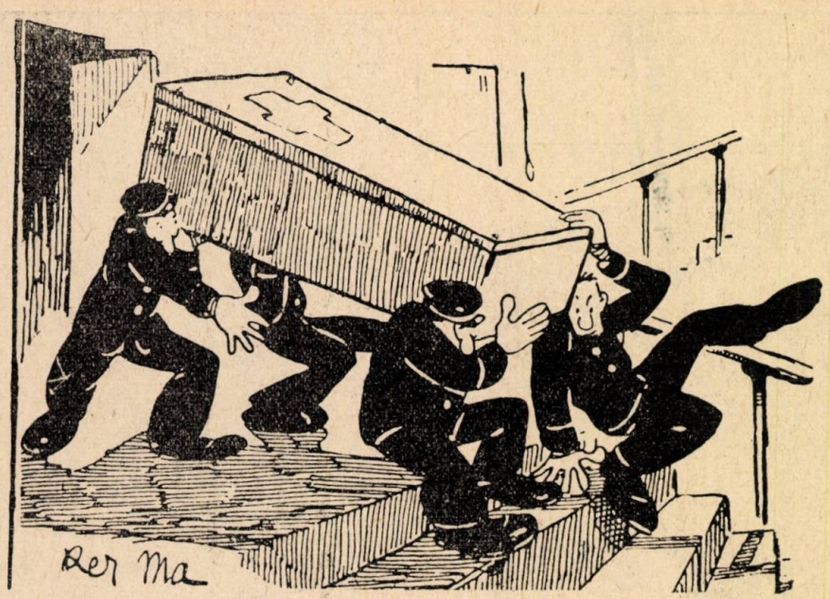

— *Și când te gândești că era o femeie ușoară!*

GAFA

Profesorul Gogu Suman dela liceul „Vasile Lupu“ e un băiat drăguț și un cotidian, cu multe ediții speciale, al mesei de prieteni dela Răcaru.

Drumul dela școală la bodegă îl face dintr'un salt, parc' ar vrea să scurteze la minimum posibil un timp de care are multă nevoie ca să-și termine toate veștile.

De cum și-a găsit masa și tovarășii, un surâs de mulțumire îi luminează fața și odată cu desbrăcarea paltonului, începe și seria știrilor :

— „Știți dece Guță nu mai vine de două săptămâni pe aici ? Nu ?... Aaaa !... Să vă spun eu. Am aflat-o acum“...

Cât timp a durat scoaterea paltonului, știrea cu Guță e terminată.

După aceia, frecându-și mâinile și așezându-se la masă :

— „Ați aflat că s'a însurat Ionel ? Cum, nu știți ? Aaaa !... E interesant !...“.

După primul șpriț, aplecându-se în mod confidențial spre centrul mesei și făcând semn capetelor să se apropie :

— „Știți ce s'a întâmplat la curse cu magisterul ? Nu știți ? Aaaa !... E homeric. Stați să vă spun...“.

Și de fiecare dată urmează o amplă descriere a evenimentelor, punctată de spirite și de cascade de râs. Chiar dacă se întâmplă ca știrea să fie cunoscută, n'are nici o importanță. E povestită ca și când ar fi inedită.

După câteva zile, știrea e povestită din nou cu alte amănunte, iar după o bucată de timp mai îndelungat, biata știre a trecut printr'un avatar, care i-a schimbat cu desăvârșire structura. Din când în când, unii mai răutăcioși dintre prieteni, îl întrerup când i-e lumea mai dragă:

— „Mai las-o Gogule. Rândul trecut era cu pardesiu și-acum ai îmbrăcat-o în blană !...“.

Suman îl fixează, își arată dinții într'un surâs acru-dulce, face plata, se scoală, și nu mai dă pe la bodegă zile 'ntregi, până când într'o zi apare iar pe ușe :

— „Știți povestea cu examenul casei ? Nu ?... Aaaa !... Stați să v'o spun că e nostimă...“.

Ca să-i las plăcerea desăvârșită de povestitor de cancanuri și ca să evit și cea mai mică urmă de neînțelegere între mine și el — avusesem câteva — am adoptat o nouă tactică. De câte ori mă întreabă : „Știi chestia cu...?“ îi răspund invariabil : „Nu“. Și atunci fața i se luminează și începe din nou, o poveste repetată de nenumărate ori și înflorită cu amănunte noi ; iar eu mă cufund ca într'o baie căldicică în povestea îmbrăcată cu haine noi, care-mi reamintește imaginația unui celebru tarasconez.

Câteodată, când dă știri despre vre-un prieten lipsă, se oprește, râde candid și se scuză :

— „Voi să nu vă supărați. Vă rog însă un lucru. Nu-mi mai spuneți nimic. Nu-mi încredințați secrete și nu-mi faceți confidențe. Mă mănâncă limba. Nu le pot ține“.

Și a doua zi, iar :

— „Ai auzit ce-a spus Gherondac? Nu?... Aaaa !...“.

Iar când se întâlnește cu Gherondac :

— „Știi ce-a făcut Drojdioară ?... Nu ?... Aaaa !...“

Și suveica de știri se deapănă zilnic și în ediții speciale tot mai dese.

Acum câteva zile, la aceiași masă, Gogu Suman, desbrăcându-și paltonul și făcând cu ochiul un semn de înțelegere, îi dădu drumul :

— „Știți gafa lui Vasile Jenichiade la Guță acasă ? Nu ? Aaaa !... L'a pus pe bietul Guță într'o situație încurcată față de nevastă-sa, cu toate călcâturile mele pe picior, ceeace demonstrează că boul, deși are limba lungă, totuși poate vorbi“.

La care Lică Vaxilescu îi răspunse prompt :

— „Tu vorbești de boul-simbolic. Ce facem însă cu boul-fenomen, care deși are mai multe limbi lungi, totuși vorbește ?“.

Nu știu câte zile are să treacă, până când profesorul Gogu Suman va intra iar pe ușa bodegii și frecându-și mâinile, va începe, tartarinesc :

— „Știți chestiunea cu Vice-Oae ? Nu ? Aaaa !...“.

Gion Vas.

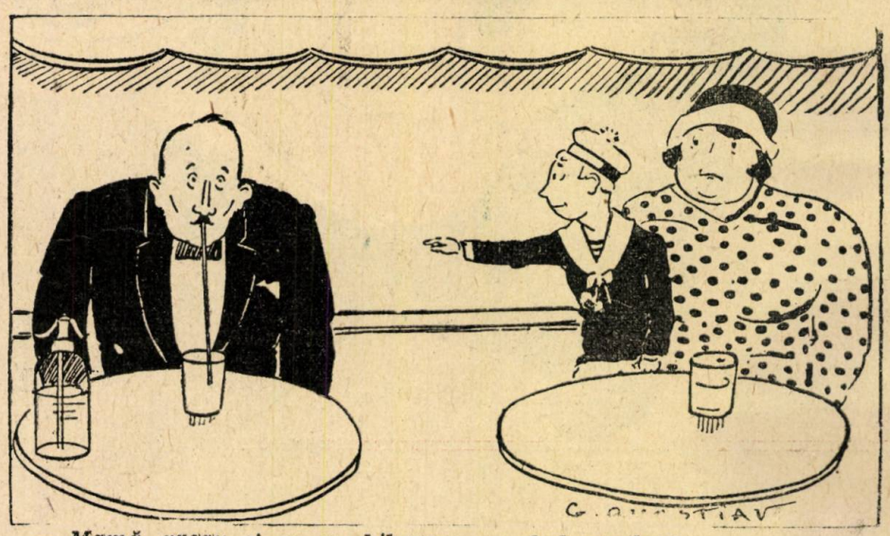

— *Mamă, vreau și eu un biberon ca al domnului !*

Actualităţi din Breaza

DIN INTIMITAŢILE AVOCATULUI DAN P...

Idilele de dragoste ce se înfiripau pe ulițele Breazei s'au sfârşit. Crivățul își cântă acum melodia enervantă ca o conferință. Aşa că simpaticul Dan P... oftează mereu. Şi ar fi oftat el mult şi bine dacă automobilul unei apetisante bucureştence — sută la sută sexappeal — n'ar fi suferit o pană în faţa casei lui.

Nepriceput în materie, dar cavaler desăvârşit, Dan îşi oferi serviciile.

Noaptea cădea rece şi întunecată.

— Ce-i de făcut? şopti fata, o convinsă adeptă a Maei West.

— Camera mea vă stă la dispoziţie.

Poate pentrucă eroul nostru are un singur scaun în odaie, poate din „alte" motive, frumoasa necunoscută se aşează pe genunchi.

— Să nu crezi, gânguri ea, că sunt o femeie uşoară.

— Cum pot crede aşa ceva, răspunse Dan mişcând puţin piciorul amorţit, când eu *simt* contrariul.

RĂSPUNS... CAUSTIC

Glumeţ, ironic, critic aspru, totuşi un nepreţuit tovarăş de chef, căpitanul P... îşi are „reşedinţa" în bodega lui Bondoc. Niciodată singur, totdeauna roşu şi bine dispus, poţi discuta cu el în orice domenii.

Zilele trecute îl auzii făcând critică unui roman recent apărut. Romancierul, pe care întâmplarea îl asvârlise prin meleagurile pitoreşti ale Breazei, sări ca ars.

— Dumneata mă critici? Dumneata, care n'ai scris nici un rând?

— Ei prietene, zâmbi căpitanul umplându-şi paharul cu rubiniu. Crede-mă că deşi eu nu am făcut ouă niciodată, totuşi judec mai cu pricepere decât... găina o omletă.

CONSULTAŢII GRATUITE

Atunci când soarele începe să zâmbească dulce ca o femee frumoasă, pe bulev. I. Manolescu apare silueta — foarte cu siluetă — a doctorului Const. D...

O scurtă vizită la „Temperanţa", un salut respectos d-nei X., apoi legănându-se ca limba unei pendule, porneşte spre casă.

Zilele trecute fu întâmpinat în plină stradă de un cunoscut, pe cât de bogat pe atât de sgârcit.

— Salutare doctore!

— Salutare domnule B... Dar încotro?

— Mă duc la birou dar, începu B... fericit că poate cere o consultaţie gratuită, mă simt obosit, greoi, merg fără plăcere. Ce trebuie să iau?

— O... trăsură, răspunse doctorul cu vocea mai caustică decât oricând.

Theo

IN LUNA

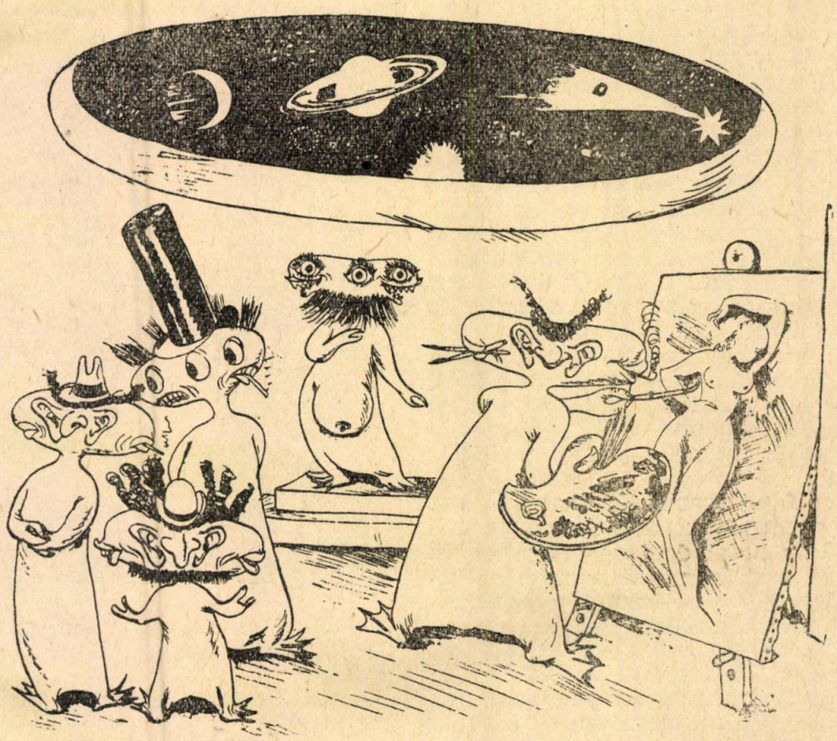

Dar idioţi mai sunt şi pictorii ăştia futurişti!

PRINTRE OCNAŞI

— Ce nedreptate! douăzeci contra unuia.

Pernița cu ace

FILOSOFIA D-LUI DOBRESCU

„Tovarăşi, a spus d. Dem. Dobrescu, majoritatea nebunilor nu's în balamuc, ci liberi pe străzi"...

Păi dacă toţi ar fi închişi, ar mai avea domnia-sa... partizani?

★

V. SASSU ŞI... RASUL

„Prin directivele date de mine, a spus frumosul liberal, d. V. Sassu, Ministerul agriculturii a putut face un pas gigantic înainte".

Şi acum să mai susţină cineva, dacă-i dă mâna, că domnul Sassu nu se... rade.

★

FĂRĂ COMENTARII

Atunci când întunerecul se strecoară în odăiţa mea, cuibărindu-se prin unghere, am o deosebită plăcere să ascult radio.

Dacă e muzică, zâmbesc fericit; dacă din contră vocea vreunui conferenţiar îmi răsună în auz, ...adorm tot atât de mulţumit.

Iată însă că eri, ca niciodată, ascultai cu răbdare lungul şir de reclame, din care putui reţine: „La Alhambra 101 melodii", iar după o clipă: „Vă doare capul? Luaţi „Capol".

Fără comentarii.

Brud

HAI SĂRÂDEM

DEFECTUL

Un viitor tată socru vorbea despre acela care urma să-i devină ginere. I se dăduse despre tânăr cele mai bune informații.

— Nu-i cunosc decât un defect, zice interlocutorul consultat.

— Care ?

— Nu știe să cânte.

— Și ăsta numești d-ta defect; contrariul, îmi pare bine că are acest cusur.

— Da, nu știe să cânte, dar cu toate astea tot cântă!...

*

PUTEREA OBICEIULUI

Un medic fusese invitat să vâneze pe moșia unuia din prietenii lui, un mare bogătaș. Acest medic, foarte nedibaciu, enervă la culme pe pădurarul ce-l întovărășea, scăpând tot vânatul ce-i apăruse în fața puștei.

Deodată, zărind un iepure, pădurarul avu o ideie și arătându-l medicului strigă :

— Un client ! Un client !

Medicul puse pușca la umăr, ochi și doborâ imediat iepurele !...

Ce ți-e și cu puterea obiceiului !

★

UN RASPUNS MERITAT

Colonelul Pastorelli, care se evidențiase pe vremea războiului Italo-Turc, aparținea statului major. In această calitate el purta un vultur pe beretă.

Intr'o zi avu o ceartă violentă cu un colonel de infanterie pentru un plan elaborat de statul major.

— Vulturul pe care-l porți pe cap ți-a mâncat tot creerul, îi zise colonelul de infanterie, în culmea mâniei.

Atunci, colonelul Pastorelli, foarte liniștit, ripostă :

— Cu atât mai bine pentru el. Dacă vulturul ăsta se găsea pe capul d-tale, cu siguranță că murea de foame !..

ECOURI

CINE ?

Pe vremea când Ionel Teodoreanu era celibatar, autorul „Medelenilor" era adeseori chemat la telefon de diferite admiratoare. Aproape în fiecare minut voci cari, deși feminine, nu erau totdeauna îngerești, doreau să vorbească cu scriitorul.

Intr'o zi, Teodoreanu apucă receptorul și după ce ascultă câteva momente vocea dela celalt capăt al firului, tuși spre a-și drege glasul, oftă patetic și răspunse în pâlnia aparatului inventat de Graham Bell :

— Allo... da... O, nu-ți face atâta inimă rea, bombonică dulce... Iți jur pe tot ce am mai scump în lume, că te iubesc, da, te iubesc din tot sufletul și chipul tău îl port veșnic încrustat în...

După o clipă de ezitare, Teodoreanu zise :

— O! am uitat să întreb : Cine-i la aparat ?...

PAȚANIA LUI ANASTASIAD

Ion Anastasiad, dela Teatrul Național, primi alaltăeri printr'un comisionar următoarea scrisoare :

„Domnule Anastasiad,

Fiind reprezentantul unei cunoscute firme de șampanie, îmi permit a vă propune să adăugați când veți fi în scenă, la replica dvs. din actul doi următoarele cuvinte : „Cupa pe care am golit-o adineauri a fost plină cu delicioasa șampanie „Bar".

In schimbul acestei reclame sui generis, veți primi de fiecare dată câte o mie lei, pe care vi-i voi preda după reprezentație la cafeneaua teatrului, a treia masă din stânga".

Cum în general actorii, indiferent de teatrul la care sunt angajați, o duc foarte prost cu finanțele, Anastasiad primi imediat propunerea făcută, și după ce rosti în scenă c'o voce de stentor micul elogiu pentru marca de șampanie în chestie, se demachiă în grabă și fugi la întâlnire.

Ora fiind foarte târzie, cafeneaua era aproape pustie. Anastasiad se așeză la masa de care era vorba în scrisoare și începu să se mire de întârzierea misteriosului corespondent, când deodată se auziră din stradă hohote puternice de râs. Artistul se întoarse și ce văzu ? In dosul vitrinei, în stradă, un grup numeros de colegi se țineau cu mâinile de burtă de atâta râs, fericiți de farsa făcută.

EXPLICAȚIA

La o bodegă din centrul Capitalei, mai precis pe bulevardul Elisabeta, doi discutau despre ultima ședință agitată a Camerei în care fusese vorba de „cazul Caranfil", când la un moment dat trecu prin fața localului, pe stradă, o femeie foarte frumoasă.

Unul din ei se ridică pe jumătate de la masă și o salută pe doamnă cu mult respect.

— Cunoști pe femeia care a trecut ? întrebă celalt.

— Desigur c'o cunosc.

— E strașnic de frumoasă.

— Cu toate astea, bărbatul ei o bate aproape în fiecare zi.

— De ce ?

— Fiindcă... femeia nebătută, e ca moara neferecată.

— Să-ți spun sincer, mie nu mi-a dat niciodată în gând să-mi bat nevasta.

— Ba eu o bat pe a mea, la fiecare două zile. Se vede însă că d-ta nu-ți bați nevasta, fiindcă femeia d-tale n'o fi având nici un defect...

— Da de unde... Insă n'o bat de oarece e foarte voinică și mi-e frică grozav de ea !...

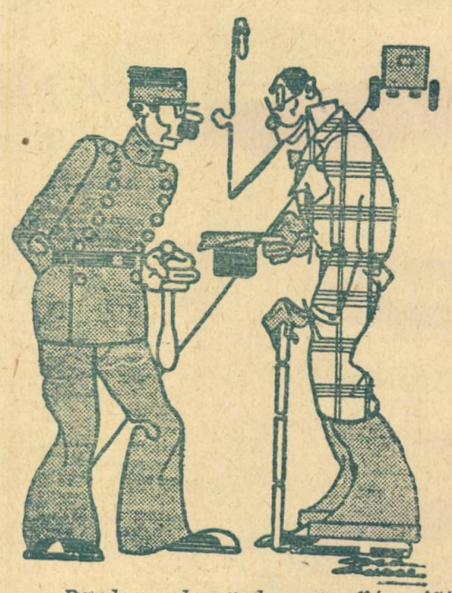

— Pardon, domnule sergent, n'ai văzut trecând un domn cu o șapcă în cap ?

— Cu o șapcă ? Ce semne particulare avea ?

— Portofelul meu în buzunarul lui !...

VOCAȚIA LUI ALFRED

de Bernard Servaise

— Catherino, strigă d. Gisemond, pedicuristul, vezi c'a sunat cineva la ușă, trebuie să fie vreun client!

O minută după aceea, servitoarea veni și zise :

— E nepotul conașului !

— Alfred !... Nu vreau să-l văd în ochi !

— O! conașule, domnul Alfred pare așa de vesel.

— In cazul ăsta, spune-i să intre

Alfred își făcu apariția în cameră, puțin gâgâuță.

— Bună ziua, unchiule... Nu te întreb ce mai faci, de oarece arăți minunat. Ce bujori ai în obraji, cum îți strălucesc ochii...

— Nu căuta să mă amețești cu adjectivele tale... Păcat că nu-ți pot face și eu aceleași complimente, căci tu ai o mină foarte tristă.

— Unchiule, am înfățișarea ce trebuie s'o aibă un poet care se respectă. Burta pentru un poet e un non-sens.

D. Gisemond ar fi putut răspunde că non-sensul e egal cu lipsa de bani.

— Dragul meu băiat, spuse el, sentențios, n'ai să faci nimic în viață cu ideile tale de grandoare. Crezi că se simte nevoia de un poet în vreo familie?... O să-ți mănânci toți banii pe care ți i-a lăsat bietul tău tată, și pe urmă, ce o să te faci?

— Poate că reușesc să mă ridic din anonimat... Simt c'am vocație... Unchiule, lasă-mă să-ți citesc o parte din ultimele mele versuri pe care...

— Nu vreau să aud nimic.

— ...Le voi reuni sub titlul : „Lira de Azur". Nu-i așa că-i frumos titlul ? Face impresia unui sunet de onix lovit de o bucată de porfir.

— Du-te la dracu cu onix-ul tău, și lasă-mă să-mi practic în liniște cinstita mea meserie.... De altfel, aud sunând, uite un client...

El conchise, cu ochii spre cer:

— Și eu care visasem să-ți las moștenire sculele și meseria mea de pedicurist... Câtă tristețe pentru bătrânețele mele !

Alfred trebui să plece.

Scoborâ scara tunând și fulgerând în contra unchiului care nu înțelegea nimic din farmecele poeziei.

— Oh! ce mult aș vrea să pot atinge piscul nemuritor al gloriei pentru ca acest om fără ideal să rămână cu gura căscată! O! Polimenio, muza poeziei lirice, fă în așa fel ca într'o bună zi unchiul meu să rămână mut de admirație aflând că versurile mele au apărut în vitrinele librăriilor!

Se făcuse noapte. Tot bătând trotuarele, Alfred chema din răsputeri inspirația. Avea în cap ideia unui sonet rustic. Și iată că trecând prin fața Operei, unde era afișat „Faust", Alfred găsi primele versuri ale sonetului său:

„Vițelul doarme, desi stă în picioare,
Aproape de vaca tutelară.

Dar foarte distrat, cum sunt mai toți poeții, Alfred porni să traverseze strada, fără să se uite întâi dacă nu trece vreun vehicul.

Deodată fu răsturnat de un automobil luxos, care aparținea unui multimilionar celebru.

Leșinat, Alfred fu dus la domiciliul său în automobilul care-l tăvălise prin praful străzei.

Un medic chemat de urgență constată că poetul, în ciuda strâmbăturilor și a văicărelilor, n'avea nici o rană, starea lui nu inspira vreo îngrijorare.

Proprietarul automobilului, nevrând să aibă de a face cu poliția, oferi o despăgubire de zece mii de franci pe carî Alfred se grăbi să-i primească.

A doua zi, unchiul Gisemond, anunțat despre accident, zbură la căpătâiul tânărului poet.

— Boule, tot cu capul în nori ?...

— Da, pe aripile lui Pegas... D-ta care spuneai că de pe urma poeziei nu poate cineva trăi, știi cât am primit pentru două versuri ? Zece mii de franci, adică câte o mie de PICIOR !

Apoi Alfred adăugă, triumfător :

— Sunt sigur, unchiule, că, în lunga practică a meseriei tale de pedicurist, un PICIOR nu ți-a adus niciodată un asemenea câștig !

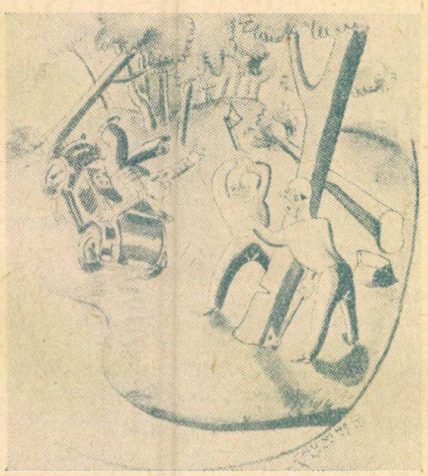

Lucrătorii. — *Hei, domnule, nu avem nevoie de ajutorul dvs !...*

P'ASTA O ȘTII?

CEVA DESPRE JEAN BART

Atunci când Jean Bart fu primit la curtea lui Louis XIV toți curtenii îi făcură o primire grandioasă. Unul dintre ei reuși să aibă pe faimosul corsar la masă, ceeace constituia un destul de frumos tur de forță, căci Jean Bart detesta corvoadele mondene.

Abia se așezase la masa gazdei sale că, cedând unui vechiu obiceiu, Bart șterse cu șervetul farfuria din fața sa.

Valetul care-l servea crezând că farfuria nu era curată, o schimbă discret. Jean Bart șterse iar farfuria și valetul o schimbă din nou.

Această scenă se repetă de câteva ori. In cele din urmă, Jean Bart, ne mai putând să tacă, întrebă c'o voce tunătoare :

— Ascultă, domnule Duce, m'ați chemat aci să mănânc ori să vă șterg farfuriile ?...

★

VICTOR HUGO ȘI GOETHE

Victor Hugo avea o mare pică contra lui Goethe. Lucrul ăsta se explica ușor. Goethe avusese tupeul să spună în public despre romanul „Notre Dame de Paris":

— „E o poemă foarte frumoasă, desigur; dar din punct de vedere istoric, ce păcătoasă carte !"

— Nu-mi mai vorbiți de Goethe, spunea autorul lui „Hernani" c'o nuanță de ironie în voce. Goethe ? Ce-a făcut Goethe ?... Nimic... O ! ba da, a scris *Hoții*.

— Păi domnule Hugo, îi răspunse cineva respectos, *Hoții* sunt de Schiller.

— Vedeți, până și ăștia au fost scriși de Schiller! făcu Victor Hugo ridicând din umeri cu milă.

CAMI

PAIANJENI COMESTIBILI

ACTUL I

Se ridică ancora
(Scena reprezintă puntea „Oului cu Velă)

CRESCĂTORUL EXPORTATOR *(către căpitan)*.— Nava voastră „Oul cu velă", botezat așa din cauza formei ovoidale, va transporta în China încărcătura mea de păianjeni comestibili, cari plac foarte mult chinezilor. Aveți grije de ei, căpitane!

CĂPITANUL „OULUI CU VELĂ". — Să n'aveți nicio grijă, domnule exportator.

CRESCĂTORUL EXPORTATOR. — Intr'o parte a corăbiei am pus păianjeni comestibili și în cealaltă parte păianjeni de vânătoare sau păianjeni susceptibili, adică cei ce prind muștele. Chinezii sunt nebuni după ei. Sunt mulți pasageri pentru această călătorie, căpitane?

CĂPITANUL „OULUI CU VELĂ". — Șase, ca de obiceiu. Stabilitatea navei nu-mi permite să îmbarc mai mulți. Am lipit un aviz, oprind strănutul pe bord. E nevoie de atât de puțin, pentru a rupe echilibrul scumpului meu bastiment. Dar basta cu flecărelile! Trebue să ridicăm ancora.

CRESCĂTORUL EXPORTATOR. — Mă întorc pe uscat. Drum bun! *(Părăsește nava)*.

CĂPITANUL „OULUI CU VELĂ" *(strigând în haut-parleur)*. — Umflați pânzele!

CORUL CELOR ȘASE PASAGERI *(surprins)*. — Umflați pânzele!

CĂPITANUL „OULUI CU VELĂ". — Da. Pânzele mele de corabie, se umflă cu gaz ca și baloanele. In acest mod, nici nu trebue să am grijă să fie vânt. Fie că suflă sau nu, corabia mea, având pânzele umflate întotdeauna, lunecă pe întinsul albastru al mărilor.

CORUL CELOR ȘASE PASAGERI.— Ce idee luminoasă!...

CĂPITANUL „OULUI CU VELĂ". — Ridicați ancora! Acoperiți-o cu căptușeală ca să nu se prăfuiască și cu Dumnezeu înainte.

(„Oul cu velă" părăsește portul).

ACTUL II

ACCIDENTUL
Scena reprezintă puntea vaporului „Oul cu velă"

CORUL CELOR ȘASE PASAGERI.— De când am plecat totul merge bine. Afară de interzicerea de a strănuta și obligația de a ne ține imobili pe centrul punții, ca să nu se legene nava, totul merge foarte bine.

CĂPITANUL „OULUI CU VELĂ". — Iată. Când se deslănțue o furtună violentă, dacă pasagerii au vreun motiv serios să se neliniștească, agită clopoțelul de alarmă. Prevenit, vin imediat și le citesc din *„Sfaturi pentru înecați"* mic ghid clasic pentru naufragiați. După cum vedeți, călătorii de pe „Oul cu velă", n'au decât să se teamă.

CORUL CELOR ȘASE PASAGERI.— E minunat!

CĂPITANUL „OULUI CU VELĂ" *(Agitând clopotul de alarmă)*. — Mii de trăznete! S'au aprins pânzele! Pânzele umflate o să pleznească! Cine le-a dat foc!

AL DOILEA PASAGER. — Sapristi! Eu, fără să vreau!

CĂPITANUL „OULUI CU VELĂ". — D-ta! Cum?

AL DOILEA PASAGER. — Pe puntea mea se găsește o lentilă enormă. Razele solare trecând prin ea, au dat foc pânzelor.

CĂPITANUL „OULUI CU VELĂ". — Sunteți pierduți! „Oul cu velă" e imobilizat! Fără pânze nu putem continua drumul!

PRIMUL PASAGER *(propunând timid)*. — Nu s'ar putea scoborî cineva să împingă din dărăt?

CĂPITANUL „OULUI CU VELĂ" *(ridicând din umeri)*. — Se vede că n'aveți nicio noțiune despre navigație *(aparte)*. Să încurajăm pe acești nenorociți cu câteva cuvinte bune. *(Ia haut-parleurul și urlă)*. Dacă nu se întâmplă o minune, suntem condamnați să murim în mijlocul oceanului. Dar mii de trăznete, curaj! Să nu disperăm.

ACTUL III

FOAMEA
(Aceeași scenă).

CĂPITANUL „OULUI CU VELĂ". — Iată: De mai mult de 15 zile „Oul cu velă" e imobilizat în mijlocul oceanului! Proviziile s'au terminat. Pasagerii mei sunt deprimați! In zadar pun în fiecare seară un paianjen pe punte și strig: *Paianjen de seară — speră!* Nimic nu reanimează curajul acestor nenorociți!

CORUL PASAGERILOR. — Ne e foame!

CĂPITANUL „OULUI CU VELĂ". — Unul din pasageri nu se plânge. Ciudat! *(Către pasagerul care nu se plânge)*. Nu ți-e foame?

PASAGERUL CARE NU SE PLÂNGE. — Nu. Inainte de a pleca, am prevăzut toate riscurile unui voiaj de lungă durată. Am luat toate precauțiunile.

CĂPITANUL „OULUI CU VELĂ". — Cari?

PASAGERUL CARE NU SE PLÂNGE. — Un abil chirurg a pus în locul stomacului meu, unul de struț. In acest mod mă pot hrăni cu orice obiect. De exemplu, acest clopoțel *(ia clopoțelul de alarmă și-l înghite)* îmi calmează foamea pentru câteva momente.

CĂPITANUL „OULUI CU VELĂ". — Mii de tunete! Cine ți-a permis să mănânci clopoțelul de alarmă?

PASAGERUL STRUȚ. — Mă ertați! Era așa de apetisant.

PRIMUL PASAGER *(pipăind)*. — Acum ghicesc unde au dispărut cismulițele mele pe cari le caut în zadar, de două zile! Le-a mâncat domnul... *(Mâniat, urlând)*. Are tocurile în stomac!

AL ȘASELEA PASAGER. — Strigătele nu servesc la nimic! Trebuie să găsim o soluție. De oarece nu putem înghiți ca domnul *(indică pe pasagerul-struț)* clopoțele, cismulițe și alte fierării mărunte. Propun să tragem la sorți pentru a ști cine va fi mâncat!

(Pasagerii și marinarii trag la sorți).

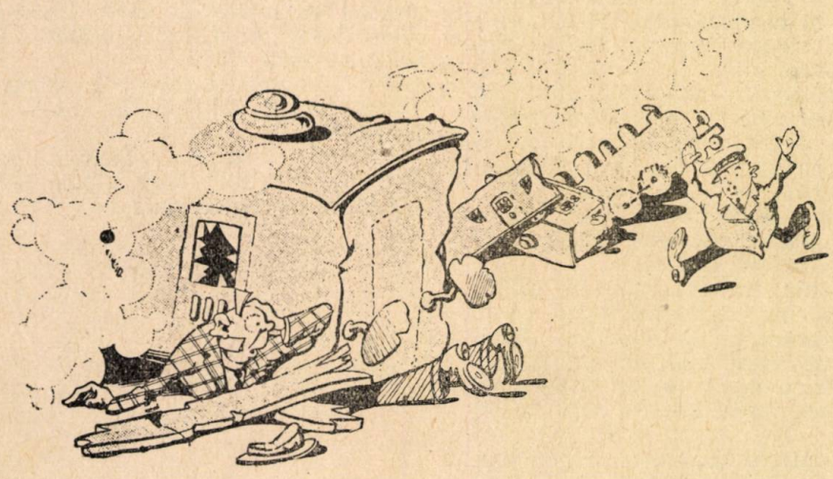

— Naiba m'a luat! Iată că vine controlorul și eu am pierdut biletul!..

CĂPITANUL „OULUI CU VELĂ". — Soarta a desemnat pe micul elev marinar.

CORUL PASAGERILOR. — E acel quasi-centenar pe care-l numiți micul elev marinar...

CĂPITANUL „OULUI CU VELĂ". — Da. E elev marinar, dela vârsta de 12 ani. Inteligența nu-i permite să treacă peste acest grad. Arată mai mult decât vârsta sa reală, dar n'are decât 96 ani.

MICUL ELEV-MARINAR *(căzând în genunchi)*.— In numele Virginiei care mă așteaptă în Britania, aveți răbdare până mâine. Dacă nu voiu găsi mijlocul până mâine, spre a pune în mișcare „Oul cu velă", veți putea să mă gătiți, cum vă place !

CĂPITANUL „OULUI CU VELĂ". — Fie! Din considerație pentru Virginia care-l așteaptă în Britania, amânăm prânzul pentru mâine.

PASAGERUL-STRUȚ *(săltând vesel)*. — Bravo, căpitane! Bravo!

CĂPITANUL „OULUI CU VELĂ". — Nu sălta în acest mod, drăcia dracului! Cu clopoțelul de alarmă în stomac faci o gălăgie care ne asurzește. E insuportabil.

MICUL ELEV-MARINAR *(cu ochii spre cer)*. — Maica Domnului, trimite-mi o inspirație Maica Domnului, inspiră-mă !

ACTUL IV

SALVAȚI

(Aceeași scenă, a doua zi).

CĂPITANUL „OULUI CU VELĂ" *(urcându-se pe punte)*. — Ce văd? Corabia navighează! Repede! Să chem pasagerii pe punte! Sapristi! Clopoțelul de alarmă e în stomacul pasagerului struț. Ah! O idee! *(Se avântă în cabina pasagerului-struț. Il duce pe punte și-l agită frenetic. Se aude clopoțelul din stomac).*

PASAGERII *(sosind în grabă)*. — Ce e ? Ah! Ce se vede? „Oul cu velă" se mișcă! Are pânze noi!

MICUL ELEV-MARINAR. — Da, suntem salvați și eu nu voiu mai fi mâncat. Noaptea asta am dat drumul la întreaga încărcătură de șaptezeci și cinci de mii de păianjeni comestibili, prin toate catargurile corăbiei. In câteva ore au țesut aceste imense pânze cari, cu ajutorul vântului, împing scumpa noastră corabie !

CORUL PASAGERILOR. — Trăiască micul nostru elev-marinar, nonagenar și inventator !...

CĂPITANUL „OULUI CU VELA" *(cu vocea mișcată către micul elev-marinar)*. — Te numesc marinar !

(Sufocat de emoție, micul elev-marinar își înghite mucul de țigară și cade mort).

— CORTINA —

DOUI PRIETENI

Petrică Mandache și Leon Turbin, buni prieteni din școală, nu făcuseră la fel ca atâția alți nedespărțiți cari încetează de a se mai întâlni, odată însurați. Căsătoria, dulcile ei legături și multiplele necazuri conjugale nu împiedicară pe acești prieteni să se vadă zilnic. Ba mai mult: își instalară în acelaș imobil căminele, necazurile și nevestele. Vara aceeași vilă îi adăpostea și, iarna, în epoca când ciorile croncănesc deasupra mormanelor de zăpadă, ei închiriau o căsuță într'o localitate de pe Valea Prahovei și vânau împreună diferite vietăți sălbatice. In cursul ultimului sezon Petrică și Leon simțiră prima lor emoție violentă și penibilă.

Porniseră după vânat, pe clar de lună, lăsându-și acasă nevestele.

După ce vânară din belșug, se îndreptară spre căminuri cu inima ușoară și tolba grea de victime. Casa lor era înconjurată de o mică grădină. Vânătorii zăriră un bărbat deschizând grăbit portița grădinii și luând-o la fugă pe șosea.

Petrică puse pușca la ochi dar fugarul dispăruse repede în pădurea din vecinătate.

— Trebue să fie un hoț, spuse Leon îngălbenindu-se ca o lămâie coaptă; numai de n'ar...

Nu cuteză să termine fraza.

Lipsa câtorva lucrușoare n'ar fi însemnat cine știe ce pagubă, dar hoții aștia devin adesea criminali.

Un control rapid convinse pe cei doi prieteni că vizitatorul nocturn nu venise de fel să caute bani ori obiecte prețioase. Mobilele erau neatinse, iar nevestele lor dormeau adânc, foarte adânc.

Atunci ?

— Nostimă afacere, zise Petrică, omul ăsta avea, oricum, intenția să comită o faptă necinstită.

— Evident, răspunse Leon. Ai observat cât de elegant era îmbrăcat? Luna lumina ca ziua când eșise el din grădină.

Urmă o lungă tăcere, prevestitoare de gânduri nemărturisite. Petrică, după o grea sforțare, zise :

— Un bărbat elegant care pătrunde noaptea într'o casă nu poate fi decât un amant care face o vizită iubitei. Tu ce crezi ?

— Acelaș lucru. Și în cazul de față femeile cari pot fi bănuite nu sunt multe. Nu există aci decât două.

— Da, nevestele noastre.

O nouă tăcere urmă după acest schimb de fraze dureroase.

In pădurea din vecinătate, se auzi croncănitul batjocoritor al unei ciori; luna, o clipă voalată, își arătă un colț printre nori.

Și, deodată, cei doi prieteni se aruncară unul în brațele celuilalt.

Simultan, ei spuseră c'o voce emoționantă, vocea unui om sincer și sensibil la durerea celuilalt :

— Bietul de tine !...

— Când eram la Brașov și chelnerul aduse nota, nevasta mea se schimbă la față.

— Și tu?...

— Eu schimbai ultima hârtie de cinci sute!...

— Nevasta mea e un inger!
— Fericitule! A mea, precum vezi, mai trăeşte!

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. No. 120228/932.
TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" STRADA BREZOIANU 23—25. BUCUREŞTII (ROMANIA).

Biblioteca Universităţii Iaşi

Nr. 10. ANUL XLV

JOI 4 MARTIE 1937

Veselia

EA. — S'ar părea că din cauză că se poartă prea mult pălăriile sunt bărbaţii cheli.

EL. — Totuşi una din cauze sunt şi ciorapii de mătase şi toaletele femeilor.

5 LEI

BIBLIOTECA UNIVERSITĂŢII IAŞI
5 APR. 1937

ANUL XLV Nr. 10

4 MARTIE

Mame moderne și copii păduchioși

La o școală secundară din Iași, făcându-se un control inopinat copiilor, s'a găsit că din 300 de elevi, 100 erau plini de păduchi. Interesant e faptul că toți acești copii au părinți bine situați: ingineri, avocați, preoți, etc. Când părinții au fost anunțați de acest lucru, bietul director al liceului a trebuit să se pună la adăpost de furia mamelor, cari... s'au simțit jignite !...

Ei, da ! Dece vă mirați ? Când „mamele" sunt azi agente electorale, când femeile române cer imperios să facă armată, și invadează pe zi ce trece domeniul masculin, pe copiii noștri îi mănâncă păduchii. Bărbați, treceți la gospodării. Imbăiați și primeniți-vă copiii. Mamele lor au alte treburi !...

Călugării și biletele de voie

Călugării au pățit-o. De unde pân'acum pornea fiecare de unde vrea și cum vrea împănând străzile orașelor cu fel de fel de podoabe de vânzare, azi poliția își vără și aici coada. Nici un călugăr nu mai are voie să circule fără bilet de voie. Ca la armată !...

Se caută turci

Turcii din Ada-Kaleh emigrează. Idilica insulă în care se mai păstrează încă fesul și șalvarii, unde se bea cafele gingirlii și se fumează tutunul în narghilele, amenință să rămână pustie. Odată cu plecarea ultimilor locuitori, insula va fi de închiriat, iar la mica publicitate a ziarelor va apare următorul anunț: „Se caută cetățeni români, cu serviciul militar satisfăcut, cari să îndeplinească funcțiunea de turci. Nu se primesc decât titrați, cari vor depune în prealabil un examen. A se adresa comisiunii de încadrare a personalului românesc în întreprinderi, Ministerul de Industrie și Comerț".

Măsuri de ordine

Ministerul de interne a aprobat înscrierea în bugetul mai multor municipii a sumelor necesare pentru procurare de tancuri cisterne, necesare stropirii cetățenilor în caz de manifestații, cu alte cuvinte pentru menținerea ordinei. Tancurile vor fi importate din Cehoslovacia.

Cum au aflat de această măsură a guvernului, viitorii infractori la legea manifestațiilor au lansat un cuvânt de ordine în organizațiile respective: Ținuta de manifestație, costum de bae...

Hailé Selassié îndulcit cu migdale... amare

Hailé Selassié, împăratul fantomă, își târâe sandalele, ca un jidov rătăcitor modern, prin toate metropolele Europei, cerându-și țara înapoi. După ce și-a vândut toată argintăria, după ce a sărbătorit ultimul an nou servindu-se de faimoasa veselă de aur, care a luat și ea drumul spre noi stăpâni, după ce a făcut de strajă la ușa ligii națiunilor, primește azi o satisfacție: M. S. regele Angliei l-a invitat la festivitățile încoronării, adresându-i titlul de împărat al Abisiniei. La aceste festivități e invitat și M. S. regele Italiei și împărat al Abisiniei !...

Umorul englez e câteodată macabru.

Oficializarea invertiților

De o bucată de vreme coloanele ziarelor sunt pline de amănunte scabroase în privința unei serii întregi de pervertiți, sau invertiți — cum vreți să-i luați — amănunte cari excelează prin senzaționalul murdar și îngrijorător.

Fauna aceasta de pseudo-femei circulă printre noi, ne strânge mâna, ocupă funcții și contribue (unii) la darea de directive morale.

N'ar fi bine să le oficializăm meseria, deschizându-li-se o rubrică specială la departamentul poliției de moravuri și eliberându-li-se cărțulii de exersare a profesiunii ? Poate că așa doar, chestiunea ne mai având farmecul clandestinismului, să nu mai prezinte nici un interes.

Șapte fete ș'un băiat (cântec popular)

La examenul de capacitate al profesorilor secundari s'au înscris în total 4586 de candidați dintre cari 3054 fete și 1532 băeți. Vă veți întreba dece această inferioritate bărbătească ? Lucrul e foarte simplu. După cea mai recentă statistică s'a constatat că avem două femei la un bărbat, cu tendința de urcare. Proporția de mai sus confirmă constatarea. Rasa bărbătească degenerează. Incet, încet, ne întoarcem la obiceiurile vechilor Maiași, cari erau ținuți de femei izolați și sub pază și întrebuințați numai pentru prelungirea rasei și la anumite perioade !...

Viad

INTERVENŢIA

— „Sandule, vezi ce faci cu copilul. Nu te mai codi. Aştepţi să rămâie repetent ? Ce Dumnezeu, dintre toţi prietenii cari te strâng în braţe de dragoste n'ai pe nici unul care să cunoască pe profesorul lui de franceză şi să pună o vorbă bună pe lângă dânsul? Mai lasă pustiilor bodega şi ocupă-te şi de viitorul copilului".

— „Dragă, nu te alarma de geaba. Mă ocup şi de bodegă, mă ocup şi de copil şi de slujbă şi de tine. Chestia cu profesorul de franceză a lui Muţu se aranjează în câteva zile. Am eu planul meu".

Şi acestea zise, d. Leonescu îşi aprinse tacticos o ţigare, îşi luă pălăria şi eşi.

La băcanul din colţ se opri, consultă cartea de telefon şi manipulă cu grije discul.

— „Allo !... Facultatea de litere ? Da ? Aş putea vorbi cu d. profesor Corbu ?... Nu ?... Vine neregulat ?... Nu ştiţi unde locueşte ?.. Da ?... Mulţumesc".

Domnul Leonescu, notă cu grijă ceva într'un carneţel, surâse satisfăcut băcanului pe care-l salută cu vârful degetului, îşi aranjă pălăria strengăreşte pe-o ureche, şi o porni voinicește la drum. „Cum dracu nu m'am gândit mai devreme la chestiunea asta, monologa Sandu Leonescu, director în ministerul de comunicaţii, grăbind paşii spre staţia de tramvai. Corbu mi-a fost cel mai bun camarad de liceu şi cel mai bun prieten. A ajuns la situaţia frumoasă de profesor universitar. Ei trebue să cunoască pe profesorul de franceză al lui Muţu. E imposibil să nu mă poată servi. E drept că nu ne-am mai văzut de şase-şapte ani, dar n'are importanţă. Ocupaţiile noastre sunt diferite"...

La profesorul Corbu acasă îl aştepta o primă deziluzie. Orele de frecventare erau tot atât de neregulate ca şi la facultate.

— „Încercaţi mâine pe la 2 după prânz, îl sfătui o servitoare care scobora scara unui apartament. Se poate întâmpla la ora asta să pice".

A doua zi d. Leonescu s'a învoit dela birou şi a pândit toată ziua dintr'o bodegă de vis-à-vis casa profesorului, până ce plictisit a părăsit terenul şi s'a întors acru acasă. Dimineaţa următoare un nou telefon la facultate n'a fost mai norocos, iar desele vizite la apartamentul preţuitului prieten, se terminau la uşa închisă.

— „Domnule, îi zise portarul, înduioşat de stăruinţa acestui domn cu mina îngrijorată, dacă voiţi să găsiţi pe d. profesor acasă, veniţi dimineaţa la 6 jumătate. Vă garantez succesul".

Dis de diminteaţă la ora 6 d. Leonescu deschidea uşa de jos a casei unde locuia profesorul. Portarul îi făcu cu ochiul un semn de încurajare.

„In sfârşit" !... răsuflă bietul om punând o sută de lei în mâna portarului care se îndoi brusc de şale, ca rupt.

— „Georgică" !...

— „Sănducule" !...

Cei doi prieteni stătură îmbrăţişaţi câteva minute fără să mai scoată un cuvânt. Se aşezară apoi unul lângă altul pe sofaua primitoare, d. Corbu sună portarul şi-l trimise după cafele, şi'n răcoarea dimineţii care năvălea prin ferestrele deschise, depănară amintiri...

— „Ei, bată-te să te bată, făcu cu dragoste profesorul. Ia spune-mi tu acuma ce vânt te-a aruncat pe la mine" ?

D. Leonescu îşi dădu pe faţă necazul şi îngrijiorarea. Georgică râse gros şi cu poftă :

— „Numai atât ? Sus mustaţa, Sănducule. Profesorul băiatului tău mi-a fost un bun elev şi dacă vorbesc eu cu el, chestia e aranjată. Nici nu te mai gândi. Mergem chiar acum, dimineaţa, la liceu".

Şi ca să-şi întărească spusele, magisterul începu să se îmbrace, iar peste zece minute, fericiţi ca doi şcolari, coborau braţ la braţ strada spre centru.

„Nu s'a schimbat deloc, reflecta în sine d. Leonescu. Acelaş băiat drăguţ, serviabil, ca acum treizeci de ani".

Un lucru nu ştia însă directorul ministerului de comunicaţii: că profesorul Corbu devenise între timp un adorator fanatic al lui Bachus, pe care-l sărbătoria cu fast la orice oră şi în orice ocazii, lăsând în urma lui o serie întreagă de legende, cari rămâseseră de pomină între prieteni. Un pahar de vin în tovărăşia profesorului Corbu, echivala cu un nou subiect de schiţă umoristică.

Aşa că Leonescu nu se miră de loc şi nu avu nici un motiv de îngrijorare, când ajunşi în dreptul bodegii profesorului, acesta-i zise :

— „Dragă Sănducule, ca să mergem acum la şcoală e prea devreme. E de-abia şapte jumătate. Hai să intrăm puţin aici. A adus eri un vin care-ţi parfumează gura. Luăm o jumătate, gustăm ceva, şi pe urmă o pornim. Vrei" ?

Cum să nu vrea ? Inima bietului director era aşa de uşoară şi se simţia aşa de bine dispus că deschise singur uşa bodegii. Pentru el chestiunea era deja aranjată. Sconta chiar efectul, când, întors acasă, şi-ar fi privit mustrător soţia şi i-ar fi zis :

— „Ei,cucoană ? Mai zici ceva ? Pupă-ţi odorul. L-am scos de urechi din ghiarele profesorului de franceză. Nici nu voia s'audă de vre-o intervenţie"...

— „Gogule, o baterie superior şi

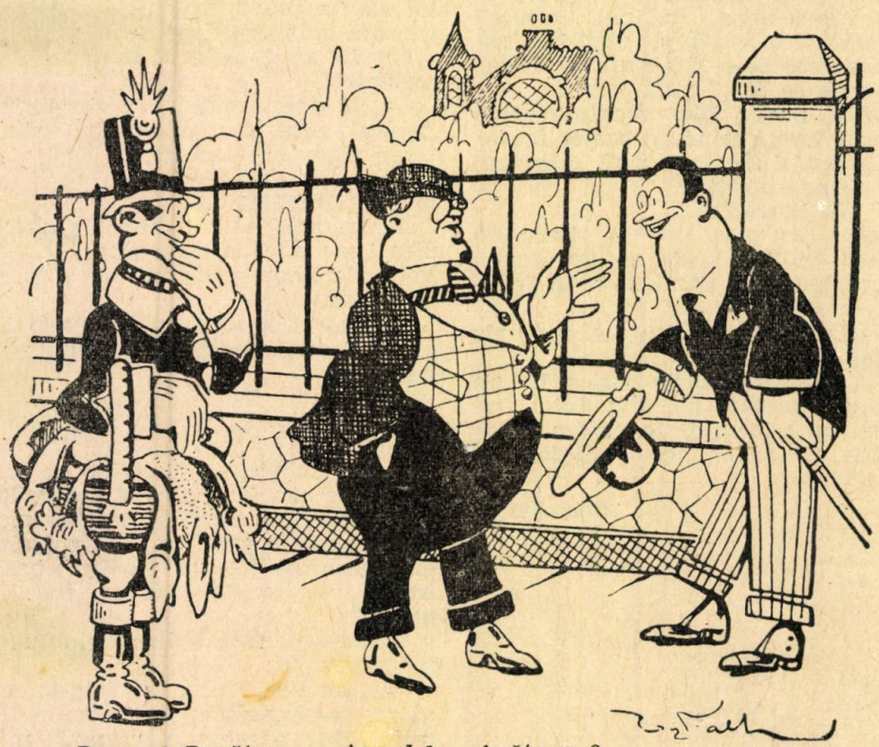

— *Domnul Bogăţeanu vine dela vânătoare ?*
— *Da' de unde... am făcut doar o plimbare cu automobilul !...*

PARATRĂSNETUL ȘI MAGNETUL

— Ce ghinion! Am și eu un magnet în buzunar!

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

niște icre. Untdelemn mult și bun".

In fața unui pahar de vin delicios, verva profesorului și-a desfăcut aripile...

Amintiri... amintiri !... Glume... povestiri...

Timpul trecea plăcut. Bateriile se succedau repede.

Ora zece.

Profesorul, în picioare, arăta care e deosebirea între filozofia lui Kant și a lui Spinoza.

— „Dragă Georgică, îndrăzni timid Sandu Leonescu. Știi... chestia cu Mutu... zău, Georgică, hai pân' la liceu și ne 'ntoarcem tot aici".

Profesorul clipi des, făcu o sforțare de memorie, apoi parcă luminat, zâmbi și ceda.

— „Că bine zici. Hai la treabă".

In curtea liceului liniște și flori.

— „Dragă Georgică, eu stau aici pe bancă și te aștept. Tu aranjezi cum știi"...

Și domnul Leonescu, răsuflând ușurat că ajunsese la scop, se lăsă pe una din băncile aleei.

Intrat pe ușa liceului, Corbu fu cuprins de înduioșare. Fusese și el profesor la liceul acesta, cu ani în urmă. Dar acum totul i se păru schimbat. Se făcuseră modificări. Unde era cancelaria odinioară, acum era un hol. Arhitectura interioară luase cu totul altă formă. Georgică Corbu rătăcea pe coridoarele liniștite, retrăind în minte clipe apuse. Un servitor îi ieși înainte, întrebându-l ce dorește.

Profesorul se opri drept, îl privi cu ochi încețoșați și se stropși la el ridicând bastonul.

— „Mars d'aici, măgarule. Când am fost eu profesor la liceul ăsta, tu te țineai încă de fusta mă-tii"...

Servitorul o șterse, speriat.

De-alungul coridorului, un șir de uși. Luând o decizie bruscă, magisterul deschise una din ele. Cu un ropot de picioare, toți elevii se ridicară din bănci la vederea siluetei impozante, care se introdusese înăuntru, cu pălăria pe ceafă și cu bastonul în mână ca o sabie.

Era clasa treia, la ora de limbă latină. Profesorul, un fost elev al lui Corbu, se repezi de pe catedră înaintea musafirului, cu cele mai măgulitoare cuvinte de bună venire. Un elev țâșni pe ușe și se întoarse cu un scaun, iar printre cei rămași circula ca un freamăt vestea: Domnul Inspector !... Avem inspecție...

— „Puii tatei, pui... făcu Georgică Corbu înduioșat. Dragii tatei, dragi"!

Apoi către profesorul de latină:

— „Nu te deranja, continuă".

Cât a durat cursul, Corbu a trecut printr'o întreagă gamă de senzații desgropate din noaptea unui trecut îndepărtat.

Profesorul de latină, făcându-și cursul, se frământa zădarnic să înțeleagă ce l-a făcut pe fostul lui profesor să vină să-l viziteze chiar în timpul lecției.

Odată ora sfârșită și elevii eșiți, se apropie respectuos de magister și-l întrebă :

— „Și acum, iubite domnule profesor, sunt la dispoziția d-voastră. Cu ce vă pot servi" ?

Corbu, ridicându-se greoi de pe scaun, îl bătu pe umăr, îl pupă pe amândoi obrajii și-i răspunse :

— „N'am nevoie de nimic. Mi-a fost dor să te văd. Atât".

Și se îndreptă spre ușă, șoväind.

— „Domnule profesor, dacă-mi dați voie, vă condue eu".

Brat la brat, ambii profesori porniră de-alungul galeriei, trecură printr'o curte vastă, și ieșiră în stradă prin cea de-a doua ieșire a liceului, unde se despărțiră.

Strada pustie. Din dreapta venia o mașină. La un semn cu bastonul mașina stopă și Corbu se urcă înăuntru.

— „Unde doriți" ?...

— „La Mircea".

Acolo l-a găsit într'un târziu un prieten, în fața unei jumătăți golite, plesnindu-și din când în când fruntea.

— „Dar ce s'a întâmplat, domnule profesor" ?

— „Un lucru foarte curios. De un ceas și jumătate mă frământ și nu pot să-mi aduc aminte, ce dracu am căutat eu azi la liceul Ștefan cel Mare" ?

Gion Vas.

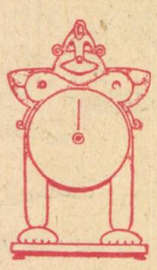

COCOLOAȘE de HÂRTIE

FAMILIE ARHAICĂ

— „Am fost aseară invitat la masă într'o familie. Ei bine, îți mărturisesc că niciodată în viața mea nu mi-a fost dat să văd o familie în care totul miroase a vechitură și a doliu...".

— „Cum așa ?"

— „Păi, judecă și tu: Intâi mi-a servit o țuică *bătrână*. După aceea niște icre (fie la ei acolo) *negre*. Vinul, ce să-ți mai spun dragul meu, era *vechi*, iar lângă mine sta o fată, și aia *mare* !...

★

CEVA DESPRE STRUȚI

Se zice că struții, luând exemplu dela oameni, s'ar fi organizat și ei după toate principiile civilizației. Instituția care excela în organizație, era poliția.

Intr'o zi doi struți-polițiști au fost delegați să urmărească și să prindă pe doi struți-bandiți, cari băgase groaza în populație. După cercetări amănunțite, bandiții fură descoperiți și începu o goană nebună ca'n filmele cu gangsteri.

La un moment dat, când struții-bandiți observară că sunt pe punctul să fie prinși, se opriră și-și ascunseră amândoi capetele în nisip.

Cei doi struți-polițiști se opriră dezorientați.

— „Ei drăcie, zise unul din ei. Tu înțelegi ceva din vrăjitoria asta ? Unde dracu au dispărut ?"

✱

MESERIE GREA

Arhanghelul Mihail, sătul de groaznica-i meserie de strângător de suflete, s'a hotărât să ceară scoaterea la pensie.

In acest scop se prezentă într'o dimineață înaintea prea Inaltului și-i zise :

— „Mărite Doamne, te-am slujit cu credință și cu dragoste o mie nouă sute treizeci și șapte de ani. Dar acum am îmbătrânit și pustia de inimă s'a muiat. Nu mai pot lua sufletele oamenilor fără să mă înduioșez. Meseria e grea, ba încă pot zice că e cea mai grea și cea mai obositoare meserie. Aș vrea să ies la pensie".

Dumnezeu clătină din cap cu milă și-i răspunse :

— „Mihaile, Mihaile, bate-te cu mâna peste gură și zi: Doamne ferește. Este o meserie cu mult mai grea și cu mult mai obositoare: aceia a bărbaților însurați".

FIVE O'CLOCK

DE ADRIEN VÉLY

Ernest Lavolige, îmbrăcat în cea mai frumoasă pijama, măsura nerăbdător cele două încăperi ale garsonierei.

— Peste câteva minute și ea o să fie aci, putându-i săruta ochii drăgăstoși, gurița parfumată... Oh! aceste câteva minute îmi par nesfarșite... Oare limbile pendulei au fost lovite de paralizie?...

După ce spuse aceste cuvinte care dovedeau marea-i nerăbdare, Ernest își dădu seama că ochii lui erau fixați asupra cadranului barometrului. Această neînsemnată greșeală explica într'o largă măsură iluzia că timpul își oprise sborul.

— Hotărât, dragostea te tâmpește! Nu-i decât ora patru și jumătate iar întâlnirea e pentru cinci. Încă treizeci de minute și după aceea îi voi săruta ochii drăgăstoși și gurița parfumată...

Femeea pe care o aștepta Ernest era prietena lui de trei luni de zile. Pentru a o putea primi la adăpost de orice priviri indiscrete, închiriase o garsonieră.

Tina venea de două ori pe săptămână, profitând de cele câteva ore în care soțul îi lăsa oarecare libertate. Foarte gelos și neavând nici-o ocupație, bărbatul ei o supraveghea îndeaproape. In afară de cele două biete după amiezi pe care le consacra lecțiilor de scrimă, el era toată vremea acasă și, ceeace era și mai rău, își întovărășea nevasta prin magazine și la croitoreasă. Fusese o adevărată minune că Ernest putuse cuceri o femeie atât de bine păzită...

Cinci fără trei minute. De data asta Ernest nu se uitase la barometru.

Ding! A sunat. E mai precisă decât o eclipsă, micuța asta.

Ernest sări la ușă s'o deschidă, nu fără ca înainte să-și fi netezit o cută a pijamalei.

In prag apăru un bărbat voinic cât un munte, c'o barbă neagră și stufoasă. Desigur omul pe care Ernest nu-l văzuse niciodată, dar pe care Tina îl descrisese adesea c'o tremurătură în voce: *bărbatul meu.*

— Nu mă așteptai de fel, domnule, zise bărbosul c'un aer întunecat.

— Chiar așa: mărturisesc că nu speram să am onoarea... și plăcerea. In fine, ce surpriză!

— Domnule, reluă muntele de om c'un ton sarcastic, d-ta ești ceeace se spune un bărbat frumos. Înțeleg că placi femeilor. Dar, în viață, nu-i totul dragostea. Trebue, din când în când, să te mai gândești și la lucruri serioase.

— Ai perfectă dreptate, domnule. Te rog să mă crezi că, tocmai astăzi, îmi ziceam: amice Ernest, a venit vremea să renunți la prostii...

— Să nu exagerăm. Ai încă vârsta strengăriilor, dar îți poți oferi asta fără să faci rău aproapelui tău.

Gigolo-ul, plăcut surprins că se mai află încă în viață după cinci minue de conversație cu acela căruia îi terfelise onoarea, găsi că trebue făcute încercări grozave spre a ajunge la o împăcare. Nu era momentul să se joace cu focul.

— Domnule, recunosc din toată inima c'am făcut rău. Ce ceri dela mine ca să treci cu buretele peste chestia asta penibilă?

Bărbosul fu mișcat de această capitulare totală. Avu chiar un fel de surâs pe buzele-i groase.

— O! Doamne, n'am cine știe ce pretenții, dă-mi două mii cinci sute de franci și să vorbim despre altceva.

Ernest se simți năpădit de un desgust. Bărbatul ultragiat nu era decât un individ abject. Nu-și putu opri un rânjet plin de dispreț scotocind prin portofel.

— In adevăr, ești foarte rezonabil. Nu prețuești prea mult avutul d-tale.

Bărbosul înfășcând banii, spuse pacinic:

— Dacă-ți ceream mai mult m'ai fi calificat de speculant. De altfel ăsta-i prețul la care ne-am înțeles dinainte, plus zece la sută pentru gunoi și apă... La revedere, dragă domnule, și nu fii supărat pe mine. Continuă să primești aci câte femei îți poftește inima, dar ai grije și nu mai rămâne în urmă cu chiria!...

O CALIFICARE INJURIOASĂ

Când scapă uneori de sub grijile constante ale copleșitoarei sale profesii, chirurgului Tr. M..., îi place nespus de mult să glumească.

Deunăzi, reputatul mânuitor al scalpelului întâlni pe stradă pe cunoscutul financiar T. Rusovi... de nu știu câte ori milionar și, fără nici un preambul, îi zise brusc:

— Dragă domnule Rusovi... vei fi obligat să trimiți imediat martorii d-tale lui Georges St. directorul băncii „Creditul Național".

— Eu? Să trimit martori! Păi scumpul meu doctor, nu prea știu pentru ce aș face lucrul ăsta?

— Chestia e cât se poate de simplă: Georges St... mi-a strigat alaltăeri, într'un grup de prieteni, că nu sunt decât un sărman veterinar.

— Ei și? Dacă așa stau lucrurile, cred că d-ta ești singurul ofensat!

— Te înșeli complet. Această asimilare nu mă atinge deloc, însă pentru d-ta, pe care te îngrijesc de atâția ani, e cu totul jignitoare!...

CINE-L POATE GHICI?

Un bine cunoscut autor dramatic bucureștean, dublat de un noctambul feroce, a găsit acest unic truc spre a se pune la adăpost de eventualele atacuri ale apașilor bucureșteni, cari, în vremea din urmă, s'au înmulțit enorm. De fiecare dată când zărește un individ cu aspect dubios, autorul dramatic se duce spre apaș și-l întreabă, clănțănind din dinți, dacă e adevărat că la Azilul de Noapte se poate dormi plătind numai cinci lei.

Stratagema e atât de bună că uneori autorul dramatic primește și câte cinci lei spre a avea cu ce-și plăti dormitorul peste noapte.

ORGOLIUL LUI NICULESCU-BASU

Niculescu-Basu, cântărețul de mare talent, are uneori momente de orgoliu excesiv. In ajunul zilei plecării sale în turneu, croitorul lui obișnuit veni acasă să-i ia măsură pentru un pardesiu.

— Domnule Basu, cât de lung vreți să fie pardesiul? Cred că până la genuchi ajunge.

— Il vreau mai lung, răspunse cântărețul.

— Până la pulpe?

— Mai jos.

— Atunci până la glesne?

— Și mai lung.

— Păi, domnule Basu, dacă voi face pardesiul atât de lung n'o să puteți merge cu el.

Indreptându-și silueta impunătoare, Basu ripostă măreț:

— Află, domnule, că marile talente nu merg, sboară!...

COPILUL REGIMENTULUI

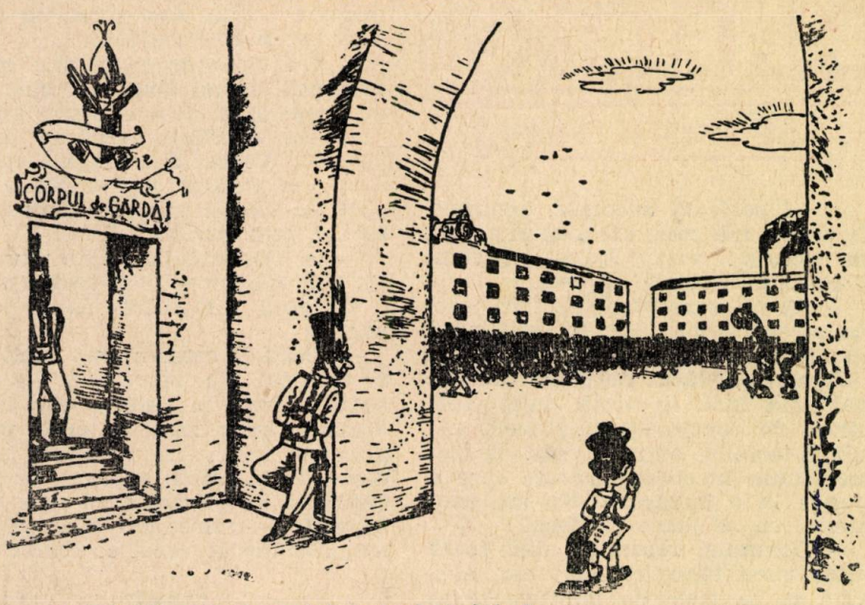

— *Cui s'arăt notele pe trimestrul întâiu?*

AFACEREA COLIERELOR

Nae Georgescu era un omuleț bondoc și reumatic care intrase dela vârsta de șaptesprezece ani în comerțul de coloniale și delicatese.

Acum, el poseda o avere destul de mare spre a permite doamnei Georgescu să-și satisfacă toate capriciile.

Or, Lucia n'avea decât unul: dancing-ul.

Georgescu încercase zadarnic să dovedească jumătății respective că dancing-ul nu mai era la modă și nici de rangul lor...

Oboseală zadarnică.

— Ta, ta, ta! răspundea doamna Georgescu, te asigur Nicule că lumea șic nu se duce decât la dancing...

Dacă Georgescu nu aprecia dancing-ul, era din cauza bijuteriilor purtate de nevasta lui, bijuterii care se temea să nu ispitească pe vreun dansator monden.

Toți acești spilcuiți în haine negre nu-i inspirau nici o încredere. Nu sunt oare pline ziarele cu tot felul de furturi săvârșite la dancinguri? Ba s'a furat un ceasornic, ba un inel, o poșetă, o brățară. Așa avea să pățească și Lucia.

Gândul lui Georgescu nu era decât la bijuteriile de preț. De câte ori se duceau într'un astfel de local, ochii lui nu perdeau din vedere jumătatea respectivă și odată cu ea și mâinile partenerului ei de dans.

Intr'una din zile, nu mică fu mirarea lui Georgescu zărind mâna unui bărbat, care în vreme ce dansa cu Lucia, scoase pe jumătate din buzunar... un colier de perle.

Dar Georgescu nu era omul care să stea mult pe gânduri când era vorba de bunul său!

Dând în lături câteva perechi, el ajunse în spatele cavalerului imprudentei (de câte ori nu reproșase el Luciei că nu-i destul de vigilentă!) sale neveste, și c'un gest brsc smulse colierul din mâna dansatorului.

Hoțul nu scoase un cuvânt. bine înțeles. Rușinat, dansatorul hoț dispăru repede prin lume.

Georgescu ceru hainele dela garderobă, apoi, odată ce Lucia își îmbrăcă mantoul, el spuse unui groom, c'o voce care nu admitea nici o replică:

— Adu un taxi!

In automobil urmară clipele nesfârșite de tăcere ale oamenilor care urmează să-și facă scene și nu așteaptă decât momentul favorabil de atac. In buzunarul paltonului, degetele lui Georgescu se crispau furioase pe colierul recucerit.

In fine, el rupse tăcerea:

— Ce noroc că eram eu acolo, altfel colierul ăsta?..

— O!... Nicule...

Madam Georgescu isbucni în suspine sentimentale:

— Iți jur... dragul meu, că n'aveam de fel intenția să te înșel, dar...

Ea amesteca suspinele cu oftaturi.

— ...Partenerul meu de dans îmi spusese că e un obiect care costă foarte puțin, și că...

— Puțini bani? roși Georgescu, un colier care...

— N'are o valoare mare, mi-a spus. Era o simplă amintire. Uite-l, fă cu el ce vrei.

Și Lucia scoase din poșetă un colier de perle pe care-l întinse bărbatului ei.

In aceiași clipă, Georgescu scoase din buzunarul său un colier asemănător cu cel pe care-l smulsese din mâna dansatorului și-și dădu seama, destul de surprins, că nevasta sa îl avea pe al ei încă la gât.

— Trei coliere... trei coliere... bolborosi Georgescu, nu înțeleg nimic. Dansatorul nu-ți furase colierul dela gât?

— De unde ai mai scos-o și pe asta? Din contră, mi-a oferit un colier în dar!...

— *Spui că n'ai nici o ocupație acum! Ce-ai făcut înainte?*
— *Șase luni închisoare, domnule judecător.*